ELTEMETETT EMLÉKEK

Katie Beers története

KATIE BEERS

Carolyn **Gusoff** szerkesztésében

ELTEMETETT EMLÉKEK

Katie Beers története

Katie Beers – Carolyn Gusoff

Katie Beers – Carolyn Gusoff

ELTEMETETT EMLÉKEK

Katie Beers története

Silent Library Pro
Sopron
2026

A magyar fordítás
az alábbi kiadás alapján készült:

Buried memories : Katie Beers' story / Katie Beers with Carolyn Gusoff
TitleTown Publishing, Green Bay, 2013.
Copyright © 2013 Carolyn Gusoff & Katie Beers
ISBN: 978-0-9852478-4-3

Fordította:
José Alexander Nogueira

Tipográfia, tördelés:
Ambrus Attila József

A szöveg szerkesztésének lezárása:
2026. június 16.

FIGYELEM!
A kiadvány nem hivatalos fordítás.
A mű kizárólag magáncélú felhasználásra készült,
kereskedelmi forgalmazása nem engedélyezett!

Ezt a könyvet szeretném ajánlani csodálatos szüleimnek,
Barbarának és Teddnek; szerető férjemnek, Dereknek;
valamint két gyönyörű gyermekemnek,
Logannek és Halee-nek.

Katie Beers

Szüleimnek, Ileennek és Gerry Gusoffnak,
hálával és szeretettel.

Carolyn Gusoff

Tartalom

CAROLYN – BEVEZETÉS 7
CAROLYN – PROLÓGUS 12
KATIE – ELHALVÁNYULT HEGEK 17
CAROLYN – EGY ÓRIÁS 23
KATIE – A VEREM 33
CAROLYN – SZOKATLAN GYANÚSÍTOTTAK 38
KATIE – MEGADÁS 42
CAROLYN – ÖVSÖMÖR HÁMLÁS 45
CAROLYN – NAGY TESTVÉR, JOHN 49
KATIE – UDVARLÁS 53
CAROLYN – TIZENÖT PERC 57
CAROLYN – A MEGFELELŐ IDŐPONT 60
CAROLYN – MÉLYPONT 62
CAROLYN – FELVÉTEL A FELVÉTELEN 67
KATIE – SZUNDÍTÁSOK 69
CAROLYN – ÉLETBEN 79
CAROLYN – LEHUNYT SZEMEK 84
KATIE – OTTHON 90
CAROLYN – RÉTEGELT LEMEZ BÖRTÖN 98
CAROLYN – ÁTALAKULÁS 109
KATIE – EGY EGÉSZ ÚJ VILÁG 114
CAROLYN – MINDENKI GYERMEKE 121
KATIE – KIKÉNYSZERÍTETT EMLÉKEZET 140
CAROLYN – NŐNEMŰ ANDERSON 156
CAROLYN – A FŐNÖK 170
KATIE – ELVESZÍTETT SZERELEM 192
CAROLYN – A SZALAGOK 195
KATIE – A TELJES IGAZSÁG 198
CAROLYN – MARY 205
KATIE – ANYASÁG 207
CAROLYN – RUGALMASSÁG 216
CAROLYN – EPILÓGUS 218
KATIE & CAROLYN – KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS 219

A könyvben valódi neveket használtunk.
Bizonyos esetekben a vezetékneveket elhagytuk annak érdekében,
hogy megőrizzük azoknak a személyeknek a magánéletét,
akiket korábban nem azonosítottak nyilvánosan.

„A traumatikus élmény valóban a múlt részévé válik.”

Judith Herman, M.D.

Trauma és felépülés: Az erőszak utóhatásai – a családon belüli bántalmazástól a politikai terrorig

(*Trauma and Recovery: The Aftermath of Violence From Domestic Abuse to Political Terror*)

CAROLYN – BEVEZETÉS

A kelet felé tartó utazás gyógyírnak bizonyult. Nem meditatív értelemben; meditációra nem volt időm. Az út inkább visszarepített a múltba. Szó szerint. Mert számomra és a hozzám hasonlók számára a Long Island Expressway ugyanannyira az emlékezet ösvénye, mint amennyire a világ leghosszabb parkolója. Hollywoodban buszos túrákat indítanak a filmsztárok otthonához. Itt, Long Islanden a hozzám hasonló riporterek végigvezethetnének az utakon, és hosszan mesélhetnék a környéken történt szövevényes és tragikus eseteket.

Közvetlenül délre a 37-es kijáratnál: ott nyitott tüzet egy zavarodott fegyveres az ingázók vonatára. A 41-es kijárattól egészen a végéig, épp mielőtt elérnénk a csatornákat, abban a többszintes házban repített golyót a tinédzser Amy Fisher Mary Jo Buttafuoco fejébe. Az 53-as kijáratnál délre: ott mérgezte meg a betegeit egy ápolónő, majd úgy tett, mintha a megmentésükre sietne, de sosem ért oda időben. A 68-as kijáratnál a tenger felé: ott zuhant az Atlanti-óceánba a TWA 800-as járata. A 64-es kijáratnál a tengerszoros felé: ott mészároltak le egy jómódú házaspárt, fiukat pedig húsz évre börtönbe zárták kettős gyilkosságért, amely alól később mégis tisztázták.

Ezek láthatatlan tények, elhalványultak, akár a hegek, amelyek csak azok számára láthatók, akik tudják, hogy mit is kell keresniük. Olyanok, mint a gombostűk a külvárosi zűrzavar térképén. Annyi van belőlük, hogy alig látni tőlük magát a szárazföldet. A 71-es kijárat – The Hamptons – borászatok, gazdaságok, óceáni szellő. De nekem és a hozzám hasonlóknak ez egyszerűen Katie Beers felségterülete.

Kevés társaságom akadt az East Hamptonba vezető magányos útszakaszon. Az égen ragyogó, kora nyári nap sötétzöld árnyékokat vetett a hullámzó kukorica- és gyeptáblákra. Elmémet a szokásos reggeli gondok kötötték le: a gyerekek iskolába indítása, miközben híreket próbáltam eladni és összeállítani. Ez a mindennapjaimban egy állandó, idegőrlő zsonglőr-

ködés. A gyerekeket etetni kell, és a hírigazgatókat is. És nem is tudom, melyikük türelmetlenebb a reggelijére várva.

Ahogy kirohantam az ajtón, a BlackBerrym billentyűit püfölve, megcsörrent a telefonom. Az iskola volt az, elfelejtettem uzsonnát csomagolni a kicsinek a negyedikesek pályaorientációs napjára. Máris kerülőt kellett tennem, és már amúgy is késésben voltam.

A kétórás út lelassított, és gondolatban visszavitt egy olyan helyre az emlékezetemben, ahol hosszú évek óta nem jártam. Beálltam egy parkolóhelyre az East Hampton-i mozi előtt, leállítottam az autót, és hátramenetbe kapcsoltam az elmémet. Megpróbáltam felidézni a kislány arcát, amelyet csak egyszer láttam közelről, a bíróságon, amikor még csak tízéves volt. Ahogy kiegyenesítettem a kormányt, egy fiatal pár szállt ki előttem egy rozsdás Jeepből. A lány a húszas évei közepén járhatott, bozontos barna hajjal, bő farmerben. Találkozott a tekintetünk, és egy pillanatra bentragadt a lélegzetem. A szemébe néztem, a felismerés valamilyen jelét keresve. De nem volt ott semmi. A pár egymás kezét megfogva elindult a Main Streeten. Nem ők voltak azok, akik miatt idejöttem.

Az a személy, akit kerestem, a mozi előtti padon ült. Azonnal tudtam, ki ő, pedig korábban sosem láttam még. Tökéletesen illett hozzá a neve.

– Tedd? – kérdeztem, tudva a válaszát.

– Igen, Carolyn, örülök a találkozásnak – mondta, és egy napbarnított, erős szorítású kezet nyújtott felém.

Felállt, és egy kifogástalanul öltözött férfi alakja bontakozott ki előttem, aki úgy festett, mint aki hatvanévesen éppen ideális a korai nyugdíjas évekhez. Khakinadrág, a sok egészséges tengerparti sétától megkopott bőr „flip-flop” papucs és az elmaradhatatlan csíkos oxford ing.

Tedd az e-mailekben szűkszavú volt, de személyesen barátságosnak tűnt. Azonnal tudtam, hogy nem ellenséges terepen járok.

Átkeltünk az utcán a Starbucks kávézóhoz, és leültünk a Main Streetet szegélyező tikfa padok egyikére. Kávéval a ke-

zünkben egy tizenhat évvel korábbi eseményt idéztünk fel, és az időzítésről beszéltünk, ami összehozott most minket.

Az év elején John Esposito tizenöt év börtönbüntetés után feltételes szabadlábra helyezési meghallgatásra ment, és a gyermek, akit elrabolt – Katie Beers –, felszólalt a meghallgatáson.

„Egy szem sem maradt szárazon" – mesélte. „Mindenre emlékszik."

Tedd olyan férfi volt, aki akár a saját életéről szóló film főszerepét is játszhatná. Szőke haj, megdöbbentően kék szemek és tökéletesen sorakozó fehér fogak, amelyek egy meleg mosollyal villantak elő. A mosolyok gyakran jöttek, hiszen itt voltunk évekkel New York bűnügyi történetének egyik legfelkavaróbb eseménye után, és úgy tűnt, a történetnek végül boldog vége kerekedett.

– Az elrablása volt a legjobb dolog, ami valaha történt Katie-vel – mondta nekem Tedd.

Körülbelül egy órát beszélgettünk. Elmondta, hogy először velem akart találkozni, mielőtt megkérné Katie-t, hogy csatlakozzon hozzánk. Mondtam neki, hogy egyfajta anyai védelmezést érzek iránta, és ezt komolyan is gondoltam. Az eltűnése ritka próbatétel volt egy riporter számára. Nemcsak országos megszállottsággá és médiaőrületté vált, amely minden morzsányi információt körülvett, hanem úgy férkőzött be a szívembe, ahogy csak kevés történet teszi ezt. Nem tudtam megállni, hogy ne vigyem haza magammal ezt a történetet, és ne őrizzem meg magamban örökre.

A megpróbáltatások alatt szinte naponta beszélgettem Katie cirkuszi társulathoz hasonlatos szereplőgárdájával. Mindenki kétségbeesettnek tűnt az eltűnése miatt, de valahogy sosem voltam meggyőződve arról, hogy mindenki így érez-e valóban. Nyeltem a füstöt Katie keresztanyja, Linda Inghilleri konyhaasztalánál, aki hagyta, hogy a cigaretták tövig égjenek, miközben nézte, ahogy az ujjai majdnem lángra kapnak, aztán egyetlen slukk kihagyása nélkül rágyújtott a következőre.

Megnyomta a „lejátszás” gombot a túlzsúfolt hamutartó melletti magnón, és miközben a füsttel együtt a Disney-dal, az *„A Whole New World”* dallama úszott a levegőben, elmondta az összegyűlt riportereknek, hogy ez Katie kedvenc dala. Az interjúk kivétel nélkül úgy végződtek, hogy könnyei a műanyag asztalterítőre és a csavart csikkek tornyosuló halmára hullottak.

Ez volt a hetedik évem a televíziós hírszakmában, és az 1992-es év semmihez sem volt fogható. Ezzel egy időben tudósítottam az év másik nagy szalagcíméről, az Amy Fisher – Joey Buttafuoco-botrányról, megosztva az időmet a két óriási sztori és a Mount Sinai Kórház között, ahol az ötvenhét éves apám, aki sportos volt, erős és életerős, megtudta, hogy haldoklik.

– Apa kórházban van. Gyere gyorsan – jelentette be a nővérem az akkoriban még tégla méretű mobiltelefonján.

Azonnal megfordultam az autópályán, és mire odaértem az Upper East Side-i sürgősségi osztályra, minden arc viaszfehér volt. A férjem, aki akkoriban orvosrezidens volt a Mount Sinai Kórházban, hamuszürkének tűnt. Apa CT-vizsgálata kimutatta, hogy valami nagyon nincs rendben. Valami sötét és átlátszatlan dolog, ami nem való az agyba, megjelent a megvilágított nézőkén, az orvos pedig elmagyarázta, hogy a barázdák között kontrollálatlanul burjánzó sejtek tekeregnek: agydaganat.

Hetekkel később a kopasz fején lévő, kapcsokkal lezárt nyolccolos vágás jelezte a nyílást, ahol az idegsebész behatolt, hogy kikanalazza a daganatos sejteket, amelyek úgy nőttek, mint a penész a karfiolrózsák között. Azt hittem, csúnya heg lesz, de sosem volt esélye meggyógyulni. Apám nem élt addig.

Akkor még nem tudtam, de lehetetlen volt eltávolítani a teljes daganatot anélkül, hogy ne távolítsanak el olyan létfontosságú agyi területeket is, mint a beszéd és a szemkéz koordináció, apró funkciók, amelyekre a fogorvosoknak szükségük van.

Látni, ahogy apám hirtelen elveszíti a keze feletti uralmat, a fogorvosi praxisát, végül a beszédkészségét és legvégül az életét – ez volt az akkori hátterem, miközben mások tragédiáiról tudósítottam.

Manhattanben béreltünk lakást frissen házasodott férjemmel, saját gyermekeink még nem voltak.

Amikor Katie Beers eltűnt, ez volt a nap híre. Amikor nem került elő, a megtalálására irányuló erőfeszítés monumentális küldetéssé vált.

Most látni Teddet, a férfit, aki a lány kiszabadítása után felnevelte, és hallani tőle, hogy Katie messze túljutott a túlélésen és kivirágzott, ritka pillanat volt egy újságíró számára. Ha minden nap tíz mondatban vagy még kevesebben mesélsz el egy történetet, ritkán adatik meg az az elégtétel, hogy ismerd a végkifejletet.

Tedd kristálytiszta szemében csillogással mondta nekem: ez a történet a magáé, hogy segítsen elmesélni mindenkinek.

CAROLYN – PROLÓGUS

Az e-mail szinte ordított figyelemért a napi digitális párbeszédek áradatában, ahol gyanútlan kuncsaftok lefülelését trombitálták világgá a rendőrök, ahol politikusok próbálták beszúrni a maguk két centjét az esti híradóba a legutóbbi piaci visszaesésről, és ahol olyan PR-cégek ügynököltek, amelyek azt hitték, ravasz dolog a keresztnevemet használni a megszólításban, mintha nem jönnék rá, hogy tömeges körlevélről van szó. Aztán ott volt az az egy, az egyszerű tárgymezővel: „Bemutatkozás". A „feladó" oszlopban pedig egy olyan személy neve, akit oly jól ismertem, mégis semennyire: Katie Beers.

A hanyattegér száguldott, én pedig rákattintottam a megnyitásra. Ez volt az első üzenet egy lánytól, akinek alakja az elmémben már-már fikciónak tűnt, vagy talán az elmúlt idő miatt már egy nő volt?

Gyorsan számolni kezdtem: 1992-ben rabolták el, így most huszonhat éves lehet. Vajon hogy nézhet ki? Csak azt a törékeny, riadt alakot tudtam felidézni, akit a televíziós kamerák elől siettetve menekítettek, kék poliuretán esőkabátba bugyolálva azon az éjszakán, amikor mi, a média munkatársai és a megbabonázott közönség megtudtuk, hogy életben van. Ott voltam akkor, vagy csak annyiszor láttam a felvételt, hogy beleégett az emlékezetembe? Hirtelen elbizonytalanodtam. Gyorsan olvastam, a csalódás jeleit keresve. Hányszor dolgoztam az elmúlt két évtizedben egy ilyen nagyságrendű exkluzív anyagon? Ennél azonban többet vártam, emlékezve a néhai James Catterson, Suffolk megyei ügyész szavaira, aki arra kérte a riportereket, hagyják Katie-t békében felnőni.

– Adjanak esélyt Katie-nek! – nyomtatta ki az ügyész egy plakátra a mentőakció utáni sajtótájékoztatóján. Egyetértettem a kérés mögötti szándékkal, és tartottam magam hozzá.

De eltelt másfél évtized, és Katie felnőtt. A sebek mostanra bizonyára behegedtek, gondoltam, a hegek rég elhalványultak, vagy legalábbis elnyerték végső formájukat. Különösnek tűnt, valaki, akit annyi éven át szándékosan elkerültem, a magán-

szféra határain kívül tartottam, hirtelen kopogtatott a bejövő üzeneteim között. Meglepett, hogy még mindig ugyanazt a nevet használja, és nyugtalanul nyitottam meg a levelet.

„Azt hiszem, itt az ideje" – írta –, „hogy találkozzunk".

Arról írt, hogy végre el akarja mesélni a történetét.

„Eddig haboztam, hogy bármilyen riporterrel beszéljek" – írta –, „mert mindig úgy tűnik, hogy kihasználják az embereket, engem pedig már így is túl sokat használtak ki fiatal életem során".

Íme, az e-mail volt a bizonyság, hogy túlélte, de hogyan? Élni egy dolog, túlélni egy másik. Volt egy tízéves gyermekem, aki még az *Óz, a csodák csodája* ciklonos jelenetén sem tudta túltenni magát. Melyik gyermek tudna túlélni egy valódi utazást egy olyan helyre, amely sokkal félelmetesebb Óz birodalmánál, és hús-vér szörnyetegek népesítik be? Bizonyára jelentkeztek a maradandó pszichés következmények. Nem lehet normális, gondoltam. Ha valamit anyaként jobban tudtam, mint újságíróként, az az, hogy a szeretet elengedhetetlen összetevő egy kiegyensúlyozott gyermek „megalkotásához". Ha kispórolják a szülőséget, a tészta nem kel meg, vagy valami hasonló katasztrófa történik. Az évek során sokszor láttam, ahogy a recept kudarcot vall. Egy idősebb Katie-re számítottam, de a hiányzó összetevők fényében vajon milyenné válhatott? Mi maradhatott belőle? – tűnődtem.

A pennsylvaniai Allentownban lévő Panera Bread váratlanul zsúfolt volt. A helyszínt félúton választottuk ki Long Island és Katie jelenlegi, vidéki pennsylvaniai otthona között. Meglepett, hogy ez három órányira van a New York-i metropolisztól. Főiskolások kuporogtak a laptopjaik felett, idős házaspárok bámultak a semmibe levest szürcsölgetve, és remegő kézzel navigáltak az óriási paninik körül. A sor végigkígyózott az első asztaloknál, a vásárlók pedig befelé furakodtak, hogy elmeneküljenek a szakadó eső elől. Azon tűnődtem, vajon miként fogok rátalálni ebben a tömegben valakire, akit közel húsz éve nem láttam, és akkor is csak gyerekként.

A kétség nem tartott sokáig. Ahogy utat törtem magamnak az ebédidő forgatagában, és a szemem végigpásztázta a forgalmas étkezdét, megakadt egy fiatal nőn, aki egy fiatal férfival szemben ült. Úgy huszonöt-huszonhat éves lehetett, vállig érő, borostyánszínű, egyenes haja középen volt elválasztva. Bőre fehér és makulátlan volt, sminknek nyomát sem láttam rajta.

De a szeme volt az, amit azonnal felismertem. Barna, mandulavágású szemek néztek fel rám és találkoztak az enyémmel. Ő volt Katie Beers, a kislány, akinek a neve egybeforrt a bántalmazással, az elhanyagolással és az eltűnéssel. Ott volt, teljesen felnőve, és készen arra, hogy életében először beszéljen egy riporterrel. Elképedtem, hogy pontosan úgy nézett ki, mint a negyedikesiskolás képén látható kis Katie Beers, azon a fotón, amely ott virított az eltűnteket kereső plakátokon és minden tudósításomban.

Belém hasított a felismerés, hogy soha nem vártam még ennyit, hogy halljam a szalagcímek mögötti valódi történetet. Az ösztönöm azt súgta, öleljem meg, de ő egyáltalán nem ismert engem, így csak kezet fogtunk és mosolyogtunk egymásra.

Férje, aki az asztal túloldalán ült, szeretetreméltó, de védelmező ember benyomását keltette. Derek a maga huszonnyolc évével túl fiatal volt ahhoz, hogy emlékezzen az akkori médiafelhajtásra, amelyet felesége váltott ki, de felfogta, hogy Katie elég hosszú ideig óvta a történetét magában, és nem fogja engedni, hogy elértéktelenítsék.

– Azt akarja, hogy elmesélje – tájékoztatott a férfi – igazsággal és méltósággal. Sok mindent leírtak már a megpróbáltatásairól. Nagy része „feltételezés" volt – mondta Derek –, csupán újságcikkek gyűjteménye.

Katie volt az egyetlen, aki tudta, mi történt vele, és kivárta az időt, hogy megfelelően elmondhassa. Evés közben egy kis almadarab a Waldorf-salátából Derek pulóverére esett.

– Ezt írja bele a könyvbe! – kuncogott.

Mondtam neki, hogy mindenképpen beleveszem ezt az étkezési balesetet, és azonnal tudtam, hogy remekül kijövünk majd egymással.

Katie elmondta, hogy egészen a házasságáig a „Katie Beers" nevet használta, és szándékosan titkolta el a férjezett nevét. Elárulta, hogy főiskolára járt, és adatszervezőként dolgozott, Derek pedig számítógépes programozó.

Katie nem tűnt lelkesnek a munkájával kapcsolatban, ráadásul nemrégiben el is bocsátották, és mindennek a tetejében még várandós is volt. Megbocsátásról beszélt, de nem akarta, hogy a szándékait félreértsék.

– Soha nem akarom szabadon látni. Azt akarom, hogy ameddig csak jogilag lehetséges, börtönben maradjon.

Elmondta, hogy megerőszakolták, és nem tudta, hogyan mesélje el a történetnek ezt a részét. Biztosítottam róla, hogy megtaláljuk a megfelelő módot, és létrehozunk valamit, ami másokon is segíthet. Valamit, ami véget vethet a rémálmok éveinek.

Keze fiatal volt és telt. Gyűrűsujját egy kis gyémántgyűrű díszítette, az egyetlen ékessége pedig az élénkrózsaszínre lakkozott körmei voltak, és a három apró kővel díszített gyémánt nyaklánc, amely a nyakában függött.

Amikor kinyitottuk a naptárat, és kitűztük a következő találkozónk időpontját január 13-ra, Katie emlékeztetett, hogy az a kimenekítésének az évfordulója.

– Ha nem lett volna az emberrablás – nevetett fel –, mostanra Mastic Beachen élnék hat gyerekkel, és taxisofőrként dolgoznék... De komolyan – tette hozzá komor arccal –, az életem egészen más történet lenne.

Így kezdődött a párbeszédem Katie Beersszel. Úgy beszélt hozzám, mintha egy szalagot tekernének vissza, hangokat és akkordokat keresve, amelyekről váltig állította, hogy mind ott vannak, pontosan rögzítve eltemetett emlékeiben. Válaszai néha távolságtartóak, rendszerint tényszerűek voltak, olykor még nevetett is, amikor sötét gyermekkorának

legborzongatóbb részleteiről beszélt. És ami elképesztett: soha nem voltak könnyei.

A hazaút nyirkos és szürke volt. A felhők úgy telepedtek az őszi tájra, mint a füst. A késő őszi tájból már csak a fák barna csonkjai és az örökzöldek maradtak meg. A nap maga volt a megtestesült komorság. Találóan hatott, hiszen éppen egy másfajta sötétségbe készültem alámerülni, egy megkínzott gyermek legsötétebb emlékeibe.

Négy harmincra az égbolt oly sötét lett, mintha valaki lecsavarta volna a fényeket. Köd lebegett New Jersey mocsarai felett a newarki repülőtér közelében. Utáltam ezt az évszakot. Elálmosított, és félelemmel töltött el a tél miatt, amikor az ember ujjai ráfagynak a fém mikrofonra a hóviharos élő bejelentkezések során, a szavak pedig csak üggyel-bajjal jönnek ki a megfagyott ajkak közül. Ez az északkeleti riporterek legrettegettebb időszaka, különösen egy dolgozó anya számára. Olyankor érek haza, amikor a gyerekeknek már aludniuk kellene, és elkezdem a másodállásomat. Az én gyerekeim tíz és tizenhárom évesek voltak. Rájuk gondoltam, miközben elkezdtem felépíteni a kérdéseket, amelyek Katie narratívájává állnak majd össze, és azon kezdtem tűnődni, hogy vajon miként épülhet fel bárki is egy ilyen pokoli gyermekkorból.

KATIE – ELHALVÁNYULT HEGEK

Sok minden élénk, telített emlékek formájában tér vissza hozzám: a tojástartó-szerű hangszigetelés sárgásbarna színe, a saját ürülékem visszataszító szaga és a vacsora utáni mentolos cukorkák plasztikus íze, amitől még most is öklendeznem kell. Vannak azonban részek, amelyek oly ködösek, mint egy párás reggel a déli parton, és olyanok is, amelyekre egyáltalán nem emlékszem – mintha az egész valaki mással történt volna meg. De velem történt meg, a bal arcomon lévő lyuk a bizonyíték rá. Meg a cigarettaparázs okozta égésnyom a karomon, és a mélyebb hegek, amelyeket senki sem láthat rajtam.

Azt mondanám, nem is tudtam igazán, milyen szörnyű helyzetben vagyok, amíg ki nem szabadultam belőle. Olyan ez, mint hozzászokni egy hűvös tóhoz: taposod a vizet, és egy idő után felmelegszel, még ha a víz hőmérséklete egyáltalán nem is változott. Visszatekintve érzem a jeges vizet, de akkoriban nem voltak eszközeim ahhoz, hogy megmérjem a környezetem hőmérsékletét. Mindössze két gyerekkori barátom volt. Láttam, milyen az életük, és tudtam, hogy az enyém nem olyan, mint az övék. Egyedül voltam, arccal lefelé lebegtem egy halálos áramlatban, és nem is tudtam róla. Az emberek azt mondták, szomorúnak tűntem, de én nem emlékszem, hogy szomorú lettem volna, és arra sem, hogy sírtam volna. Kivéve a szexuális bántalmazások után – amelyek jóval azelőtt elkezdődtek, hogy tudtam volna a nevét annak, ami történik velem.

Próbálom visszanyerni az emlékeimet, de nehéz ez ennyi idő után, miután ilyen sokáig elfojtottam őket, és próbáltam felejteni. Kizártam és megpróbáltam nem gondolni rájuk, mert úgy hittem, ha rágondolok, többször fog megtörténni. Ha jelen volt a fejemben, ha ezen járt az eszem, az azt jelentette, hogy újra megtörténhet. Azt hittem, ha nem gondolok rá, talán el tudom tüntetni az akaratommal, de ez nem működött.

John Esposito mindig is a képben volt. Anyám, Marilyn Beers, a taxijában fuvarozta John anyját, és beszélgetni kezdtek a fiáról, Johnról, akiről azt mondta, hogy a Big Brothers

(„Nagy Testvérek”) program tagja. Valójában nem volt tagja a szervezetnek, de Marilynnek eszébe sem jutott ezt ellenőrizni, mivel John Beersnek, a féltestvéremnek, szüksége volt egy férfiképre az életében.

„Nagy Johnnak” és „Kis Johnnak” hívtuk őket, és Marilyn megengedte Nagy Johnnak, hogy elvigye Kis Johnt közös programokra: gyakorolni a baseball-ütőpályára, vagy átmenni hozzá videójátékozni, és hasonlókra. Amikor idősebb lettem, én is velük mentem. Kedveltem őt. Valahányszor meglátogatott, hozott nekem valamilyen játékot, például egy Barbie babát, és mindig kaptam tőle egy nagy ölelést.

Nagy John háza játékbolt, édességbolt és vidámpark volt egyben. A család garázsát alakította át lakássá. Ott élt, és ott kötött ki minden gyerek, aki szerette az édességet és a videójátékokat. A földszinten két garázsbeálló volt, majd egy ajtó vezetett a nappalijába. Kicsit hátrébb volt a konyha és az étkező, onnan pedig egy lépcső vezetett fel az emeletre. Ott töltötték a környékbeli gyerekek az óráikat iskola után. Fel a lépcsőn, végig a folyosón, egyenesen John hálószobájába. Ez egy hatalmas, nyitott szoba volt, egy beépített gardróbbal, amely faltól falig tele volt játékokkal, bármivel, amit csak el lehet képzelni. Társasjátékok, figurák, Nintendo, Sega.

Az egyik sarokban egy kis bokszzsák lógott a mennyezetről. Volt ott kosárpalánk is, a szobából pedig egy másik helyiség nyílt, ahol pingpongasztal és a fal mentén sorakozó arcade játékgépek álltak, meg egy másik kosárlabdás játék. Az már elektronikus volt.

Ebben a két szobában lenni minden gyerek álma volt, nem is beszélve az édességekről, nyalánkságokról és üdítőkről. Emlékszem, a hálószobájában volt egy kis hűtőszekrény, ami mindig tele volt fémdobozos üdítőkkel.

Valaki azt mondta Marilynnek, hogy Nagy John nem megfelelően nyúlt Kis Johnhoz. Ezért Marilyn kijelentette, hogy többé nem láthatom őt, és nem mehetek át hozzájuk. De Linda néni, a keresztanyám, nem törődött ezzel. Neki semmi prob-

lémája nem volt azzal, hogy Nagy Johnnal legyek. Linda azt mondta, hogy szerinte rendes ember.

1992. december 26-a az egyik legélénkebben megmaradt nap az emlékezetemben. Az emlékek sötétvörösben és feketében térnek vissza, Nagy John Nissan pickupjának színeiben.

Azzal kezdődnek, hogy kopognak a hátsó ajtón azon a Mastic Beach-i helyen, amit az otthonomnak neveztem. Valójában ez volt az egyetlen ajtó, ami működött: a kis drapp, átalakított garázslakás szétesőben volt, az első ajtó pedig teljesen berothadt. A hátsó ajtó egy piszkos konyhába nyílt, ahol a mosogatóban ételmaradéktól kérges edények tornyosultak. Azért voltak olyan ragacsosak, mert senkinek nem jutott eszébe elmosogatni őket.

Ann Butler, Linda anyja érkezett meg. Ann szerette, ha mindenki „Mamának" hívja őt. Fél órát autózott Bay Shore-ból Mastic Beachre, mert nekünk nem volt telefonunk. Az „igazi" anyám, Marilyn munkanélküli volt. Beinvitálta Mamát a házba, én pedig kijöttem köszönni neki. Ann megkérdezte, nincs-e kedvem meglátogatni Linda nénit a tizedik születésnapom alkalmából, amely négy nap múlva volt esedékes. Igazából nem akartam Linda néninél vendégeskedni, mert mindig a rabszolgája voltam náluk. Én takarítottam a fürdőszobát, főztem a vacsorát, porszívóztam és mostam. Linda szerette, ha ott vagyok és elvégzem helyette a házimunkát, mert lusta volt, később pedig azért, mert elveszítette a bal lábát. A cukorbetegsége miatt üszkösödni kezdett, ezért levágták, így rajtam főnökösködhetett. Nemigen tudtam nemet mondani a követeléseire. Sal, Linda férje, még nála is ijesztőbb volt. Salnak pedig megvoltak a módszerei arra, hogy rávegyen bármire, amit ő és Linda akartak.

Marilyn utasított, hogy hagyjam el a szobát. Besurrantam az oldalsó hálószobába, amin anyámmal és nagyanyámmal osztoztam, és a fülemet az ajtónak feszítettem. Olyan vékony volt az ajtó deszkája, mint a kartonpapír, minden szót hallottam.

Marilyn azt mondta Annnek, hogy nem látogathatom meg Linda nénit Sal és Nagy John miatt. Ann biztosította őt, hogy nem fogok találkozni sem Sallal, sem Johnnal. Sal már nem lakik ott Linda nénivel, Nagy John pedig szintén nem lesz ott, ígérte meg.

– Kérlek, drágám – szinte könyörgött Ann –, Linda egy egész születésnapi bulit tervezett Katie-nek.

– Rendben – adta be végül a derekát Marilyn –, de a születésnapjára legyen itthon!

Marilyn bejött a hálószobába és közölte a felnőttek döntését. Néhány napra elmegyek Linda nénihez ünnepelni, de ha Sal is a házban lenne, vagy ha Nagy John felbukkanna, azonnal fel kell hívnom őt vagy a rendőrséget. Nem találkozhattam velük.

Engedelmesen elindultam „Mamával" Bay Shore-ba, Linda és Sal Inghilleri otthonába. Linda másnapra szervezett születésnapi bulit, ahová meghívta a családját.

„Itt a buli!" – hirdette egy óriási Mylar felirat az Ocean Avenue-n álló kicsi, sárga zsindelyes ház ajtaján.

Egy fekete, széles karimájú „Blossom-kalapot" viseltem, olyat, mint a tévéműsorokban szoktak, mert elrejtette a fiúsan rövid hajamat. Azért vágták le, mert egy makacs fejtetűfertőzés miatt ideiglenesen kitiltottak az iskolából. Zavart, hogy le kellett vágni a derékig érő hajamat, de az még jobban elkeserített, hogy nem mehettem iskolába. Tudtam, hogy a tetvesség olyasmi, amit más gyerekek is elkapnak, hiszen a szomszédomnak és az osztálytársaimnak is volt. Gyakran próbáltam beszökni az iskolába, de a tanár mindig elküldött a nővérhez ellenőrzésre, és amikor megtalálták benne a tetveket, vagy Helen nagymamának kellett gyalog eljönnie értem, vagy Marilynnek a munkahelyéről. Imádkoztam, hogy a hajvágás végleg eltüntesse a tetveket, mert kétségbeesetten vissza akartam menni az iskolába. Az iskola volt számomra mindig a legbiztonságosabb hely.

Így hát a fejembe nyomtam a kalapot, Linda pedig megengedte, hogy fessek magamnak egy kis sminket, mivel a ti-

zedik születésnapomra készültem. Két számjegy. Megmondtam neki, hogy mivel tízéves leszek, Katherine-nek szeretném, ha szólítanának.

„Boldog születésnapot, Katherine" – állt rózsaszín írott betűkkel a bolti születésnapi tortán. Nagy John egy Barbie Álomházat hozott nekem. Ez volt a karácsonyi és a születésnapi ajándékom egyben. Ezért pocsék dolog a decemberi születésnap. Ott hagyta az ajándékot, és azt mondta, másnap visszajön összeszerelni. Linda azt mondta, ez rendben van. Emlékszem, figyelmeztettem, hogy nem szabad találkoznom Nagy Johnnal.

– Semmi baj! Ő egy rendes ember. Jönni fog! – felelte Linda, majd hozzátette – Marilynnek nem fogjuk elárulni és kész.

John másnap visszatért, leült az étkezőasztalhoz, és megkérdezte Lindát, elvihet-e a születésnapom alkalmából a Spaceplexbe, a közeli Nesconsetben lévő óriási játékterembe. Linda rábólintott. Odahajoltam Lindához, és azt suttogtam, hogy Marilyn megígértette velem, hogy nem megyek sehová Nagy Johnnal, és Ann-nek is megmondta, hogy ezt nem szabad. Linda egy határozott mutatóujjal az arcom előtt elhallgattatott, és nyomatékosan kijelentette:

– Rendben van. Csak elvisz a Spaceplexbe. Pár óra múlva itthon leszel.

Azt a feszítő, émelygő érzést éreztem a gyomromban, ugyanazt, mint amikor Sal jött értem az éjszaka közepén, és ocsmány dolgokat művelt velem.

Marilyn távoltartási végzést kért Sal ellen, de John ellen nem. Nagy John soha nem nyúlt hozzám. Nagy John azt mondta, elmegy, és hagy nekem időt elkészülni, közben ő is rendbe szedi magát. Azt hiszem, még pizsamában voltam.

„Készülni mire?" – tűnődtem. Azt hittem, csak a Spaceplexbe megyünk. Felvettem a fekete farmer szoknyámat, egy fehér garbót, amely tele volt apró skót terrierekkel. Egy pár fekete cowboycsizmát és az elmaradhatatlan Blossom-kalapot is magamhoz vettem.

Nagy John mindig udvarias volt, amikor értem jött, és biztosította Lindát, hogy ismeri a szabályokat. Olyan volt, mint egy randevú. Az utasításokat megkaptuk, adjunk fel két levelet, telefonáljunk, ha késünk, és vacsorára érjünk haza. Aztán elindultunk.

CAROLYN – EGY ÓRIÁS

Az egyik első találkozásunk alkalmával Katie kiegyenesítette a karját, megcsavarta a könyökét, hogy jobban lássa, és a hátsó részét pásztázta azokért a nyomokért, amelyekről tudta, hogy ott kell lenniük.

– Tudom, hogy itt van valahol. El sem hiszem, hogy úgy elhalványult, hogy még én sem találom! – kuncogott fel. – Nos, biztos vagyok benne, hogy itt van. Higgy nekem! – mondta fásultan –, egy cigarettát nyomott el a karomon. – Ezután a keze a sima arcát kezdte tapogatni. – Itt is van egy heg – mondta –, régen egy lyuk volt az arcomon.

Emlékszem a rendőrségi leírásra: fehér bőrű nő, egyenes, piszkos szőke haj, kis lyuk a bal arcon. Ez egyike volt azoknak a hírekben elhanyagolt részleteknek, amelyeknek soha nem tűnik sok értelmük, de az ember azért beleássa őket a történetbe, és magában megkérdőjelezi a jelentőségüket.

– Linda azt hitte, szemölcs – magyarázta nekem most Katie.

Marilyn szerint csak egy pattanás volt. A két anyafigura összeveszett az arcbőrhibájának eredetén, és mindkét nő a maga módján bánt el vele. Linda szemölcseltávolító szalicilsavval égette le, Marilyn pedig a telt ujjai közé fogva addig nyomkodta, amíg vérezni nem kezdett. Az eredmény egy lyuk lett Katie arcán, amit a lány úgy gondolt, élete végéig viselni fog. De most, ahogy az arcát vizsgáltam, már semmi nyomát nem láttam.

A találkozóinkra egy degeszre tömött, sötétkék műanyag mappát cipelt magával. Ebben száztizenegy kétoldalas, átlátszó iratvédő tasak volt, mindegyik gondosan telepakolva összehajtogatott újságoldalakkal, besárgult kivágásokkal és országos megjelenésű magazinokkal. Valaki olyan állította össze, aki nyilvánvalóan előre látta az események súlyát, és megértette, hogy a médiavihar középpontjában álló kis árva egy napon emlékezni akar majd.

Katie elmondta nekem, hogy az „anyja” évek óta gyűjtögette ezt. Megértettem, hogy nem Marilyn Beersre utal. Barbara, a nevelőanyja, már azelőtt követte az emberrablást a hírekben, és megőrzött minden cikket, mielőtt tudta volna, hogy ő fogja majd felnevelni az eltűnt gyermeket.

A mappából azonban hiányzott az az első közlemény, amely faxon keresztül ment ki, és 1992. december 29-én hetven hírügynökséget értesített Manhattantől egészen Long Islandig. A „tárgy” mezőben a lehető legvisszafogottabb megjelölés állt: RENDKÍVÜLI ESEMÉNY.

„A Suffolk megyei rendőrkapitányság a lakosság segítségét kéri a kilencéves, Bay Shore-i lakos, Katie Beers felkutatásához, aki emberrablásra utaló körülmények között tűnt el. Katie-t utoljára december 28-án, hétfőn, körülbelül 16:30-kor látták a Nesconsetben, a 25-ös úton található Spaceplex családi központban. Fehér bőrű lány, 122 cm magas, 23 kg, világos arcbőrű, barna szemű, egyenes, piszkos szőke hajú. Bal arcán egy kisebb műtétből származó apró lyuk található. Amikor utoljára látták, Katie farmerszoknyát, fehér, fekete skót terrierekkel díszített inget és fekete csizmát viselt. Akinek információja van Katie Beers hollétéről, keresse a negyedik körzet nyomozóit... vagy a gyermek- és ifjúságvédelmi/eltűnt személyek osztályát.”

Ez a kedd reggeli fax végül az én kezembe került. A 12-es Hírek Long Island kora reggeli riportere voltam. Vannak, akik rettegnek a hajnali műszaktól, de számomra ez elengedhetetlen volt. Csak így lehetett Manhattanben élni és legyőzni a Woodburybe (a 12-es Hírek központjába) vezető másfél órás csúcsforgalmat.

Reggel 6:25-kor indulhattam el a 82. utcai lakásomból, átrepülhettem a Queensboro hídon, így kerülve el az útdíjat, amit gyenge riporteri fizetésemből nem engedhettem meg magamnak, és pontban hétre a hírszerkesztőségben lehettem. Csuromvizes hajjal és teljesen természetes, smink nélküli arccal jelentem meg. Tízórás műszakokban dolgoztam, a nap folyamán alig volt időm mosdóba menni, ezért a haja-

mat és a sminkemet munkaidőben elkészíteni egyfajta apró igazságtétel volt.

Azon a napon azonban azt kívántam, bárcsak menetkészen érkeztem volna a munkába. A hírszerkesztőtől kapott sajtóközlemény elég rutinszerűnek tűnt. Eltűnt gyermek. Biztos voltam benne, hogy gyorsan előkerül majd.

Valójában a legtöbb eltűnt személyről szóló történet még a munkanap vége előtt megoldódik, semmissé téve a hírösszeállításba fektetett minden erőfeszítést. Az áldozatról általában kiderül, hogy nem is tűnt el, vagy egy családtagja, barátja vitte el engedély nélkül, vagy önként távozott valahová abban a reményben, hogy nem találják meg. De ez az eset azonnal beindította a radaromat. „Kilencéves" Katie Beers, állt benne. A kilencévesek általában nem szöknek el otthonról, bármilyen pokoli is az otthonukban élni számukra.

Azt is tudtam, hogy nagy lesz a verseny. Az összes New York-i televízió tudósított Long Islandről műholdas híririodákkal, a legtöbb esetben egy riportert kijelölve az egész, közel hárommilliós szigetre.

Suffolk megye, amely a lakosok felének ad otthont, a hal alakú sziget keleti oldalán elterülő hatalmas vidék. Két partról is víz veszi körül; Suffolk a hal hasa és a farkának lapos vége, lakói pedig bőségesen szolgáltatnak szaftos, botrányos és olykor különc híranyagokat. Long Islandre mindig számítani lehetett, hogy érdekes hírválasztékot kínál. Az ország legdrágább irányítószámai mellett vannak olyan rétegek is, amelyek alig tudják kifizetni a felfújt világvárosi lakbéreket és hiteleket. Bay Shore, az eltűnt lány szülővárosa a rendőrségi közlemény szerint valahol középen helyezkedett el.

Története olyan, mint a sziget nagy részéé: jómódú városi családok özönlöttek a tágas strandokra, hogy tengerparti kúriákat építsenek. Évtizedekkel később a környező városrészekből munkásosztálybeli családok is érkeztek keletre, itt vették meg első otthonukat, a termőföldeket külvárosi övezetté alakítva.

Harvey Milk a Bay Shore Gimnáziumban végzett. Joe Namathnak nyaralója volt itt, az Entenmann család pedig itt sütötte meg a közkedvelt morzsás kávés sütemények millióit.

Bay Shore kevésbé dicsőséges okokból is bekerült a hírekbe: a bevásárlóközpontok betörése után bezártak a Main Street boltjai, a lakók pedig elvándoroltak, miután a Pilgrim State Kórházból tömegével engedték ki a pszichiátriai betegeket. A legtöbb ember azonban szorgalmasan gondoskodott a gyerekeiről, és nem tévesztette szem elől őket.

A nap Long Island-i híre gyakran heves reggeli viták forrása volt. Egy-egy nap akár tucatnyi opció is akadt. Az éjszakai faxokból összeállt stóc a hírötletekkel és a friss hírekkel akár egy hüvelyk vastag is lehetett. Mindegyikre jutott pár másodpercnyi figyelem, majd a halmot leszűkítették a tíz legfontosabbra. A hírérzék változó, de gyakran a közös döntés az egyensúlyon múlt. A túl sok bűnözés elriasztja a nézőket. A túl sok színes hír elaltatja őket. A hírszerkesztőségi viták gyakran úgy végződtek, hogy a három nagy hálózat leányvállalatai és számos független tévéállomás ellentétes irányba indult el. Időnként azonban a nap híre vitathatatlan. Van egy nyilvánvaló „lede" sztori. Ez a vezető hír szerkesztőségi zsargonban használt megnevezése. Ilyen volt a helyzet 1992. december 29-én is. Egy játékteremben eltűnt kislány esete az volt, amit mi a hírszakmában így hívunk: egy óriás.

Nem volt habozás. Tudtam, hogy a tévéállomások és a közvetítőkocsik megszállják Bay Shore-t, hogy felkutassák a lány szüleit, szomszédait, tanárait és barátait. Azt is tudtam, hogy ki korán kel, aranyat lel. Aki lemarad, az kimarad. A hírekben elnyűtt közhelyek ezek, de igazak.

Gyorsan útnak kellett indulnom. Tony Mazza már készen állt, a Crown Victoriában ült a 12-es HÍREK stúdiói mögötti parkolóban. Tony, az operatőr, mindig jókedvű volt, soha nem volt mogorva, ami ritkaság ebben a szakmában, különösen abban az órában. De reggelente ritkán váltottunk sok szót. Megadtam neki a címet: Bay Shore, Ocean Avenue 1083. és

tudtam, hogy van jó harminc percem szundítani, amíg ő kikeresi az utat a térképen, és szótlanul elindul kelet felé.

Egy kis ház elé álltunk be egy olyan utca jobb oldalán, ahol nem volt járda. Nem mi voltunk az első híradós autó, ami leparkolt, és ez beindította az adrenalint. Fakó sárga zsindelyek keretezték a faajtót, amelyen egy nagy Mylar felirat díszelgett: „Itt a buli!"

Odabent az fogadott minket, amit mi „egyablakos ügyintézésnek" hívunk: az eltűnt lány anyja, egy keresztanya, egy nagymama és rendőrök. Ideiglenesen megnyugodhattam. Mindenki, aki fontos volt a történet szempontjából, jelen volt a parányi házban, legalábbis ezt hittem.

Suffolk megyei nyomozók nyüzsögtek a konyha környékén. Marilyn Beers, akiről gyorsan megtudtam, hogy az eltűnt lány anyja, állt és dohányzott a konyhafalon lógó piros telefon mellett. Az egyik nyomozó megkérdezte Marilyntől, hogy a szalag valódi-e.

Milyen szalag? Feszülten füleltem.

– Igen, valódi. – Marilyn kevés érzelmet mutatott. – Megőrülök – mondta egy riporternek. – Minden alkalommal, amikor megcsörren a telefon, mindannyian összerezzenünk.

Marilyn elmagyarázta a szűkös konyhában gyülekező riportereknek, hogy a „helyzetről" a szomszédjától értesült, akit Linda Inghilleri, a lánya keresztanyja hívott fel.

– John Espositóval ment el, miután kifejezetten megmondtam neki, hogy nem mehet John Espositóval – füstölgött Marilyn.

Elmondta, hogy Linda lejátszott neki egy felvételt az üzenetrögzítőjéről a telefonon keresztül, és semmi kétsége nem volt afelől, hogy az hiteles. Katie keservesen sírt, és Marilynnek egyáltalán nem úgy tűnt, mintha csak játszana.

Beugrott egy barátja kocsijába, az övé üzemképtelenül állt a felhajtón, és a West Bay Shore-ba sietett, huszonöt mérföldre nyugatra Mastic Beach-től, ahol elmondása szerint élt.

Linda, aki azt mondta, olyan Katie-nek, mintha az anyja lenne – bár valójában a keresztanyja volt –, pongyolát és egy leheletnyi gyöngyházfényű rózsaszín rúzst viselt. De semmi sem tudta leplezni a sötét karikákat a szembetűnően távol ülő szemei alatt, a különösen lapos arcán. Azt mondta, harmincnyolc éves, de úgy festett, mintha az élet nagyobb vámot szedett volna tőle, mint amennyit ennyi év indokolt volna. Kerekesszékben ült a konyhaasztalnál, és láncdohányzott. A Disney *Aladdin* című filmjéből az *„A Whole New World”* szólt egy magnetofonból. Az édes dalszöveg a túlzsúfolt hamutartóból gomolygó, nehéz, füsttel teli levegő felett úszott. Azt mondta, Katie alig várta, hogy egy családi baráttal elmenjen születésnapi ajándékot választani, majd egy játékterembe. A kirándulás azonban tragédiába fordult.

– Hallottak felőle? – kérdeztem.

– Negyed hatkor hívott az üzenetrögzítőmön, és mire felvettem, már letette. Visszajátszottam az üzenetet: azt mondta, elrabolta egy késes férfi, és épp jön vissza. Hisztérikusan sírt. Egyszerűen nem hittem a fülemnek. Még tízszer le kellett játszanom, hogy biztos legyek benne: ez valóság.

„Kérlek” – mondta –, „elrabolt egy késes férfi. Édes Istenem. Jön vissza!”

– Ki ez a John Esposito, akivel Katie volt? – kérdeztem aggódva.

– Rengeteg gyereknek volt a „pót-bátyja” olyan anyák mellett, akik egyedül nevelték a gyerekeiket. Sok anya bízott benne. Azt mondta nekem, hogy csak egy pillanatra fordult el, hogy zsetonokat vegyen, és a kislány már sehol sem volt. Neki adta át a kabátját és a kalapját, az volt az utolsó pillanat, amikor még látta őt.

Hamarosan megtudtam, hogy ez Linda háza, de Katie-nek volt itt egy hálószobája. Vidám kis szoba volt 101 kiskutyás ágyneművel, az ágyon pedig egy összehajtogatott *Kis hableányos* hálóing feküdt. Linda kigurult az asztal mögül, az ajtó felé mutatott, és hívott minket, hogy videózzunk le bármit a háló-

szobában. Ekkor vált világossá, miért nem tud járni: hiányzott az egyik lába.

– Cukorbetegség – mondta, észrevéve a pillantásomat. – Az az átkozott cukorbetegség.

Marilyn a szűk konyha egy másik részén válaszolt a kérdésekre, olyan közel állva egy műanyag konyhapulti karácsonyfához, hogy attól tartottam, a cigarettája tüzet okoz.

– Okos, barátságos, de tudja, hogy nem szabad idegenekkel beszélnie. Így nevelték – mondta Marilyn, egy hiányzó alsó fogát is megmutatva. – Nem tudok mást – rázta meg a fejét –, csak azt tudom, hogy vissza akarom kapni a lányomat.

A szeme megtelt könnyel.

– Normális, hogy Lindát hívja, ha segítségre van szüksége? – folytattam a kérdezősködést.

– Az első, akit hívnék, Linda lenne, ő a keresztanyja. „Linda néninek" hívja. Utána a nagymamáját hívná. Nekem nincs telefonom, ezért a szomszédomat hívná fel, aki azonnal átadná nekem az üzenetet – válaszolt gyorsan Marilyn.

– Mit mondana annak, akinél Katie van?

– Kérem, hozza vissza a lányomat! Csak a lányomat akarom visszakapni.

Szorosan behunyta a szemét, és néhány könnycsepp gördült le telt arcán. Ann Butler, Linda anyja, viaszfehérnek tűnt, miközben egyik remegő kezét a halántékához szorította, és a konyhaasztalt bámulta, vizes, vörös szemét vastag bifokális szemüveg mögé rejtve. Körmein régi, lepattogzott lakk volt, de az ajkain friss, matt rágógumi-rózsaszín rúzs virított a televíziós interjú kedvéért.

– Katie Nagy Johnnal ment el, aki felvette őt, mert holnap lesz a születésnapja, így hát elvitte a Toys R Us-ba – mondta egy szuszra –, aztán elvitte erre a nesconseti helyre, és ott történt minden. Katie szereti a videójátékokat meg az ilyesmiket. Nagyon boldog, elégedett kislány – mondta, miközben megmutatott a konyhaasztal köré guggoló és tolongó riportereknek egy alig pár nappal korábban, szombaton készült képet.

Ezen a képen Katie csibészes mosollyal a szája szélén látható, karjait Ann nyaka köré fonja, arcuk pedig egymáshoz simul. Ann sugárzott, a büszke „pót-nagymama" képe ez, aki fényévekre állt attól a láthatóan megrendült nőtől, aki most előttünk ült a konyhában.

– Amikor telefonált, hisztérikus volt. Azt kiabálta sírva: „Elrabolt egy férfi, és kése van", és azt mondta: „Édes Istenem, jön vissza!", és hisztérikusan sírt, aztán a vonal megszakadt, és kész, azóta senki nem hallott felőle.

Ann rezignált volt. Lefelé meredt. Ujjai nem hagyták el a halántékát. A riporterek megkérdezték, okos kislány-e Katie.

– Igen. Bizonyosan az – mondta, barna, megrajzolt szemöldökét felhúzva. Ez volt az első érzelem az arcán. – Katie tudja, hogy távol kell maradnia az idegenektől. Figyelmeztették rá. Lindától tanulta, ez az egész egyszerűen furcsa. John csak annyit mondott, hogy zsetonokért ment, csak hátat fordított, és már el is tűnt.

Megharapta a felső ajkát, és ujjbegyeit még mélyebben a halántékába nyomta.

– Megszólalt a telefon, és Katie volt az, majd körülbelül húsz perccel később Nagy John telefonált, és azt mondta, nem találja őt, és sírt a telefonba. Azt mondta, nem leli, én pedig beszéltem vele egy-két másodpercig. Nem tudom. Csak azt akarjuk tudni, hogy jól van, és hogy jöjjön haza.

Ann megrázta a fejét, és végül leengedte remegő kezét.

– Van bármi jel arra nézve, hogy hol lehet? – kérdeztem.

– Nyilvánvalóan – mondta – valaki olyannak kell lennie, akit nem ismer, mert azt mondta: „Egy férfi."

A nő ismét megrázta a fejét, remegő keze újra a homlokán volt. Aztán egy riporter kérdésére, hogy mit üzen a nyilvánosságnak, Ann felnézett a zsúfolt hamutartó mögül, amely tele volt egészen a drapp szűrőig elszívott Basic Full Flavor csikkekkel, és egyenesen a kamera lencséjébe nézett.

– Az üzenetem az lenne, hogy kérem, kérem, keressék Lindát! Linda nagyon zaklatott. Az egész család nagyon zaklatott. Linda kerekesszékben ül, nem tud elindulni keresni őt,

szóval, ha valaki látja, kérem, hívják. Csak ennyit mondhatok – fejezte be, fejét a kezébe temetve, elrejtve a hamutartóba hulló könnyeit.

A rendőrség eközben elmondta a riportereknek, hogy két nyomon indulnak el. Két férfi volt Katie életében, és mindketten lehetséges gyanúsítottak voltak. Nyilvánosan ezt nem mondták ki, de nem is kellett. A két férfi ügyvédjei készségesen tájékoztatták az érdeklődő riportereket.

Az információk kezdtek beérkezni a szerkesztőségből és a folyamatosan pittyegő személyhívómról. Sal Inghilleri, a keresztanya férje ellen már elsőfokú szexuális bántalmazás miatt folyt eljárás Katie ügyében, miután Marilyn feljelentette a rendőrségen. Két hónappal korábban tartóztatták le, és februárban kellett volna bíróság elé állnia. Valójában bírósági végzés tiltotta meg neki, hogy kapcsolatba lépjen Katie-vel, amit szemmel láthatóan megszegett azzal, hogy a Bay Shore-i házban tartózkodott a kislánnyal.

– Mivel a gyermek eltűnt, van egy olyan elképzelésük, hogy talán ő volt az... – nyilatkozta Sidney Siben, Inghilleri ügyvédje a riportereknek.

Ezzel egy időben Siben ügyvédi irodáját egy új ügyfél, John Esposito is megbízta. A negyvenhárom éves vállalkozó aznap reggel kimerülten hívta fel őket, mondván, hogy ügyvédre van szüksége a tizennyolc órás rendőrségi kihallgatás után. Az ügyet az idősebb Siben jóval fiatalabb unokaöccsére, Andrew-ra bízták.

– A rendőrség – mondta az ifjabb Siben a riportereknek – megpróbálta meggyőzni Espositót, hogy ő tette.

A szereplők száma nőtt. Az Inghilleri-ház előtt és bent táborozó riporterhad számára egyértelműnek tűnt, hogy a rendőrség szerint Katie-t valóban elrabolták. Ez nem szökés volt.

A sajtóreferensek elárulták, hogy a rendőrségi diszpécserekhez folyamatosan érkeznek bejelentések Katie „észleléséről", az egyenruhások és kutyás egységek pedig átkutatják a Spaceplex környéki erdőket és szemeteskonténereket, azt a

helyet, ahol John Esposito utoljára látta a lányt. A tekintetek a fagyott földre szegeződtek, eldobott ruhadarabokat, vagy ami még rosszabb, egy holttestet keresve. Az FBI, amely szinte azonnal ügynököt rendelt az ügyhöz, gyorsan elemezte az üzenetrögzítő felvételét, és megállapította, hogy a telefonban hallható hang valóban Katie-é.

Ezen a ponton mindenki gyanúsnak tűnt, senki sem látszott hitelesen őszintének. Mindenhol cigarettacsikkek hevertek, a ház levegője áporodott és nehéz volt, szinte elviselhetetlen. Marilyn behunyt szemmel szipogott, a könnyei patakokban folytak. Kint a lépcsőn egy vaskos, zömök férfi mélyeket szívott a cigarettájából, a füstöt magasra fújva a feje fölé.

– Sal vagyok – köszönt nekem, megemelve bozótos, őszes szemöldökét.

Megálltam, alaposan megnéztem őt, próbáltam felmérni. Rám mosolygott, én pedig azt gondoltam magamban: vajon ez a fickó most ölt meg egy gyereket? Nem lehet.

– Mit gondolsz, mi történt Katie-vel, Sal?

– Nem tudok semmit. Ki tudna bántani egy kislányt? – vágta rá azonnal.

Az autó felé indultam, és Tony felé tettem azt a nem verbális, univerzális jelet, egy fejbiccentést, ami minden jó operatőr számára azt jelentette: forogjon a gép.

Az objektívjét Salra szegezte, és felvette, ahogy a férfi elrúg az útból egy fekete macskát, majd elnyom egy csikket a lépcsőn.

Utolsó állomásunk azon a napon John Esposito közeli otthona volt, a családi baráté, aki Katie-vel volt, amikor a lány eltűnt. Felvételt készítettünk a Saxon Avenue 1416. alatti házáról. Láttunk egy baseballsapkás, sötét pajeszú férfit, amint nyomozókat enged be a kocsibehajtó végén lévő léckerítésen. Sietve próbálta bezárni a kaput. Ahogy becsapódott, láttam a táblát a kerítésen: „Vigyázz, a kutya harap!”. A baseballsapkás férfi Esposito volt. Kutyának nyomát sem láttuk.

KATIE – A VEREM

Olyan volt, mintha randevún lennék Nagy Johnnal. Megengedte, hogy elöl üljek a Nissan pickupjában, akár egy barátnő. Még be sem kellett kötnöm magam. Néha az ölébe ültetett, és én magam kormányozhattam az autót.

– Bárhová elviszlek, ahová csak akarod – mondta. – A 7-Elevenbe – feleltem, és percekkel később már egy kólaízű Slurpee volt a kezemben.

Csak azután kezdtem el izgulni, hogy eljöttünk az üzletből. John közölte, hogy be akar ugrani a Toys R Us-ba is egy Nintendo-játékért. Ez teljesen kiesett a Spaceplex felé vezető útból, viszont pont az ő háza mellett volt. Emlékeztettem, hogy már megvette a születésnapi ajándékomat, és mondtam, hogy nem kell játék, csak a Spaceplexbe akarok menni, de ő erősködött, hogy menjünk be a házba.

Nagy John hónapok óta próbált kettesben maradni velem. Szinte minden nap felhívott Linda néninél, amikor ő a délutáni álmát aludta, és arra kért, szökjek ki hozzá: ígért új játékot, ebédet vagy édességet. Azt mondta, Linda csak féltékeny a kapcsolatunkra. Én azonban halálosan féltem ettől, féltem Linda haragjától. Biztosan megvert volna, ha rájön, hogy a férfival vagyok, és nem állok készen a parancsai teljesítésére.

Ezen a decemberi napon, két nappal a tizedik születésnapom előtt, az ég szürke és borongós volt. Nagy John a kocsibehajtó végén parkolt le, a garázs mögött, amelyet lakássá alakított. A Nintendo-játék fent volt John hálószobájában. Én az ágy szélén ülve, a kontrollert nyomkodva merültem el az új *Reszkessetek, betörők!* (Home Alone) játék hangjaiban. John a gardróbban szöszmötölt a játékok között. Sokat játszottam már itt, de korábban mindig ott volt a bátyám vagy valaki más is. Sosem voltam még így egyedül Nagy Johnnal.

Amikor visszajött a szobába, a „Nagy John-szemek" eltűntek az arcáról, és egy olyan ember állt előttem, akit még soha nem láttam. Tudtam, hogy baj van. A szobában sötét volt, a függönyöket behúzták. Hideg volt, és az egyetlen hang a *Home*

Alone játék ismétlődő, gépies nyöszörgése volt. Tehetetlen voltam, akár egy céltábla. Éreztem a hideg lábaimat a fényes matracán, majd valami még hidegebbet, a csiszolópapír-érdességű ujjbegyeit a vékony, fehér combomon. Mögöttem volt, nem láttam őt, csak a savanyú, meleg leheletét éreztem a fülemnél.

– Nem foglak bántani, Katie – suttogta.

Ahogy ezt a pár szót a fülembe köpte, biztosan tudtam, hogy valami szörnyűség történik majd velem.

Mielőtt a durva keze az arcomra szorult volna, éreztem a feszítő émelygést a gyomromban. Erővel az ölébe emelt, és a szájamat befogva elnémított. Anyám akkoriban azzal viccelődött, hogy még a húsz kilót sem érem el, így a tiltakozó kapálózásom meg sem ingatta a férfit. Rugdostam, próbáltam beszélni, de a szorítása elfojtotta a szavaimat, a lélegzetemet és az erőmet.

Sírva és kapálózva vitt le a lépcsőn. Tudtam: hacsak nem akar valami rosszat tenni velem, nincs oka arra, hogy így cipeljen. Senki sem volt otthon, senki nem segíthetett rajtam. A Sal-lal történtek után egy részem tudta, hogy nincs értelme harcolni.

A lépcső alján balra fordult az irodájába, a földre dobott, és rám zárta az ajtót. Az irodába gyerekeknek sosem volt szabad belépniük, mert ő onnan dolgozott. Ez volt az újabb vészjelzés: mi a fenét keresünk itt?

Ott ültem a földön, némán reszketve, a könnyeim potyogtak. John ekkor jeges, felismerhetetlen hangon megszólalt:

– Van valami, amit meg akarok mutatni neked.

Odalépett a beépített könyvespolchoz, és elkezdte leszedni a kampókon lógó baseballsapkákat. Kicsavart két ezüst kampót a polcok két oldalán, majd megragadta a középső polcot, és megrántotta: az egész polcrendszer kerekeken gördülve kifordult a falból, feltárva mögötte egy téglalap alakú nyílást.

Bement a nyílásba, én pedig láttam, ahogy feltekeri a szőnyeget, majd az alatta lévő párnázott réteget, mire előbukkant egy hatalmas betonlap.

John egy kampós végű fémrúddal rögzítette a betonlapot, majd egy hajtókarral emelni kezdte. A szívem hevesen vert. Megpillantottam a hordozható telefont az asztalán. Miközben John a karral bíbelődött, az asztal alá másztam, és remegő kézzel tárcsáztam: 911.

Olyan halkan suttogtam, hogy alig hallottam magam:

– A Saxon Avenue-n vagyok.

Valaki megszólalt a vonal túlsó végén. De túl hangos lehettem. John odalépett, hatalmas ácskezével kitépte a telefont a kezemből, és visszacsapta a tartóra. Ezután felnyalábolt, és mint egy rongybabát, a falhoz vágott.

– Többé ne nyúlj ahhoz a telefonhoz! – ordította.

Éles fájdalom hasított a hátamba, mert a falból kiálló szögekbe csapódtam bele.

John visszament és befejezte a betonlap felemelését, amely alatt egy sötét lyuk tátongott a padlóban. Semmit nem szólt, csak az én csillapíthatatlan zokogásom hallatszott. Odaemelt a lyuk széléhez.

– Menj le a kibaszott lyukba – parancsolta.

– Nem akarok! Mi ez? – kérdeztem.

– Egy óvóhely – vakkantotta oda, majd a sötét mélységbe dobott. – Kezdj el mászni! – kiáltotta utánam.

Sötét volt, nem láttam az alját. A rideg rétegelt lemezre érkeztem egy szűk járatban. Olyan volt, mint Alice Csodaországban, ahogy lezuhan a nyúlüregbe. Elkezdtem mászni az alagút végén lévő kis helyiség felé. Azonnal láttam, hogy nincs kiút. A fojtogató kamra sivár volt: egy apró helyiség, benne egy emelt, koporsóméretű doboz, rajta lakattal lezárt ajtóval. A sarkon egy vödörszerű vécé állt, benne fekete szemeteszsákkal. A falakat sárga hangszigetelő anyag és parafa borította. Az egész olyan volt, mint egy állatketrec.

John kinyitotta a lakatot a kis dobozon.

– Bújj be!

Odabent egy vékony kempingmatrac, egy párna és egy televízió volt. Megpillantottam egy 101 kiskutyás hálóinget. Megkérdeztem tőle, hogy tervezte-e az elrablásomat.

– Igen, már egy ideje – felelte.

– Mikor mehetek haza? – könyörögtem.

– Mostantól ez az új otthonod. Itt fogsz élni – jelentette ki.

Később visszajött takarókkal, üdítővel és édességgel, majd közölte, hogy hangfelvételt fogunk készíteni.

Egy kis diktafont vett elő, és pontosan elmondta, mit kell mondanom: „Elrabolt egy késes férfi, és éppen most jön vissza."

Amikor egyedül hagyott a felvételhez, a végén halkan hozzátettem:

– Nagy John vitt el! A házában tart fogva!

Azt hittem, sikerült. De, amikor visszajött és visszahallgatta, egy szót sem szólt, csak teljes erőből arcon ütött.

Soha korábban nem emelt rám kezet. Ez egy teljesen más John volt. Megparancsolta, hogy vegyem fel újra a szöveget.

Ezúttal elégedett volt a „színészi játékommal". Megkérdeztem, meddig tart itt?

– Mindörökké – felelte.

Ezután arra kért, pózoljak egy fényképhez, mintha aludnék.

– Azért, hogy a rendőrség ne keressen tovább, mert azt fogják hinni, hogy halott vagy – magyarázta.

Megtagadtam. Ekkor visszazárt a dobozba. Hallottam, ahogy kint újra felsír a fúrógép, majd John felment.

Csak a kiszabadulásra tudtam gondolni. Háttal az ajtónak feszültem, és minden erőmmel rugdosni kezdtem a szemközti falat a néma televízió villódzó fényénél. Órákig, talán egy egész napon át rugdostam.

Végül az ajtó engedett: John egy vastag fagerendával ékelte ki kívülről, de én kettétörtem azt. Túlélő üzemmódba kapcsoltam. Próbáltam keresni valamit, amivel elmenekülhetnék, de nem volt semmi.

Amikor John visszatért, meglátta a kettétört gerendát és engem a sötétben. Nem volt dühös. Ismét a „régi" Nagy John volt.

Elmondta, hogy a Spaceplexben volt „keresni engem”, ahol hívatta a rendőrséget, és az üzenetrögzítőre játszotta a felvételt Linda néninek.

Végül magamra hagyott „éjszakára”. Ablakok nélkül, fény nélkül, étkezések és remény nélkül ez egy végtelen, émelyítő nappá vált.

CAROLYN – SZOKATLAN GYANÚSÍTOTTAK

Televíziós riporteri napjaimat gyakran az tette teljessé, hogy a nap végén a szüleim házába siettem, ahol apa a televízió túloldalán ült, agyának bal féltekéjéből egy darab hiányzott az idegsebészeti műtét után. Elveszítette jobb kezének használatát és fogorvosi praxisába fektetett élethosszig tartó munkáját, de életben volt, és akkoriban úgy gondoltuk, szerencsések vagyunk.

Rettegtem tőle, hogy ez nem tart sokáig. Miután a férjem orvosi szakkönyvében rákerestem az „asztrocitómára", 30%-os túlélési arányt találtam az ilyen típusú agydaganatnál. Ez egy lesújtó szám volt.

Apa egy nap odafordult hozzám, és azt mondta:

– Kicsim, jobb lesz, ha sietsz a gyerekvállalással.

Akkor nem engedelmeskedtem elég gyorsan, így az első gyermekemet apám emlékére neveztem el.

Apa ízig-vérig hírfüggő volt, és ezt a képességét soha nem veszítette el. Arcát mindig a *The New York Times* mögé temette, a lapok szanaszét hevertek a dolgozószoba vörös szőnyegén, ujjait pedig beszennyezte a nyomdafesték. Ha a hírfüggőség örökletes vonás, az én szenvedélyem biztosan tőle származik. Minden részletet tudni akart a történetekről, amikről tudósítottam, és nem tudott betelni a Katie Beers-üggyel. Ő is és mindenki más is.

Suffolk megyei rendőrök raja táborozott le a nesconseti Spaceplexnél, egy stukkókkal borított monstrumnál, amely beleolvadt az esős téli tájba. Odabent a hatalmas játszótér diszkófényekben úszott. A társtulajdonos és általános igazgató, Gary Tuzzalo, egyenként adott interjúkat. Gyakorlott volt, de rövid válaszai és fókuszált szürke szemei nem tudták elrejteni a pánik árulkodó jeleit, amit egy, a játékterméből eltűnt gyermek gondolata váltott ki belőle.

– Nehéz ügy. Naponta több száz család fordul meg nálunk. Nehéz kiválasztani egyetlen arcot.

Arra a kérdésre, látott-e bárki egy idegennel távozó gyermeket, azt felelte, hogy saját biztonsági szolgálatuk és személyzetük van, és semmi különös nem történt. John Espositóról is beszélt.

– Odament az egyik üzletvezetőhöz, és azt mondta: „Nem találok egy kislányt", ezért elkezdtük bemondani a gyermek nevét, és amikor nem kaptunk választ, hívtuk a rendőrséget.

A Spaceplex rendkívül zajos hely volt. Az éjfélkék falakra rajzfilmfigurák voltak festve, az alattuk elterülő hatalmas térben pedig gyerekek szorították apjuk kezét, sós perecet majszoltak, és villogó dodzsemekkel ütköztek egymásnak. A megszokott kerékvágásban mentek a dolgok a zaklatott térben, leszámítva a spirálfüzeteikbe jegyzetelő riportereket.

Kint rendőrkadétnak tűnő alakok mászkáltak a nagy kék konténerekben és az épület körüli kopár erdőben nyomok után kutatva.

Randy Jaret, a Suffolk megyei rendőrség szóvivője megerősítette, hogy beszéltek Mr. Espositóval, aki együttműködik velük. Esposito elmondása szerint akkor váltak el, amikor a lány aprópénzért ment, ő pedig nem találta meg. A késes rablóról szóló telefonhívással kapcsolatban Jaret elmondta, hogy náluk van a felvétel, és ellenőrzik a hitelességét.

A következő interjú kevésbé volt kiszámítható. Sal már azelőtt patakokban izzadt, hogy a kamerák forogni kezdtek volna. A szokásos szereplőgárda zsúfolódott össze a Siben & Siben konferenciatermében.

Andrew Siben és nagybátyja, Sidney úgy tűnt, kisajátították a televíziós híreket mágnesként vonzó, különc Long Island-i történetek piacát. Sidney Siben önjelölt reklámhajhász volt. Salvatore Inghilleri tökéletesen illett a piszkos Albert bácsi szerepébe. Műbőr „Members Only" dzsekit viselt, zsebében pilóta napszemüveggel. Feszülten fészkelődött hatalmas termetével, fekete körmű kezeit összefonva maga előtt. Hullámos haja 39 évéhez képest hihetetlenül ősz volt.

Sal szerint Katie anyja, Marilyn „egy szélhámos", és a könnyei hamisak. Azt állította, Marilyn elhagyta a kislányt kéthónapos korában, és a feleségére hagyta, mert nem akarta felnevelni. Szerinte a két nő ádáz harcot vívott a felügyeleti jogért. Ez a csatározás Katie oktatását is tönkretette: iskolai jelenléte rendszertelen volt, és a hatóságok számára is tisztázatlan maradt, hol él a kislány állandó jelleggel.

A családok közötti feszültség a Sal elleni szexuális bántalmazási ügyet is elhomályosította. Marilyn volt az, aki feljelentette őt molesztálásért. Bár Sal állítólag beismerte a tettét, ügyvédje, Andrew Siben közbevetette, hogy egy kiskorú panasza esetén a Gyermekvédelmi Szolgálat köteles kivizsgálni az ügyet.

A sajtó számára gyanús volt, hogy a Siben iroda egyszerre képviselte Espositót és Inghillerit, akik mindketten gyanúsítottak voltak az ügyben. Sidney Siben ellentmondást nem tűrően kijelentette:

– Azt hiszem, jogos azt mondani, hogy amíg nem találják meg a lányt, élve vagy holtan, soha nem lesznek képesek bebizonyítani, hogy az ügyfeleink tették, legyen szó Johnról vagy Salról.

Sal hívatlanul védelmébe vette Espositót, mondván, nem hiszi, hogy képes lenne ilyen szörnyűségre. Amikor az ügyvédje újságírót játszva megkérdezte tőle, tudja-e, hol van Katie, vagy köze volt-e az elrablásához, Sal ártatlanul nemmel felelt.

John Esposito Saxon Avenue-i háza különös látványt nyújtott: tégla, hasított cédrus és zsindelyek keveréke, egyfajta építészeti kollázs. Az előkertben egy Szent Ferenc-szobor állt, műanyag flamingóval és kőoroszlánokkal. Az ablakokon keresztül elszáradt páfrányok látszottak. Tonyval észrevettünk hátul egy barna zsindelyes, kétszintes garázst, de nem szenteltünk neki sok figyelmet.

A szomszédok azonban sötétebb képet festettek. Mike Bergo elmondta, hogy bár Katie nagyszerű gyerek, a családot nem kedveli:

– Sikoltozás, kiabálás az éjszaka minden órájában. Ez állandó. A zsaruk folyton itt vannak.

Amikor megkérdezték tőle, el akarna-e szökni ettől a családtól, habozás nélkül felelte:

– Én elszöknék.

Katie fényképei éles ellentétben álltak ezzel a valósággal: azokon ápoltnak és boldognak tűnt.

Vajon hol lehetett ez a kislány? Éreztem, hogy mardos ez az ügy. Minden nappal közelebb kerültünk egy olyan végkifejlethez, amit nem akartam megírni.

KATIE – MEGADÁS

Nagy John rendszeresen lejött hozzám a ketrecbe, hogy megnézze, hogy vagyok; úgy tűnt, naponta egyszer jön. Ablak, óra és alvás híján azonban képtelen voltam követni az időt.

– Tehetek valamit, hogy kényelmesebben érezd magad? – kérdezte ilyenkor, s ebben a pillanatban újra az az úriember volt, akit egész életemben ismertem.

Kértem tőle egy másik takarót, mert reszkettem a hidegtől.

– Vissza kell másznod ide – mondta feszélyezetten, piszkos körmeivel a falon lévő koporsóméretű dobozra koppintva.

– Kérlek, Nagy John – könyörögtem –, hadd maradjak itt kint, hogy tudjak mozogni!

A dobozban éppen csak felülni tudtam, de állni csak görnyedten lehetett. Amikor korábban bent voltam, észrevettem egy falhoz rögzített láncot lakattal, és valamilyen különös szerkezetet is ott, ahová a fejem került volna. Úgy tűnt, ez egyfajta hangszigetelő láda, az oldalán egy lyukkal a nyak számára. Rémisztő volt. Vajon mire szolgálhatott? A falakon bilincsek is lógtak ott, ahol a kezeim pihentek.

Amikor biztos voltam benne, hogy Nagy John elment, végigpásztáztam a környezetemet bármilyen kiút után kutatva. A sarokban egy monitor a házon kívüli területet mutatta, egyenesen a kocsibehajtóra irányítva.

A monitor melletti polcon kulcsokat fedeztem fel. Felálltam egy tejesládára, elértem a kulcsot, majd gyorsan bemásztam a dobozba, és a párnám alá rejtettem. Ekkor hallottam megint a fúrót. Csak másodperceim maradtak, hogy leugorjak, és úgy tűnjön, mintha meg sem mozdultam volna. Bedobott egy takarót és egy váltás ruhát.

– Szexeltél már? – bökte ki hirtelen.

Próbáltam leplezni az aggodalmamat, de elmeséltem neki egy keveset abból, ami Sallal történt, amiről korábban sosem beszéltem neki.

– Ó, szóval tapasztalt vagy! – látszott rajta, hogy fellelkesíti a gondolat.

Először nem tudtam, rosszat mondtam-e, de aztán bizonyossá vált bennem: hiba volt ezt elmondanom.

Nagy John megparancsolta, hogy vetkőzzek le, és vegyem fel az új hálóinget a fiúalsóval.

Mikor azt mondtam, majd később átöltözöm, nem vitatkozott: megragadta a karomat, letépte rólam a ruhát, és közölte, hogy „megörvendeztet" engem.

Rám parancsolt, hogy álljak a tejesládára. Lehúzta az alsóneműmet, és emlékszem a fájdalomra, amikor a körme felsértett belülről. Undorító volt látni, ahogy utána az ujját a szájába vette, s közben boldogság ült az arcán.

Pár perc múlva megparancsolta, hogy feküdjek mozdulatlanul a földön meztelenül, és tettessem magam halottnak. Azt mondta, csinál egy képet, és névtelenül eljuttatja a zsaruknak, hogy hagyják abba a keresést. Ez számomra egyet jelentett: John meg akar ölni.

– Szó sem lehet róla – vágtam vissza.

Ezután alig aludtam; az adrenalin hajtott, mert biztos voltam benne, hogy ha elalszom, és egyszer nem hallom meg a fúrót, végez velem. John ekkor visszakozott.

– Jól van, Katie, majd egy másik nap.

A legrosszabbat valóban egy másik napra tartogatta. Bár az időérzékem cserbenhagyott, úgy emlékszem, ez többször is megesett, de az emlékek egybemosódtak.

John ilyenkor kifejezéstelen arccal érkezett. A tekintete sosem találkozott az enyémmel. A kedves John eltűnt, és a helyét a Szadista John vette át. Légzésem felgyorsult, a gyomrom felfordult.

Lefektetett a nagyobbik szoba padlójára. Ahogy a parafával borított mennyezetet bámultam, arra gondoltam, milyen visszataszító ezen a koszos padlón feküdni, és csak túl akartam lenni rajta.

Úgy véltem, az ellenállás csak elnyújtaná a dolgot, vagy talán még jobban izgalomba hozná. Azt hittem, ha látja a megadást, talán elmegy a kedve tőle, de nem számított semmi.

Addig használta a parányi testemet, amíg ki nem merült, én pedig úsztam a bűzös izzadtságában és váladékaiban.

Rendkívül sovány ember volt. Sal, a hájas disznó után itt volt ez a bőr és csont alak, ami mélyen elborzasztott.

Nyitva tartottam a szemem a mennyezetre fókuszálva, hogy tudjam, mi történik, és várva a pillanatot, mikor kerülök le végre a horogról.

Végül felöltözött, visszazárt a kis dobozba, és láncot tett a nyakam köré. A bilincsekkel is próbálkozott, de a vékony kezem kicsúszott belőlük. Pár szóval búcsúzott: nemsokára jön ennivalóval.

Ma már tudathasadásnak látom ezt: néha ott, a szemem láttára alakult át. Játékot vagy gyümölcslevet hozott, aztán megerőszakolt.

El sem tudtam hinni, hogy Nagy John ezt teszi velem.

CAROLYN – ÖVSÖMÖR HÁMLÁS

Az ezt követő napokban már nem volt reggeli vita a beosztásom körül. A gyermek eltűnése a címlapokra került, „kötelező hír" lett.

1992. december 30-a, szerda, pedig különösen megrendítő napnak ígérkezett. Katie ekkor töltötte volna be a tizedik évét, ha még életben van.

Ismét bekopogtam Inghilleriék faajtaján, ahol a Mylar felirat még mindig ott lógott a karácsonyi fények mellett, a lépcsőn pedig egy felfújható hóember állt. A ház előtti fák és bokrok csupasz ágaira hanyagul elszórt sárga szalagokat kötöztek.

Sal éppen egy rozoga szedánból szállt ki, pilóta napszemüvegének szárát a szájában tartotta.

Mielőtt Lindáról kérdezhettem volna, valamit érthetetlenül mormogott arról, hogy a nő a fürdőszobában van. Mégis kopogtam, mire egy orosz akcentusú fiatal nő nyitott ajtót, aki mögül cigarettafüst gomolygott elő. Csak annyira nyitotta ki a rést, hogy nyersen odavágja:

– Nem akarunk senkivel beszélni... – majd nyikordulva becsapta az ajtót.

Nem hagytam annyiban, szinte az arcomat az ajtóra préselve érveltem, hogy Linda talán tudni akarja a híreket az északi államrészből érkező észlelésekről.

Nem tudtam, igazak-e a hírek, de a kezemben volt egy jelentés, miszerint egy Katie-re hasonlító lányt láttak Hyde Park környékén, száz mérföldre a játékteremtől, két férfi társaságában. Az ajtó zárva maradt, hallottam, ahogy odabent elfordul a retesz.

Ezután Tonyval West Islip felé vettük az irányt, ahol Katie született és élete nagy részét töltötte. Lefilmeztük a Higbie Drive-on álló házat, majd átmentünk a szemközti üzletsorhoz.

A Q. T. Mosoda ablakában ingyen kávét és teát hirdettek, pont egy Katie képével ellátott eltűnt gyermekről szóló szóró-

lap mellett. Odabent ipari mosó- és szárítógépek sora előtt találtam rá Trudira, egy élemedett korú, királykék melegítőt és vaskos aranyláncokat viselő nőre.

Trudy, akinek sötét szemeit vastag tusvonal keretezte, szívesen válaszolt a riportereknek. Elmondta, hogy Katie éveken át ide járt és elvégezte az egész család házimunkáját. Sivár képet festett a kislány életéről: korán kelt, reggelit készített a többieknek, és soha nem volt ideje önmagára. Egy kislány volt, aki túl hamar nőtt fel, és nem voltak barátai.

Trudy nem ismerte jól a szülőket, de hallotta, hogy a szemközti idős szomszédok mindig csodálkoztak, miért néz ki Katie olyan elhanyagoltnak és szörnyen soványnak.

– Mindig egy kis táskával jött, benne az aprópénzzel, és ott ült. Segítettem neki a mosásnál, mert hatalmas adagokat hozott, előbb az anyjáét, aztán a nagyanyjáét. Sajnáltam őt – mesélte a nő.

Trudy szerint Katie azért nem játszott másokkal, mert a háza mocskos volt.

Az üzletsoron minden megtalálható volt, ami Suffolk megyében alapvető: szépségszalon, csemegebolt, papírbolt és pizzéria.

Sorra jártam az üzleteket a türelmes operatőrömmel, Tonyval, aki a tökéletes fények megszállottja volt. Fiatalok és lelkesek voltunk, tudtuk, hogy szükségünk van egy saját felfedezésre ebben a történetben, amely a mi Long Island-i körzetünket az országos hírek térképére tette. A kereskedők egymás után meséltek egy magányos, elhanyagolt, mezítlábas, kabát nélküli, sárga fogú kislányról, akit a környékbeli gyerekek csak „Piszkos Katie-nek” hívtak.

A J & B Papírbolt ablakában is ott volt a plakát, tizezer dolláros nyomravezetői díjat ígérve.

A tulajdonos, Bob, a cigarettás dobozok és lottószelvények mögül elmondta, hogy a kislány már hat-hét évesen reggel hatkor jött hozzájuk, hogy újságot vagy születésnapi üdvözlőlapokat vegyen a családnak.

Bob felidézett egy esetet, amikor a lánya, Dawn, összeszólalkozott Lindával. Katie túl fiatal volt, hogy elolvassa a lapokat, ezért hazavitte megmutatni, de Lindának nem tetszettek, így vissza kellett vinnie őket cserére.

Dawn aggódott Katie-ért, aki néha órákig az üzletben maradt. Koszos volt, a hajában csomók éktelenkedtek, amiket a lánya próbált kifésülni neki.

A történetek minden üzlettel csak rosszabbodtak. Mary Ann, a Beauty Corner szalon vörös hajú tulajdonosa szerint Katie úgy kóborolt be hozzájuk, mint egy elveszett kutya.

– Mindig alulöltözött volt, sosem az időjárásnak megfelelő ruhában, cipő, sapka nélkül. Lehetett metsző hideg vagy szakadó eső, úgy nézett ki, mint egy kis bozontos eb – mondta a nő.

Mary Ann figyelte az ajtóból, ahogy a gyerek átmegy az utcán, és rákiáltott, hogy menjen egyenesen haza, nehogy valaki elvigye.

– Nem tisztálkodott. Haza akartuk vinni, hogy megfürdessük, megtisztítsuk. Csak remélem, hogy jól van, bárhol is legyen – tette hozzá üveges tekintettel, bűntudattól mardosva.

Egy kóbor kutya miatt bárki hívta volna a gyepmestert, de Katie-vel kapcsolatban senki nem tudta, mit tegyen. Az egész kezdett az *Árva Annie*-re emlékeztetni, de itt nem jött egy gazdag megmentő.

Megdöbbentő volt ez a teljes közöny egy ilyen nyilvánvalóan elhanyagolt gyermek iránt.

Tudtuk, hogy tovább kell mennünk: Katie anyja huszonhét mérföldre keletre, Mastic Beachen élt. A Mill Drive és a Pineway Avenue sarkán álló ház elszomorító látványt nyújtott: egy tipikus egyszintes Suffolk-ranch, amely szétesőben volt. A málló drapp zsindelyek és a befoltozott ablakok még a környező romosabb házak közül is kirívóvá tették. A fehér garázsajtón tátongó lyukak éktelenkedtek, mintha baseballütővel vagy légpuskával vették volna célba, a betonfeljáró pedig repedezett volt.

Itt találkoztunk Katie tizenhat éves féltestvérével, John Beersszel, aki úgy festett, mint egy Metallica-rajongó: szege-

cses bőrdzsekit, fekete farmert és fekete KISS sapkát viselt, amely alól mullet frizura lógott ki.

Ahogy beszélt, látszottak lepattogzott első fogai. Mire sikerült elé tartanom a mikrofont, csak annyit mondott:

– Leléptem..., – és eltiporta a csikkjét. – Tudjátok meg tőlük – vetette oda a hátát mutatva a többi riporter felé.

Rosszul érintett, hogy lemaradtam egy ilyen fontos interjúról az áldozat testvérével.

– Ne aggódj – mondta az egyik riválisom gúnyosan –, nem maradtál le sokról. Csak bevallotta, hogy őt is molesztálta Esposito.

CAROLYN – NAGY TESTVÉR, JOHN

A tárgyalóterem zsúfolt volt, az operatőrök pedig egymást taszigálva próbáltak olyan pozíciót fogni a középpontban, ahonnan szemből, nem pedig profilból filmezhettek. Egy ilyen szűk helyiségben azonban minden erőfeszítés hiábavalónak tűnt. Bármilyen hely jobb volt a semminél. Több mint egy tucat mikrofon kígyózó vezetékei és a rajtuk lévő csatornalogók tornyosultak a láthatóan feszült és remegő John Esposito előtt, akit közrefogott a két Siben ügyvéd. Andrew határozott mozdulattal maga felé húzta a mikrofonerdőt.

– Teljes mértékben együttműködik a nyomozással. Egyetlen aggodalma, hogy a gyermek épségben hazatérjen – mondta rezzenéstelen arccal.

Az ügyvédek ötlete volt, hogy John Esposito álljon a nyilvánosság elé. Ők hívták össze a sajtótájékoztatót, annak ellenére, hogy a rendőrség informálisan már jelezte a riportereknek: a jámbor modorú lakásfelújító vállalkozónak van priusza.

Johnt még 1977-ben, tizenöt évvel korábban tartóztatták le. Azzal vádolták, hogy egy helyi bevásárlóközpontnál megpróbált behúzni az autójába egy tizenkét éves fiút, akit ismert. Az ügyben vádalkut kötött egy kisebb vétségre, az aktát pedig titkosították.

Más aggasztó vádak is felmerültek. Az előző év decemberében Marilyn Beers felhívta a Suffolk megyei Nagy Testvérek és Nővérek („Big Brothers – Big Sisters") szervezetet, mert attól tartott, hogy John, aki évek óta a hétvégéit a fiával töltötte, molesztálhatja a gyermeket.

A szervezet igazgatója elmondta a riportereknek, hogy John Esposito soha nem volt a tagjuk. Négy évvel korábban vonta vissza jelentkezését a szigorú átvilágítási szakaszban, miután megpróbálta ikertestvérére, Ronaldra hárítani a tizenkét éves fiú ellen elkövetett emberrablási kísérletet. John úgy próbálta beállítani a dolgot, mintha összetévesztették volna őket, és valójában az ikertestvérét tartóztatták volna le.

Az igazgatót annyira nyugtalanította az eset, hogy felvette a kapcsolatot a suffolki rendőrséggel, mert John hirdetéseket adhatott fel a helyi szupermarketek hirdetőtábláin és a *Pennysaverben*, ahol hivatalos „Nagy Testvérként" tüntette fel magát.

„Long Island-i Nagy Testvér vagyok. Maszekban csinálom. Ha van fia, akinek szüksége lenne egy férfi befolyására, önkéntesnek jelentkezem. Minden fiúnak kell egy férfi az életébe. Egy jó jellemű ember, akiben bízhat és akit tisztelhet. Több mint tíz éve vagyok Nagy Testvér. Jellemzéseim is vannak".

A hirdetőtáblákra kitett szövegek gondos kézírással készültek, „J. E." szignóval, és egy telefonszámot is megadott.

John tagadta a kártyák kihelyezését, a „Kis" John molesztálása ügyében indított rendőrségi nyomozás pedig nem vezetett eredményre.

Ha a suffolki rendőrséget már korábban figyelmeztették, hogy John veszélyt jelenthet a gyermekekre, akkor miért mutogatták őt most a kamerák előtt, és miért engedték, hogy a média keresztttüzébe kerüljön egy eltűnt kislány ügyében?

Úgy tűnt, Sibéneket ez egyáltalán nem ingatja meg. Kifejezetten várták a sajtó figyelmét, és hatalmas érdeklődésre számítottak. Ebben nem is okoztunk csalódást. Amivel azonban talán ők sem számoltak, az az volt, hogy John Esposito zokogásban tör ki, miközben forognak a kamerák.

Elmondta a riportereknek, hogy Katie-t csecsemőkora óta ismeri, a sógornőjén, Joanon keresztül találkoztak. Már háromszor járt a Spaceplex játékteremben, és Katie-vel mindig együtt töltötték az időt. A lány mindig odafutott hozzá és megölelte, amikor érte ment. „Nagy Johnnak" hívta.

A riporterek, felismerve az aranyat érő lehetőséget, hogy maguk faggassák a „kiemelten érdekes személyt", rárontottak.

A sápadt Johnra kérdések kakofóniája zúdult: mikor látta utoljára Katie-t? Miért hagyta egyedül a játékteremben? Vádolták már szexuális bántalmazással?

John kék pulóverben, fekete mellényben, meggyötört arccal bámult le az asztalra beszéd közben. Elmondása szerint

Katie vasárnap hívta fel azzal, hogy félretett neki egy darab tortát a születésnapi bulijáról. Ezután, mint mondta, a lány könyörgött neki, hogy hétfőn látogassa meg.

– Értem jössz ma? Csinálunk valamit? – John felidézte Katie könyörgő szavait.

Elmondta, hogy délután egykor vette fel a kislányt, elvitte egy játékboltba, ahol egy troll babát vett neki a születésnapjára és egy *Reszkessetek, betörők!* videójátékot, majd beugrottak egy 7-Elevenbe, mert Katie Slurpee-t akart, végül megálltak a házánál egy rövid időre, hogy kipróbálják a játékot.

Azt állította, a játék nem tetszett nekik, ezért döntöttek úgy, hogy elmennek a Spaceplexbe. Ott, mint mondta, nem habozott egy ötdollárossal egyedül elküldeni Katie-t zsetonokért, amíg ő flipperezett. Pár perc múlva – tette hozzá, mintha már unalomig ismételte volna – nem találta a lányt.

– Amikor utoljára láttam, odaadtam neki az öt dollárt, ő pedig elindult a gép felé. Aztán egy idő után elkezdtem félni: hová tűnt?

Ha hazudott, azt lenyűgözően tette. Patkó alakú sötét haja és ősz pajesza egy meggyötört arcot keretezett, amelyről úgy tűnt, már csak egyetlen kérdés választja el az igazi könnyektől. Így a riporterek folytatták a faggatást.

– Félni kezdtem. Nem találtam. Ez egy hatalmas hely. Megőrültem, mindenhol őt kerestem. Aztán a biztonságiakhoz mentem: „Be tudnák mondani Katie Beers nevét?". Körülbelül háromszor meg is tették.

Ekkor már záporoztak a könnyei. Elmondta, hogy kétségbeesetten kereste a lányt, majd hívatták a játékterem irodájába, ahol telefonhoz kérték. Linda Inghillerivel beszélt. Tőle tudta meg, hogy Katie nemrég hangüzenetet hagyott, miszerint elrabolták.

– Csak mindent meg akarok tenni, hogy megtaláljam – mondta, homlokára a kétségbeesés mély barázdái vésődtek. – Ha hallották volna a szalagot – mondta zokogva –, tudnák, hogy ő volt. Azt mondta: „Valaki elrabolt, egy férfi, egy késes férfi rabolt el".

Sidney Siben közbeszólt.

– Ha ő lett volna – mutatott a most már remegő ügyfelére –, azt mondta volna: „John rabolt el”.

A rendőrség megerősítette, hogy Esposito valóban járt a Spaceplexben. Arra azonban senki nem emlékezett a hatalmas játékteremben, hogy Katie-t látták volna vele.

KATIE – UDVARLÁS

John a bűntársává akart tenni. Udvariasan megkért, hogy csapjak akkora zajt, amekkorát csak tudok, miközben ő fent hallgatózik. Azt mondta, meg akar bizonyosodni róla, hogy a zsaruk nem hallanak meg, ha esetleg kijönnének.

Miközben felfelé tartott, azon törtem a fejem, hogyan hitethetném el vele, hogy zajongok anélkül, hogy tényleg megtenném. A külső szobában, a monitor alatt egy Playschool bébiőr állt a polcon. Mindig be volt kapcsolva, és tudtam, hogy összeköttetésben van a fenti résszel, de mivel én nem hallottam Johnt, feltételeztem, hogy ő hall engem. Úgy gondoltam, jobb lesz némi zajt csapnom, ha már felért. Lehalkítottam a bébiőrt az én oldalamon, és egyenesen beleüvöltöttem, ügyelve rá, hogy a hangom a készülék nélkül ne hallatszódjon fel az emeletre. Pár perc után a fúró felnyögött, az ajtó pedig kivágódott. John izgatottan kérdezte, kiabáltam-e.

– Teli torokból – feleltem, ő pedig hitt nekem.

Reméltem, hogy ez a hangpróba kifizetődik majd, ha egyszer tényleg jönnek a rendőrök.

Végül meg is jöttek. Talán a második vagy harmadik napon lehetett, hirtelen megjelentek a zsaruk Nagy John házánál. Épp a külső szobában voltam, miután a párnám alá rejtett titkos kulccsal kiszabadítottam magam a fenti ketrecből. Nagy John legutóbbi távozásakor a falhoz láncolta a nyakamat, amit értelmetlennek tartottam, hiszen úgysem tudtam volna hová menni. Kiosontam, és a zárt láncú monitoron hirtelen megláttam a rendőröket a kocsifeljárón. Végre, itt a rendőrség! Ahogy megláttam őket, üvölteni kezdtem – ezúttal tényleg tiszta erőből.

Azt hittem, a tömlöc talán nem is hangszigetelt, hiszen hallottam, ahogy a zsaruk fent beszélgetnek Nagy Johnnal. Üvöltöttem és dörömböltem, aztán eszembe jutott a bébiőr is. Olyan hangosan kiabáltam bele, amennyire csak a torkomon kifért, amíg bele nem fájdult a fejem és el nem kezdett remegni a kezem. Hallottam, ahogy az egyik hang a játékteremről fag-

gatja Johnt, de a beszélgetésük tompán szűrődött le. Aztán hirtelen elernyedtem a felismeréstől: John megfordította a bébiőrt. Most már az emeleti zajokat lehetett hallani a tömlöcben, de az én hangomból semmi nem jutott ki a tojástartókkal borított falakon túlra.

Ez a felismerés porig rombolt. Miközben John odafent egy ismeretlen férfinak hazudott rólam, én idelent teli torokból ordítottam:

– Itt vagyok lent! Menjenek az irodába!

Addig üvöltöttem és könyörögtem, amíg el nem ment a hangom, és végül kimerülten roskadtam össze, ahogy néztem a monitoron, amint a rendőrök elgyalogolnak a feljárón, beülnek a kocsijukba és elhajtanak. Senki nem hallott meg. Velejéig hatoló félelem és mérhetetlen csalódottság lett úrrá rajtam; abban a pillanatban értettem meg, hogy soha nem fognak rám találni.

Mikor Nagy John visszatért a tömlöcbe, zokogtam.

– Hogy fogok iskolába járni? Hogy fogok tanulni? – kérdeztem.

– Örökre itt tartalak lent, amíg az emberek el nem felejtenek. El fognak felejteni – felelte.

– És mi lesz az én életemmel? A jövőmmel? – követeltem. – A főiskolával, a házassággal, a gyerekekkel és a normális felnőtt léttel?

– Feleségül jössz hozzám. Gyerekeink lesznek. Nem kell főiskola, mert én örökre gondoskodom rólad, Katie – mondta.

Ilyenkor mosolyogni próbált, de ez az átlátszó udvarlási kísérlet csak még betegebbé tett. Mondtam neki, hogy ha örökre idelent tart, sosem leszek normális gyerek, és megígértem, hogy ha elenged, megvédem őt és senki nem fogja megtudni, mi történt. Hazudtam volna a rendőröknek, hogy Sal miatt szöktem el. Felajánlottam, hogy az éjszaka közepén tegyen ki az autópályánál, és én tovább látogatnám őt. Százszor mondtam neki, hogy szeretem és törődöm vele, csak hogy megpuhítsam a szívét, de ő csak ennyit felelt:

– Én is szeretlek, Katie. Pont ezért vagy itt. Azért vittelek el, hogy megvédjelek.

– Megvédeni? Hogy fogok felnőni egy dobozba zárva? – kérdeztem annyiszor, hogy már nem is számoltam.

– Mindenre megtanítalak, amire szükséged van. Nincs szükséged másra, én vagyok az egyetlen barát, akire valaha is szükséged lesz – mondta.

Könyörögtem, hogy engedjen haza, de ő hajthatatlan maradt:

– Nem mész sehová, Katie, örökre velem maradsz. Talán, ha a zsaruk abbahagyják a keresést, feljöhetsz velem lakni az emeletre.

A gondolat, hogy tőle legyenek gyerekeim, elborzasztott, de ez a párbeszéd újra és újra megismétlődött közöttünk. Egész életemben rabságban éltem: Lindának cseléd voltam, Salnak szexrabszolga, most pedig Nagy John foglya.

Soha nem sajnáltam magam egészen addig a pillanatig. Semmilyen észérv nem hatott rá. Minden személyiséget és hozzáállást kipróbáltam, voltam kedves és elutasító is, egyszer még meg is rúgtam, amiért egy pofont kaptam az arcomra. John mindenre tudott választ, és rendkívül céltudatos volt, miközben folyamatosan, talán naponta „megörvendeztetett", azaz bántalmazott.

A harmadik nap környékén talán elaludhattam egy percre, mert a hírolvasó hangjára és egy szomorú felismerésre ébredtem.

„Jó reggelt! 1992. december harmincadika, szerda van" – mondta a bemondó vidám hangon.

Elmulasztottam a születésnapomat. Elmulasztottam a tizedik születésnapomat. Az arcom minden híradásban ott volt, ahogy Marilyn is, amint egy 101 kiskutyás ágyon zokogva egy párnát szorongatott. A hírek szerint az a szoba Linda néni házában az én szobám volt. Valójában ott csak egy kihajtható kiságyam és egy szennyestartóm volt, játékok nélkül. Ez az új szoba úgy festett, mint egy Disney-katalógus: gyönyörű ágy, függönyök és rengeteg játék. Ez a szoba nem az enyém volt, ez

csak egy koholmány volt az emberek számára, Linda néni a kamerákba sírta, hogy mennyire hiányzom neki.

Ezen a születésnapon Nagy John megígérte, hogy ha tizennyolc leszek, nekem adja a piros és a fekete Camaróját, és minden egyes napért, amit nála töltök, kapok száz dollárt. Gazdag leszek, mire felnövök – mondta.

CAROLYN – TIZENÖT PERC

A szomszédok habozás nélkül jöttek elő otthonaikból, hogy sütkérezzenek tizenöt percnyi hírnevükben. Olyan homályos mozaikdarabkákat tettek hozzá a kirakóshoz, amely egy eltorzult, groteszk képet kezdett kirajzolni a hétköznapi külvárosi családi élet leple mögött. Marilyn Beers utcájában sárga szalagok lógtak, vagy inkább csapkodtak a faágakon, mintha egy északkeleti vihar lökései szórták volna szét őket véletlenszerűen. Az egyik ház ablakának repedezett keretére zsírkrétával firkálták fel a szavakat: „Imádkozunk Katie-ért".

Egy dauerolt hajú, fiatal anyuka látszólag jót akart. A kocsifelhajtóján állva, szürke pulóverében könnyeden válaszolt a kis szomszédjáról, Katie-ről szóló kérdésekre. Felidézte, hogy egyszer a teraszajtónál állva hallotta, ahogy Katie megkérdezte a lányát, miért nem találkozik az apjával, majd azt is megkérdezte tőle:

– Hozzáér valahogy?

Amikor a lánya nemmel felelt, Katie csak megfordult, és annyit mondott:

– Soha ne hagyd, hogy egy férfi bántson, mert sokan bántanak.

Az anya elmondása szerint ő felajánlotta Katie-nek, hogy beszélhet vele, ha valami baja van, de a kislány arra kérte, ne szóljon senkinek, ő pedig nem akart a gyermek anyjához menni, mert „folyamatos volt a probléma". Megrázta a fejét:

– Szóval nem tehettem semmit.

Arra a kérdésre, hogy eszébe jutott-e hívni a rendőrséget, azt felelte, hogy gondolt rá, de neki is megvolt a maga baja a bírósággal a lánya apja miatt, meg hát az iskola is tudott a dolgokról.

– Katie jól gondozott gyerek volt, egy jól gondozott gyerek – mondta, és a „jól" szót hangsúlyozta, mintha magát és a riportereket is meg akarná győzni arról, hogy nem siklott el az ordító jelek felett.

Teljesen nyilvánvaló volt, hogy Katie annyi hatalmas repedésen zuhant keresztül, hogy nehéz volt számon tartani az összes tátongó rést, és a kibontakozó tragédia felkavaró részleteit belesűríteni abba a szűkös időbe, amit minden este a híradóban szentelhettünk a történetnek.

A szomszédok gyanították, hogy a kislányt szexuálisan bántalmazzák. Az iskolában tudták, hogy krónikusan hiányzik, és negyedik osztály kezdete után végleg kimaradt.

A kereskedőket évek óta aggasztotta a kislány borzalmas higiéniája és a felügyeletének hiánya.

A Suffolk megyei Gyermekvédelmi Szolgálat legalább kétszer járt Katie házánál, és az egyik látogatás alkalmával Linda állítólag ordítva kergette ki a családgondozót.

A rendőrségnek nemcsak beismerő vallomása volt Sal Inghilleritől, a keresztanya férjétől, hogy molesztálta Katie-t, hanem egy szexuális visszaélésről szóló vádjuk is volt John Esposito, a közeli családi barát ellen. Mégis, megdöbbentő módon, Katie továbbra is azon felnőttek gyámsága alatt élt, akik kétségtelenül veszélynek tették ki. Olyan volt az egész, mintha egy közösség szemtanúja lett volna egy cserbenhagyásos gázolásnak, de kollektíven elfordították a fejüket, és továbbhajtottak.

Látva az életében jelen lévő különcök és vádolt perverzek valóságos arcképcsarnokát, elképzelhetetlennek tűnt az a balszerencse is, hogy Katie-t egy teljesen idegen rabolta volna el. De ez Long Island volt.

Allan Binder, a Suffolk megyei törvényhozó, az Egészségügyi és Emberi Erőforrás Bizottság elnöke vizsgálatot kért a közintézmények és iskolák nyilvánvaló mulasztásai miatt. Binderre mindig lehetett számítani egy interjúra, még akkor is, amikor tudta, hogy védekezésre kényszerül.

– A kérdés az, hogy a Gyermekvédelmi Szolgálatunk nyomon követi-e az eseteket, és elvégzi-e a feladatát. Kivizsgáljuk ezt és más ügyeket is. Rengeteg hívást kapunk olyanoktól, akiknek hasonló problémáik voltak – mondta.

Binder szerint az emberek arról beszélnek, hogy értesítették a hivatalt valamiről, de nem történt utókövetés, vagy ha volt is, ott megállt a dolog, és talán a gyermek meghalt vagy megsérült.

– Nyilvánvalóan ki kell vizsgálnunk... – tette hozzá.

Több mint egy héttel egy bűnügyi rejtély kezdete után az újságíró dolga nem sokban különbözik a rendőrségétől. Az ember minden nyomon elindul, remélve, hogy az hozza meg a nagy áttörést az ügyben. Tudósítani egy dolog, de egy exkluzív anyag már igazi siker. Így hát, amikor egy ígéretes hívás érkezett a szerkesztőségbe Katie egyik szomszédjától, azonnal indultam.

Egy indiai akcentusú, sűrű, bozontos bajszú férfi fogadta a riportereket és a stábokat a kis konyhájában. Úgy tűnt, ez mégsem lesz exkluzív, de a férfi azt állította, értékes nyoma van, amit szívesen megoszt. A pulton lévő üzenetrögzítőre mutatott, és megvárta, amíg a stábok jelzik, hogy készen állnak a felvételre. Aztán megnyomta a lejátszó gombját.

A megszólaló hang túl rövid volt a megfejtéshez, ezért újra és újra lejátszotta. Leginkább egy ziháláshoz hasonlított. A probléma az volt, hogy mivel csak egy másodpercig tartott, nem lehetett egyértelműen kijelenteni, hogy emberi zihálás-e. Talán egy gyereké volt, vagy egy kutyáé. Nem lehettem biztos benne.

A férfi szerint a hang azon a délelőttön, kilenc és fél tizenkettő között érkezett a készülékére. Elmagyarázta, hogy az unokahúga Katie iskolatársa volt. Arra a kérdésre, miért hívná őt Katie, azt felelte, talán azért, mert az unokahúga a barátnője, de beismerte, hogy Katie sosem járt náluk, és csak feltételezte, hogy megvan neki a számuk. Az üzenetrögzítő köré gyűlt, mikrofonokat tartó riporterek csüggedt pillantásokat váltottak, amelyek szavak nélkül is elmondták: ez puszta időpocsékolás volt – pedig az idő létfontosságú kincs lett volna, ha Katie-t élve akartuk megtalálni.

CAROLYN – A MEGFELELŐ IDŐPONT

John Beers, tucatnyi barátja körében, mélyeket és hosszan szívott a cigarettájából. Éjfekete haját a kilencvenes évek divatja szerint hátul hosszúra hagyta, s a hajzselétől ragadó tincseket néhol rózsaszín melírfoltok tarkították. Levette a KISS együttest reklámozó sapkáját. Nyakában több ezüstláncot, testén pedig bőrmotorosdzsekit viselt. A riporterek finom mozdulatokkal jelezték operatőreiknek, hogy siessenek, fussanak. Ez a televíziós újságírás egyik alapvető készsége, amely némi gyakorlatot igényel: megkérni a fotóst, hogy azonnal kapja fel a gépet, célozzon és filmezzen, anélkül, hogy megzavarná a hír alanyával folytatott eredményes beszélgetés fókuszát és folyamatát. Szerencsére John tovább beszélt.

– Ez az egész csak hazugság, tényleg – csöppentem bele egy rádiós riporter interjújának közepébe. – Nem tudunk semmit arról, mi történt Katie-vel.

Ismét mélyet szívott a cigarettájából. Arra a kérdésre, hogy hány éves volt, amikor John Esposito bántalmazta, azt felelte, körülbelül hét. Állítása szerint ez évekig tartott, de ő soha nem szólt róla egyetlen felnőttnek sem. Újabb slukkot szívott a cigarettából, amelyet a hüvelyk- és középső ujja között tartott. Miközben a riporter körmönfontan azt firtatta, miért hallgatott – talán a szégyen miatt? –, John vadul szívta a csikket. Látni lehetett, ahogy a füst kipöndörödik a szájából, majd felszáll az orrlyukaiba. Kifújta a füstöt, és kitérően csak annyit mondott:

– Egyszerűen csak nem akartam.

Arra a kérdésre, hogy szeretné-e megbüntetni Espositót a tetteiért, zavarosan felelt:

– Is-is. Akarom is, meg nem is... mert ő a barátom.

Még mindig barátjának tekintette őt a történtek ellenére is. Tagadta, hogy ezt az ajándékok vagy a szívességek miatt érezné, és megerősítette, hogy beszélt a rendőrséggel is.

Tizenhat évesen Johnnak filmsztár-arca volt: magas arccsont, nagy kék szemek, Ámor-íj alakú ajkak és egy kissé túlméretezett orr, amely talán túl nagy is volt finoman megmun-

kált arcához. De Mastic Beachen élt, amelyet egy késő esti tévés humorista „hegyek nélküli Appalachenak" csúfolt, így minden szépségét utcai mocsok és olcsó műbőr rétege takarta.

Elmondta, hogy a rendőrök nem igazán nyomoztak, mert ő sem árulta el nekik, mit tett vele a férfi. Nem hitte, hogy Esposito bántani akarná Katie-t, Sal Inghilleriben viszont nem volt biztos – őt nem kedvelte, „hazug, kétarcú, hájas disznónak" nevezte.

John egyik barátja hangosan felkuncogott, John pedig elmosolyodott, felfedve letört első fogait, ami rögtön meg is csorbította filmsztáros sármját. Határozottan tagadta a vádakat, miszerint családja rituálékban vagy sátánizmusban vett volna részt.

Arra a kérdésre, hogy miért pont most áll elő a vallomásával, csak annyit felelt:

– Úgy gondolom, ez a megfelelő időpont, hogy mondjak valamit.

Nem volt hajlandó ezt bővebben kifejteni. Egy másik riporter ekkor túllépett a kényelmi zónán, és feltette a kérdést: nem érzi-e úgy, hogy ezekkel a vádakkal csak eltereli a figyelmet magáról és a Mastic-i családjáról? Rámutatott, hogy az emberek össze vannak zavarodva, és tudni akarják, nem itt történt-e valami a húgával, és John Espositonak valójában semmi köze ehhez.

John ekkor már meredten bámult a riporterre.

– Nem tudom, történt-e vele bármi is itt nálunk. Csak annyit tudok, hogy azt mondta, Sal tett vele valamit.

Tagadta, hogy a felügyeleti vita miatt bárki is a szájába adta volna ezeket a szavakat. Végül elismerte: bár nem tudja biztosan, „furcsa megérzése" alapján valószínűleg lehetségesnek tartja, hogy Esposito Katie-t is molesztálta.

CAROLYN – MÉLYPONT

Közel tíz nappal Katie eltűnése után a sajtó, a nyilvánosság, de legfőképpen a rendőrség valóban tanácstalan volt. Magánbeszélgetésekben a nyomozók elárulták a riportereknek: megoszlanak a vélemények arról, hogy a lányt elrabolták vagy megölték-e. Nem sikerült tisztázni, járt-e egyáltalán Katie a Spaceplexben, ugyanis senki sem látta ott, és John Espositót sem látta senki a játékteremben egészen addig a pillanatig, amíg be nem jelentette a lány eltűnését.

A rendőrség megállapította, hogy a hírhedt, „késes férfiról" szóló hívás délután 5 óra 6 perckor futott be egy nesconseti telefonfülkéből, közvetlenül a Spaceplexszel szemközti benzinkútról. Nyolc perccel később John már a játékterem vezetőjét kérlelte, hogy mondják be a hangosbemondóba Katie nevét.

Ez a nyolc sorsdöntő perc kísértette a nyomozókat. Ösztöneik könyörtelenül emlékeztették őket arra, hogy John Esposito holléte azokban a percekben – amikor Katie hangja rögzült Linda üzenetrögzítőjén – megmagyarázatlan maradt. A titokzatos hívást egy Amoco benzinkút fülkéjéig követték vissza, ahol éppen egy szerelő cserélte a készüléket, mikor odaértem. A rendőrség az ujjlenyomatok miatt lefoglalta az eredeti telefont, és az érméket is begyűjtötték. Jeges eső hullott a kamera lencséjére, miközben a szerelő a cserekészüléket kötötte be.

Az „hagyományostól eltérő" családi dinamika miatt a rendőrség nyíltan elismerte, hogy frusztráltak és minden kanyarban zsákutcába futnak. Peter Cosgrove rendőrfőkapitány szerint a két család Katie feletti viszálya csak tovább bonyolította az amúgy is nehéz ügyet, mivel a lány két láthatóan diszfunkcionális csoport között őrlődött, ami rengeteg ellenőrizendő nyomot szült. Az „egyedi" szó talán túl nagylelkű volt. Rendőrnyelven inkább reménytelent jelentett. Minél nagyobb volt a frusztráció, annál bizarrabb szereplők kerültek a reflektorfénybe. A történet a „médiacirkusz" iskolapéldájává vált. Tíz nappal a kezdetek után, mikor az Inghilleri-ház előtt sorakozó

riporterek hada fogyni kezdett, Linda Inghilleri egy félbehajtott kartonpapírt mutatott a rendőrségnek és a médiának. Fekete filctollal, gyerekes kézírással ez állt rajta: „Linda néninek, Szeretlek. Te vagy a kedvenc emberem a világon. De beszorultam közéd és Marilyn közé. Mindkettőtöket szeretlek, de téged jobban, mint Marilynt. Sok jó emlékünk van, de meg kell értened, csak tíz éves vagyok, ezért nehéz eldöntenem, kivel akarok élni, mert mindkettőtöknél laktam. Örökké szeretlek, Katherine. u. i. Szeretlek".

A lap bal oldalán egy piros szívet rajzoltak, benne hatszor leírva a „szeretlek" szó, alatta pedig hatalmas, vörös ajkak virítottak.

Bár a rendőrség többször is átfésülte a házat tetőtől talpig, Linda azt állította, hogy a levelet előző este találta meg Katie íróasztalának fiókjában egy könyv lapjai közé rejtve egy látnok – egyike annak a négynek, akik felajánlották segítségüket.

Másnap Marilyn letelepedett egy mustársárga virágmintás kanapéra, amely felett egy bársony Kung Fu kép lógott a falon. Készen állt, hogy válaszoljon a kérdésekre a Teddy Rodriguez – Kis John apja – otthonában sebtében összehívott sajtótájékoztatón.

Egy tweedzakós férfi préselődött Marilyn mellé a kanapé szűkös maradék helyére. John Montiként mutatkozott be, aki Marilyn szóvivője és saját „látnoka" volt. Marilyn elmosolyodott, felfedve, hogy felül több foga hiányzik, és súlyos gégegyulladása van.

Elképesztő mennyiségű kamera és riporter zsúfolódott be a szűkös nappaliba, küszködve, hogy hallják Marilyn szavait. Én kezdtem a kérdezést:

– Megkért minket, hogy jöjjünk el, mit szeretne megosztani velünk?

– Csak... – köhögött fel. A legerősebb suttogással, amit csak ki tudott préselni magából –, csak tisztázni akarok néhány dolgot, amik megjelentek az újságokban.

Arra a kérdésre, hiszi-e, hogy a lánya írta a levelet, kurtán annyit felelt:

– Szerintem az a levél hamisítvány –, majd köhögött.

Amikor a kézírásról kérdezték, azt mondta, nem tudja, mert nem látta a levelet. Valaki mutatott neki egy újságcikket a levél fotójával. Megkérdezték tőle, szólítaná-e őt Katie valaha is „Marilynnek", mire határozott nemmel felelt, mondván, hogy a lánya „Maminak" hívja őt.

A levélben a lány tízévesként hivatkozott magára, pedig elvileg a születésnapja előtt íródott. Marilyn szerint ez nem volt gyanús, mert mindig felfelé kerekítették az életkorát. Sal azt állította, hogy a válasz Katie sorsára Masticben rejlik, és az anya vagy a fia tudják az igazságot.

Marilyn szerint Sal csak a levegőbe beszél:

– Ha tudnám, hol van, nem gondolják, hogy velem lenne?

Sal rituálékról és vuduzásról is beszélt, de Marilyn nevetése ezen a ponton csak egy vakkantásszerű köhögés volt.

– Persze. Nem foglalkozom boszorkánysággal... se az okkultizmussal. Semmi közöm a lányom eltűnéséhez. Vissza akarom kapni őt.

– Ha a lánya hallaná, mit üzenne neki?

– Katie, kérlek, gyere haza! Mami szeret téged. Szeretünk, és akarjuk, hogy gyere vissza!

Ismét rákérdeztek, miért tartja hamisnak a levelet.

– Mert a látnok találta meg. Miért nem találta meg korábban? Miért nem találták meg a nyomozók, amikor a szobáját kutatták át?

A levél szerint Katie Lindát preferálja, de Marilyn ezt határozottan tagadta; szerinte a lánya mindannyiukat szereti. Marilyn az újságot nézte és a hüvelykujja körüli bőrt rágta, miközben a riporterek kérdései tovább záporoztak. Nem tartotta ismerősnek a kézírást, és azt is kizárta, hogy a lánya valaha is Katherine-ként írná alá a nevét Katie helyett.

Marilyn egyszavas válaszai frusztrálták az újságírókat, akiknek szükségük lett volna egy-két kerek mondatra a szavai beidézéséhez. A cél az olyan válasz kicsikarása volt, ami önmagában is megáll, anélkül, hogy bárki szavakat adna az alany szájába, de itt még a győzködés sem segített.

– Ha nem hisz a levélben, az azt jelenti, hogy valaki oda tette. Ez mit jelent? – próbálkoztam tovább.

– Azt jelenti, hogy megtévesztés... vagy tréfa – hárított. – Valaki elvitte, vissza akarom kapni. Tudom, hogy az akarata ellenére tartják fogva.

– Ms. Beers, nem kérdezném, de a fia maga hozta fel. Azt mondta, éveken át molesztálta őt John Esposito. Hisz a fiának?

– Hiszek a fiamnak.

– Fog feljelentést tenni John Esposito ellen?

– Azt hittem, ez Katie-ről szól.

Valamiért, amit ma sem értek, ez elnémította a riportert. Arra a kérdésre, hogy Katie mondott-e valaha bármit John Esposito bántalmazásairól, csak annyit felelt:

– Nincs kommentár.

Az ilyen válaszok miatt sokan gyanakodni kezdtek a teremben, hogy ki mit rejteget. Miért védene egy anya egy férfit, akiről azt hiszi, hogy bántotta a gyermekét?

Nem kaptunk egyenes válaszokat. Linda Inghilleri meggyőződése szerint Katie még él, amiben Marilyn is egyetértett, mondván, hogy a szívében érzi.

Megkérdezték tőle azt is, kapott-e Katie rendes iskoláztatást, mire Marilyn azt felelte, hogy sokat hiányzott ugyan a kislány, de a jegyei nagyon jók. Felmutatta a gyűrött bizonyítványt, amin csupa „S" betű volt, ami az elégségest (satisfactory) jelentett. Ezután már senki sem firtatta tovább, miért nem járt iskolába a gyermek.

Ehelyett a kamera ráközelített a bal szemére, felfedve egy vágást a szemöldökvonalnál és egy sárgás-feketés-kék zúzódást alatta. Marilynnek kezdett kialakulni egy monoklija a nagy fémkeretes szemüvege mögött. Előző nap azt mondta nekünk, hogy Kis John ütötte meg egy „idegrohamban".

– Mindannyian feszültek vagyunk – mesélte a lépcsőn ülve, cigarettáját szívva. – Sosem ütött meg azelőtt. Gondolom, kezd nála is betelni a pohár.

Marilyn elégedett volt a rendőrség munkájával, és bár elismerte, hogy Esposito a fő gyanúsított – hiszen ő látta utoljára Katie-t –, a levél előkerülését kilenc nap után hamisnak bélyegezte.

A kamerák ráközelítettek Katie születési anyakönyvi kivonatára, amit Marilyn tartott a magasba: Katherine Marie Beers, született 1982. december 30-án, hajnali 4:40-kor.

Mások egy másik levelet videóztak, Katie kézírásával, amin egy piros szív volt és a felirat: „Maminak – szeretlek", majd „Szeretettel, Katie".

Ez a szeretlekes levelek csatája lett. Bár nem vagyok írásszakértő, úgy tűnt, ugyanaz az ember írta mindkettőt.

A kamerákon kívül Monti egy kisebb csoporttal beszélgetett:

– Van információm, amit most nem fedhetek fel. Ez nem az ő kézírása, ilyet ő nem írna. Nem szökött el. Ez csak egy újabb módszer a tények eltorzítására. Kísérlet Marilyn hitelteleníté sére.

Marilyn tagadta, hogy ordibált vagy rádiót dobált volna egy iskolai incidens során. Senki sem tudta, hogy Katie él-e vagy halott, de ez volt a kezdő lövés a felügyeleti háborúban.

CAROLYN – FELVÉTEL A FELVÉTELEN

A Linda üzenetrögzítőjére érkező telefonhívás zavarba ejtette a rendőrséget.

– Őszintén szólva nem hiszem, hogy valaha is megtudjuk, hogyan indították azt a hívást – ismerte el Cosgrove biztos a tizennegyedik nap reggelén a riportereknek. – Ha mostanáig nem jöttünk rá, talán már nem is lehetséges kideríteni, mert meglehet, hogy – úgymond – egy felvétel felvételével van dolgunk. Magnetofont használtak, a szalagra pedig már számtalanszor rögzítettek, ahogy az a telefonos üzenetrögzítőknél szokás, így az elemzőknek rendkívül nehéz bármit is megállapítaniuk. Eddig még nem jutottunk dűlőre, és azon tűnődöm – tartott szünetet –, hogy valaha sikerül-e.

Cosgrove cáfolta azt, amit a forrásaink állítottak, miszerint az FBI arra a következtetésre jutott: a Linda üzenetrögzítőjére érkező hívás valójában egy magnófelvétel volt, amelyet a nesconseti benzinkút telefonfülkéjének kagylójába játszottak bele. Az FBI következtetése a háttérzaj hiányán alapult. Ha élő hívás érkezett volna abból a Nesconset Highway melletti fülkéből, hallatszania kellett volna a mellette elsuhanó autók szüntelen morajának. Ehelyett Katie hívása úgy hangzott, mintha egy hangszigetelt fülkéből történt volna.

– Ezt nem tudjuk biztosan. Nincs megdönthetetlen bizonyítékunk, és ismétlem, nem tudom, lesz-e valaha.

Arra a kérdésre, hogy nincsenek-e megérzései, a biztos így felelt:

– Megérzései mindenkinek vannak, de ezen a ponton nem alapozhatunk a megérzéseinkre.

– Hogyan tűnhetett el csak úgy ez a lány?

Cosgrove türelmesen állta a sarat, és válaszolt a kérdésekre, amelyek ekkor már a találgatások világába kalandoztak. A riportereknek nem volt mivel kitölteniük a híradó másfél perces réseit, így az efféle puhatolózó próbálkozások elkerülhetetlenek voltak.

– Természetesen frusztráló ez az egész. Még az ügyhöz rendelt tisztek is elcsüggednek, amikor egy általuk követett nyomról kiderül, hogy zsákutca. A nesconseti tűzoltósággal az egész környéket átfésültettük. A rendőrakadémia kadétjai is részt vettek a keresésben, a telefonfülke közelében pedig útzárat állítottunk fel, ahol megállítottuk az autósokat, és arról faggattuk őket, láttak-e bármit is. Úgy véljük, minden lehetséges nyomon elindultunk. Ez teszi az egészet oly elkeserítővé.

A rendőrség John garázslakását is háromszor átkutatta, a főépületben pedig megfigyelőpontot állítottak fel, ahol a telefonokat ellenőrizték. Arra a kérdésre, hogy vajon az-e a szörnyű igazság, hogy soha nem tudjuk meg, mi történt vele, a biztos elmondta: már két hét telt el, de a rendőrség még nem állt készen az ügy feladására.

– Ez mindig benne van a pakliban, de nem szeretünk így gondolkodni. Vannak ügyek, amelyeket nem sikerül megoldani, de hinni szeretném, hogy ez nem tartozik majd közéjük.

A riporterek komoran döbbentek rá, hogy ebből az interjúból nem lesz szenzáció, így visszavonultak a nagylátószögű állásba, ahol a kamerák tovább forogtak. Ebben a távoli beállításban halkult el a beszélgetés, és a főrendőr elismerte, hogy a rendőrségnek nincsenek határozott gyanúsítottjai Katie Beers eltűnésével kapcsolatban.

KATIE – SZUNDÍTÁSOK

Alvásról szó sem lehetett. Csak rövid szundítások léteztek, amikor a szemhéjaim annyira elnehezedtek, hogy már nem tudtam ellenállni a sürgető kényszernek, hogy lehunyjam őket. Ám amint ráeszméltem szörnyű hibámra, rögtön fel is riadtam. Rettegtem tőle, hogy ha mély álomba merülök, Nagy John elkészíti rólam azt a képet, amin halottnak látszom, a rendőrség pedig leállítja a keresést. Akkor örökre az övé maradnék. Így hát ébren maradtam. Végig.

A szükségleteim elvégzése és a tisztálkodási kísérleteim undorító és megalázó tortúrát jelentettek. Az összes fájdalmas emlék közül ez fáj a legjobban. Különös ez, hiszen visszatekintve tudom, hogy sokkal rosszabb dolgokat is el kellett viselnem. Mégis, ettől még most is felfordul a gyomrom. Természetesen nem volt se fürdőszobám, se zuhanyzóm. John egy hordozható vécét hagyott a tömlöc nagyobbik helyiségében egy fekete műanyag zsákkal, de az nem volt sehová sem bekötve. Nem is férhettem hozzá, hiszen a nyakamnál fogva láncra vertek – legalábbis Nagy John így hitte.

Valahányszor elment, bezárt a kisebb dobozba. Azt hitte, nem tudok kijutni, így nem osonhatok ki a vécére, és nem hagyhatok hátra árulkodó nyomokat a szökésemről. Ezért azt tettem, amit tennem kellett, hogy ne keltsem fel a gyanúját. A kis dobozban csak a vékony matrac, a falra szerelt bilincsek, a nyaklánc, az a borzalmas fa fejdoboz és egy televízió volt. A televízió alatt maradt egy rész, amit a matrac nem takart – oda végeztem a dolgomat. A tisztálkodáshoz pedig nem volt másom, mint a takaró sarka. A mai napig szükségem van rá, hogy mindig legyen egy fürdőszoba a közelemben, nehogy bármi is emlékeztessen a szégyenre, amit a saját ágyam lábánál tornyosuló ürülék okozott. Valójában feszélyez, hogy ezt megosztom, még ha életem első tíz évében szinte immunissá is váltam a megaláztatásra és az elhanyagolásra.

Egyik legkorábbi gyermekkori emlékem egy havas téli nap, amikor még nagyon kicsi voltam, talán csak két-három

éves. Linda néni éppen megfürdetett, és Marilyn készült értem Inghilleriékhez. Linda néni megparancsolta, hogy ha Marilyn megérkezik, mondjam neki azt, hogy ott akarok aludni.

Úgy tettem, ahogy utasított, de Marilyn nem volt hajlandó követni Linda parancsait. Kijelentette, hogy nem maradhatok, és hazavisz magával. Ekkor a hangok felerősödtek, és repkedni kezdtek a fazekak. A történet, amit Linda később az agyamba vésett, úgy szólt, hogy Marilynnek fájt a feje, és egy nap, amikor kéthónapos voltam, ott hagyott engem, és hetekig vissza sem jött.

Marilyn verziója szerint valóban fájt a feje, de amikor értem ment, Linda harcolni kezdett vele. Ezen a ponton totális háború tört ki. Linda néni azt üvöltötte Marilynnek, hogy nem megyek vele haza, mert az ő lánya vagyok, és nem engedi, hogy elvigyen.

Marilyn visszakiabált, hogy hívja a rendőrséget. Én sírtam és könyörögtem Linda néninek, hogy hadd menjek haza Marilynnel.

Linda néni ekkor ráparancsolt Salra, hogy vigyen ki a szobából, és hozzátette: ha rajta múlik, soha többé nem látom Marilynt.

Sal bezárt Linda néni hálószobájába, de nem maradtam ott. Feltéptem az ajtót, és néztem, ahogy Linda néni fazekakat, serpenyőket és bármit, ami a keze ügyébe került, Marilynhez vág.

Sal is csatlakozott: székeket és egy lámpát hajított Marilyn felé, és megpróbálta lerúgni őt a lépcsőn.

Sikoltoztam, hogy ne bántsák Marilynt, akinek eközben leesett a szemüvege. Sikoltozott, hogy nem lát semmit, de Sal azt üvöltötte, hogy egyáltalán nem érdekli, és nem hagyja, hogy elvigye tőlük a gyereket.

Amikor Marilyn végre megtalálta a szemüvegét, az darabokra volt törve – semmit sem látott vele. Odabent hagyott engem, és kiviharzott az ajtón. Átszaladt a szomszédba, és hívta a rendőröket.

A szomszédok hagyták, hogy ott maradjon, amíg a járőrök megérkeznek, de addigra az Inghilleri-ház már sötétbe borult. Linda néni bezárta az ajtókat és lekapcsolt minden lámpát.

A rendőröknek be kellett törniük az első ajtót. Linda néni túszként szorongatott a karjaiban, és azt kiabálta, hogy Marilyn nem kaphatja meg az ő lányát. Marilyn közölte a rendőrökkel, hogy valójában én az ő lánya vagyok, és hazavisz. Így is tett.

Nem emlékszem, hogyan kötött végül békét Linda és Marilyn a csata után, de a harc sebhelyét azóta is viselem: ez a félelem és a szkepticizmus azokkal szemben, akik azt mondják, megvédenek engem. Ez volt az az alkalom is, amikor rájöttem, hogy Sal valóban veszélyes.

Az Inghilleriek története az életemben egy ötdolláros taxiúttal kezdődött. Mindig azt mondták nekem, hogy Linda néni Marilyn egyik utasa volt. Marilyn hazavitte őt, de Lindának nem volt pénze a fuvarra. A visszafizetés egyszerű volt: egy telefonszám egy gyufásdoboz hátulján és egy tartozás.

Hároméves koromra Linda néni már annyit volt körülöttünk, mint Marilyn, és egyiküket sem hívtam anyának. Ez a titulus Linda anyjának, Ann Butlernek volt fenntartva.

„Mami" házában voltam Bay Shore-ban, amikor majdnem megfulladtam. Maminak volt egy föld feletti úszómedencéje. Linda néni tudta, hogy nem tudok úszni – mindenki tudta, de ez senkit sem érdekelt.

Linda néni egyedül hagyott a medencében egy tutajon mindenféle mentőeszköz nélkül, és figyelmeztetett, hogy belefulladok, ha beleesem. Természetesen beleestem. A tutajba kapaszkodtam, és próbáltam akkora zajt csapni, amekkorát csak tudtam, hátha Mami vagy Linda néni meghall és odaszalad megmenteni. Végül lejöttek a lépcsőn. Úgy tűnt, egyáltalán nem sietnek, miközben én fel-le merültem a vízben, nyeltem a medence vizét, és kétségbeesetten küzdöttem az életemért. Biztos voltam benne, hogy meg fogok halni.

Linda néni odahajolt a medencéhez, elkapta a tutajt, a széléhez húzta, és kiemelt. Úgy tűnt nekem, csak azt akarja elkerülni, hogy vizes legyen.

A tengerparton is majdnem megfulladtam. Linda nővére vitt el a Jones Beach-re, a déli partra. Fogta a kezemet, de egy óriási hullám jött és leterített. Olyan sokáig voltam a víz alatt, küzdve a felszínre jutásért, hogy azt hittem, ez lesz a vég.

Visszatekintve rájövök, hogy az állandó üzenet az volt: magamra vagyok utalva, és vagy elmerülök, vagy úszom – szó szerint. A „gondatlan" szó jut eszembe. Senki nem törődött velem az életemben.

Körülbelül ötéves lehettem, amikor Inghilleriék vendégül látták Linda néni testvérét, Charlie-t és a barátnőjét, Michelle-t. Nem tudom, mivel dühítettem fel őket, de valamit tettem, ami nem tetszett nekik, ezért Sal és Linda bedobtak a kamrába és rám zárták az ajtót.

Miközben a pólómnál fogva rángattak és a szekrénybe löktek, könyörögtem, hogy előbb hadd menjek ki a mosdóba. A válasz egy nem volt. A kamraajtó becsapódott mögöttem.

Órákig voltam bent, dörömböltem az ajtón és hisztérikusan sírtam.

– Ha nem fejezed be, Katie, elmegyünk otthonról! Ott maradsz, amíg le nem nyugszol! – üvöltötte Sal, zsíros arcát az ajtónak préselve.

Ott ültem a koromsötétben, gombócba kuporodva, és sírva próbáltam tartani a vizeletemet. Aztán elmentek otthonról moziba, engem pedig a kamrába zárva hagytak.

Amikor Sal és Linda néni órákkal később visszaértek a moziból, kinyitották az ajtót, és ott találtak a szekrény padlóján, átázva a vizelettől. Linda néni addig vert, amíg lila nem lettem.

Ebben a West Babylonban, a Belmont Avenue-n bérelt mustársárga házban mutatta meg Sal először az igazi arcát. Csúnyán megfáztam, beteg voltam. Linda elment otthonról a gyógyszertárba, hogy köhögéscsillapítót vegyen nekem.

Emlékszem, a Barbie babáimmal játszottam, Sal pedig leült mellém a földre. Alig voltam elég idős ahhoz, hogy kerek mondatokban beszéljek, mégis megfogalmazódott bennem a gondolat, hogy ez furcsa, mert Sal korábban soha nem mutatott érdeklődést sem irántam, sem a Barbie babák iránt.

A szavaira nem emlékszem, de arra igen, amit tett. Hozzám nyúlt az alsóneműm alatt. Talán két- vagy hároméves lehettem. Nem emlékszem, hogyan kezdődött, de azt tudom, hogy amikor befejezte, mély szégyent és zavart éreztem, mintha valami rosszat tettem volna.

Linda hazajött a gyógyszerrel, a köhögés pedig, gondolom, hamar elmúlt. A bántalmazások azonban évekig fokozódtak.

Mindenki félt Saltól. A nagyanyám, az anyám, Linda és a bátyám, John is. Mindenkit pofozott. De a bátyám, aki valamivel több mint hat évvel idősebb nálam, kapta a legnagyobb részt Sal haragjából.

Egy nap Sal ráordított Johnra, hogy nyírja le a füvet, mire John azt felelte, hogy dolga van, és majd később megcsinálja. Sal ráüvöltött, hogy azonnal húzza ki a hátsóját és nyírja le a pázsitot. John visszakiabált, hogy Sal nem az apja, és nincs joga megmondani neki, mit csináljon. A veszekedés egyre durvult, John azzal fenyegetőzött, hogy elmegy, mert elege van Sal baromságaiból. Sal végül rövidre zárta a dolgot: megragadta Johnt, a földre teperte, és tiszta erőből gyomron rúgta, úgy, hogy Johnnak elállt a lélegzete.

A bátyám éppolyan tehetetlen volt Sal terrorjával szemben, mint én. Ha Sal nem kapta meg, amit akart, engem is a pólómnál fogva a falhoz szorított, és ott tartott, miközben a lábam úgy lógott alattam, mint egy rongybabáé. A másik kezével az arcomba mutatott, és centikre a szememtől szórta rám az átkokat. Amikor elfáradt a karja, ledobott, és a kezét a nyakam köré fonta. Nem volt menekvés Saltól.

A nagyanyámnak, Helen Beersnek volt egy háza West Islipben, a Higbie Drive 12 szám alatt. Ő és a férje, Stewart építették a házat, és ott nevelték fel Marilynt és Bob nagybátyámat. Anyám, a bátyám és én is mind ott laktunk vele. Mind-

annyiunknak külön hálószobája volt. A nagyanyámnak és nekem lent volt egy-egy szobánk, John és Marilyn szobái pedig az emeleten voltak.

Egy nap Sal és Linda néni átjöttek, és elmondták, hogy kilakoltatták őket a házukból. Marilyn felajánlotta nekik, hogy maradjanak nálunk, ameddig csak kell.

Amikor Sal és Linda néni beköltöztek, a nagymama megtartotta a lenti szobáját, John és Sal az én régi szobámon osztoztak, Marilyn megtartotta a sajátját, Linda néni pedig elfoglalta John emeleti szobáját. Nekem maradt Linda ágya, de ha lekéstem a takarodót, és nem jelentem meg nála a kijelölt időpontban, annak súlyos ára volt. A késés azt jelentette, hogy kizártak a szobából – és Sal prédájává váltam.

Linda néni szabálya sziklaszilárd volt: ha nem voltam fent az emeleten este kilencig, nem aludhattam az ágyban. Ilyenkor a nappaliban, a kanapén kellett aludnom, Sal pedig azt tett velem, amit akart. Gyakran arra ébredtem, hogy Sal fölém hajol, és húzza le az alsóneműmet. Mellettem feküdt, önkielégítést végzett és hozzám nyúlt. Hozzám dörgölőzött és fogdosott, majd később már nekem kellett hozzáérnem. Megmondta, mit tegyek, néha a kezemet fogva mutatta meg. Ez így ment egy darabig.

Később, ha nem értem fel időben Linda nénihez, Sal keresni kezdett a házban. Amikor megtalált, a hasamra fordított. Lehúzta a bugyimat, és a nemi szervét a fenekemhez dörzsölte, de így soha nem hatolt belém. Gondolom, csak arra használta, hogy elélvezzen. Ez évekig így ment – eleinte hetente egyszer, majd minden áldott nap.

Végül, amikor már világos volt számára, hogy nem bukik le, elkezdett megerőszakolni. Marilyn soha nem volt otthon éjszaka. Éjszakai műszakban egy idős asszonyt gondozott. Több állást is vállalnia kellett, mert ő volt az egyetlen a házban, aki egy vasat is keresett. Így hát nem volt kihez fordulnom.

Sal ismerte a kilencórás szabályt, és szándékosan feltartott. Amikor végzett, Sal felhúzta a bugyimat, és megmondta, hogy tisztítsam meg magam. Mindig elkísért a fürdőszobába,

és nézte, ahogy mosakszom. Ő is ugyanezt tette, majd visszament a nappaliba a La-Z Boy székébe, hátradőlt és felpattintott egy doboz sört.

Linda néni szabálya még szigorúbb lett: ha túl későn mentem fel, még ha ébren is volt, visszaküldött a földszintre azzal, hogy nem hallgattam rá, és már tíz perce fent kellett volna lennem.

Volt, amikor a kanapé mögött, a padlón aludtam, remélve, hogy Sal nem talál meg. Máskor véletlenül elaludtam a kanapén, és arra ébredtem, hogy Sal rám morog, hogy forduljak meg, vagy más parancsot ad: ne mozogjak, maradjak csendben, ne beszéljek, maradjak veszteg, amíg belém hatol.

Helen nagymama ott volt közvetlenül a folyosó végén, ugyanazon a szinten, de soha nem hallott semmit. Úgy tettem, mintha aludnék, miközben éjszakáról éjszakára megerőszakolt. Azt hittem, ha alvást színlelek, Sal békén hagy. De nem így történt. Amikor végzett, megrázott, és elküldött mosakodni.

Vannak emlékeim arról, hogy úgy ébredtem fel, hogy az alsóneműm csuromvíz volt, pedig nem vizeltem be. Sal a testemet használta, amíg aludtam.

Elkezdtem könyörögni a nagyanyámnak, hogy hadd aludjak vele. Néha megengedte. Ott biztonságban éreztem magam. De ez sem tartott sokáig. Sal rájött, hol alszom, odajött, felébresztett, és kiparancsolt, hogy „játsszak" vele. Mindig csak suttogott. Suttogó fenyegetések voltak ezek.

Ahogy Sal egyre bátrabb lett a bántalmazásomban, már nappal is csinálta. Elkezdtem kerülni a hazajövetelt az iskolából, mert tudtam, mi fog történni, amint megérkezem. Sal behívott a hálószobájába. Miközben lassan lépkedtem a linóleumon, intett, hogy menjek közelebb az ágyához. Ott feküdt nadrág nélkül, hatalmas sörhasával és merevedésével. Aztán megmondta, hogy játsszak vele.

Hétéves voltam, és ez volt a napi rutinom. Ahogy nőtt az önbizalma, hogy nem bukik le, úgy durvult a bántalmazás is. Rendszeresen megerőszakolt. Már nem emlékszem pontosan,

milyen gyakran, de úgy tűnt, több volt, mint heti egy alkalom, éveken át. Amikor megerőszakolt, mindig nekem kellett felül lennem, mert elhízott ember volt, és valószínűleg agyonnyomott volna.

Sal testápolót használtatott velem, amikor játszanom kellett vele – a krémet közvetlenül az ágya mellett vagy a hálószobai szekrényben tartotta.

Beosontam Sal szobájába, amikor nem volt otthon, és elloptam a krémet, remélve, hogy ha nincs nála, akkor nem kell majd játszanom vele. Nem vált be. Kidobtam a konténerbe az üzletsoron, de mindig megjelent egy új flakon. Amikor meglátam az új krémet, elsírtam magam.

Linda néni, aki soha nem hagyta el a házat, ritkán jött ki az emeleti szobájából. Ott órákat töltött a telefonálással. Több mint ezer dollárral tornázta fel a nagyanyám telefonszámláját. Azokat a „900-as" számokat hívogatta, amiket a késő esti tévéműsorokban látni.

Linda néni és Sal soha nem aludtak egy szobában, sőt, szinte nem is érintkeztek egymással. Linda néni hívogatta ezeket a számokat, és „piszkos" dolgokról beszélt a vonalban. Hallottam, ahogy meséli, mi van rajta, beszélt a testéről, és persze hazudott arról, milyen szexin néz ki. Valójában úgy festett, mint egy bulldog hatalmas hájhurkákkal. A napjait és éjszakáit a telefonnal töltötte, névtelen hangokkal beszélgetve a percenként háromdolláros forróvonalakon.

– Egy kislány mellett alszom – mondta egyszer az egyik férfinak, próbálva szexinek tűnni.

Hajnali négy volt, és én alvást színleltem. Linda néni megrázta a vállamat, és rám parancsolt, hogy beszéljek a férfival.

– Téged akar!" – vakkantotta felém.

– Nem akarok beszélni vele! – nyöszörögtem, csak aludni akartam, mert másnap iskolába kellett mennem.

Tisztán emlékszem, Linda néni kijelentette: ha nem beszélek a férfival, aki hallani akar engem, nem mehetek másnap iskolába, és „meg fogom bánni".

Nagyon akartam menni az iskolába, ezért a telefonhoz ültem. Linda néni adta a számba a szavakat. Azt kellett mondanom: „Szia, itt Tinkerbelle”, így hát megmondtam. A férfi megkérdezte, mi van rajtam, és van-e „valami, amit tenni akarok” vele.

Sírni kezdtem, Linda néni pedig kikapta a kezemből a telefont, és azt ordította, hogy megszégyenítem őt. Felképelt, és elküldött aludni.

Sal és Linda néni is nézettek velem pornót – különböző okokból. Sal azért kényszerített rá, miközben vele kellett játszanom. Ez szinte naponta megtörtént. Salnak komoly gyűjteménye volt. Több mint ötven pornókazettája volt, egyszer Johnnal megszámoltuk. Linda azért nézetett velem pornót, hogy ő maga közben önkielégítést végezzen.

Volt egy videó, amiben egy Angel nevű nő szerepelt. El sem tudtam hinni, hogy egy ilyen szép nevű nő ennyire piszkos lehet.

Sal a Firebirdjében is szeretett bántalmazni. Megmondta, hogy szálljak be az autóba, mert meglátogatjuk az anyját, elintézünk valamit Linda néninek, vagy visz az iskolába. Valahol leparkolt, általában egy üres telken, egy pláza parkolójának félreeső részén, az iskolaudvaron zárás után vagy a parkban – bárhol, ahol ritkán jártak emberek. A házunk sarkánál lévő kertészet volt a kedvence.

Szezonon kívül a parkoló kihalt volt, Sal pedig odavitt, hogy „egyedül lehessünk”. Olyan helyen állt meg, ahová nem lehetett belátni az útról. Elővette a testápolót a kesztyűtartóból, hátradöntötte az ülést, és rám parancsolt, hogy játsszak vele. Addig kellett csinálnom, amíg el nem érte az élvezetet, ami általában pár perctől fél óráig tartott.

Egy másik kedvenc helye az üzletsor mögött volt, a Sunrise Highway mentén. Vasárnap délutánonként a boltok zárva voltak. Ilyenkor vitt oda, mert kicsi volt az esély a lebukásra. Ugyanazt a rutint követte, mint a többi parkolóban: krém és a rövid utasítás, hogy „lássak munkához”.

Gyűlöltem beülni abba a Firebirdbe. Valójában most is gyűlölök beülni bármilyen autóba, ha férfi is van benne. Még mindig vannak emberek, akiktől összerezzenek. Gyorsan felmérem az embereket. Nem akarom azt mondani, hogy ítélkező vagyok, de nagyon figyelek rájuk, és arra, hogyan érzem magam a társaságukban. Fiatalabb koromban tévedésből mindenkiben bíztam. Most már van egy hatodik érzékem. Megtudom mondani, mik az emberek szándékai, és tudom, mikor kell visszavonulnom. Sosem fognak többé kihasználni.

A fúró. Ismét hallottam a fúró berregését, és felhúztam magam a koporsódobozba, rögzítve a nyakláncot, mintha végig ott lettem volna. Büszke voltam magamra. Nem aludtam el. Csak elkalandoztam egy még csúfabb helyre.

CAROLYN – ÉLETBEN

Nap mint nap jártam a köröket, kezemben zöld spirálfüzettel és mikrodiktafonnal, határozottan kopogtatva a horpadt ajtókon és bádogküszöbökön, ahol a csengő nem működött. A verseny kiéleződött. A Katie-történetek uralták a városi bulvárlapok címlapjait, a bulvártelevíziózás új műfaja egész adásokat szentelt a sztorinak, és a Katie hamupipőkei sorsáról szóló minden egyes döbbenetes felfedezést feszült figyelemmel kísért az országos közönség. A kis elveszett árva elnyerte a nemzet kollektív szívét, és napról napra óriási volt a nyomás, hogy újabb mocskos részleteket ássunk elő azokról, akik cserbenhagyták őt.

A 12-es HÍREK Long Islandet, az első regionális huszonnégy órás hírcsatornát a Cablevision tulajdonosai és üzemeltetői afféle kiképző terepnek tekintették. Voltak azonban bőven olyanok, akik már „kiképzetten" dolgoztak ott, és számunkra nehéz volt a helyzet, hiszen olyan nagyágyúkkal kellett versenyeznünk, mint a CBS, az NBC és az ABC zászlóshajói, a The New York Times, a New York Post és a New York Daily News.

A 12-es HÍREK bekapcsolása sokak napi rutinjának részévé vált a szigeten. Ennek ellenére a számító hírforrások még mindig a városi állomásokat és újságokat tekintették etalonnak. A sajtóhadtest tagjaiként mindannyian exkluzív hírekért tolongtunk, amelyeket leggyakrabban a nagyvárosi kötődéssel rendelkezők kaptak meg.

Az ügyvédek és a rendvédelmi források fogadták a hívásaimat és válaszoltak a kérdéseimre, de néha ez egy idegtépő futás volt a hírek után.

Gyakran próbáltam emlékeztetni magam a tágabb összefüggésekre és arra, miért is csináljuk ezt. Egy kislány sorsa sokkal fontosabb volt annál, mint hogy ki közli a következő borzalmas részletet a nyomorúságos életéről. Nem volt szükségem arra, hogy egy eltűnt gyermeken élezzem ki az újságírói karmaimat. Mégis, a versenyszellem a legtöbb vérbeli riporterben veleszületett tulajdonság, és olykor elvakítja az embert. Így

hát akadtak éjszakák, amikor úgy feküdtem le, hogy rettegtem a reggeli címlapoktól.

A Suffolk megyei rendőrség is érezte a nyomást, és a szivárgások áradatát megfékezendő, 1993. január 12-én egy példátlan közleményt adott ki: tizenhat nap telt el Katie Beers hirtelen, megmagyarázhatatlan eltűnése óta.

A Suffolk megyei rendvédelmi szervek nem sajnáltak semmilyen erőfeszítést, hogy minden nyomot megvizsgáljanak a kislány felkutatása és az eltűnéséért felelősök azonosítása érdekében. Érthető módon a tízéves kislány sorsa körüli emberi dráma óriási médiaérdeklődést váltott ki, amint azt az újságok, a rádió és a televízió napi intenzív tudósításai is bizonyítják.

Sajnos, ahogy telnek a napok, a média újabb fejleményekről szóló beszámolói időnként akadályozták a rendőrségi nyomozókat, akik elsődlegesen felelősek az ügy végleges lezárásáért. Bár tisztában vagyunk azzal, hogy a média figyelme gyakran elősegíti az ügyek megoldását, mégis vannak alkalmak, amikor a rendvédelmi tevékenységet meghiúsíthatja vagy rövidre zárhatja a körülmények és az eddig nem közölt „tények" indokolatlan nyilvánosságra hozatala vagy megvitatása.

Ennek megfelelően, további értesítésig, a Suffolk megyei rendvédelmi tisztviselők és alkalmazottak nem válaszolnak a nyomozás bármely aspektusát érintő médiaérdeklődésre. Kérjük a média megértését és együttműködését ebben az információs embargóban.

A nyomok áradata azonban továbbra is zavartalanul folyt. Az America's Most Wanted című tévéműsor levetített egy epizódot Katie eltűnéséről, és több mint ötven tipp érkezett az ország minden részéből. A Hudson-völgyben ketten is biztosak voltak benne, hogy láttak egy fiatal lányt, Katie hasonmását, egy Grand Union szupermarket előtt, amint egy utcai telefonnál próbál telefonálni, majd egy várakozó autóba tuszkolják. Engem küldtek ki, hogy élőben tudósítsak.

Egy másik hívásban egy Bay Shore-i szerelő azt állította a rendőrségnek: biztos benne, hogy aznap korábban fuvarozta Katie-t.

Mivel a rendőrség megőrizte hallgatását, megkerültük őket, körforgásszerűen járva a helyszíneket az idegtépő versenyben a vezető hírért: az Inghilleri családot Bay Shore-ban, John Esposito házát egy mérfölddel odébb, és Marilyn lakhelyét Mastic Beachen. A történet szereplői egy eltorzult, modern tündérmese karikatúráivá váltak. De a bulvártelevízióban élesen fekete-fehérre festett hátborzongató karakterek a valóságban a szürke árnyalataiban mutatkoztak.

Még a gonosz keresztanyának is voltak jó tulajdonságai. Linda soha nem tűnt számomra fenyegető asszonynak. Megtörtnek látszott, akit őszintén lesújtott Katie eltűnése. Gyakran meredt a semmibe a füstfelhő mögött, kerekesszékéhez kötve és ahhoz a hihető elképzeléshez ragaszkodva, hogy Katie elszökött, hogy találjon egy „Egész új világot", pont úgy, mint az Aladdin-dalban, amiről azt mondta, hogy Katie imádta. Valahányszor leültem mellé, fulladozva a láncdohányzásától, könnybe lábadt a szeme, ha Katie-ről beszélt. Úgy tűnt, maradandó őszinteség lakozik benne.

„Dagi Sal", ahogy a sajtóhadtest nevezte el, mindig szerencsétlennek és ártalmatlannak tűnt. Egy elhanyagolt különc volt kidudorodó hassal és egy bulldógéhoz hasonló nyakkal, mégis távolról jóindulatúnak látszott. Még a szexuális bántalmazás vádjával és a közelgő bírósági tárgyalással együtt sem lehetett senki biztos abban, hogy a vádakat nem csak a jól dokumentált felügyeleti viszály részeként koholták-e. Őszintének tűnt, amikor üdvözölt, és megadtam neki a bizalmat.

Marilyn, a hatalmas termetű és ugyanilyen túlméretezett keblű nő számomra a legszimpatikusabb volt az egész társaságból. Úgy tűnt, ő az egyetlen közülük, aki minden nap kirángatja magát az ágyból és megdolgozik a fizetéséért. Bár nem válaszolt a Katie nyilvánvaló elhanyagolásával kapcsolatos sorsdöntő kérdésekre, úgy tűnt, kevés volt ebben a közvetlen felelőssége. Egy olyan szerepbe és olyan színpadra lökték,

amelyre teljesen felkészületlen volt, és az alakítása csapnivalóan sikerült. Úgy tűnt nekem, hogy ők brutálisan balszerencsés emberek voltak, akiket nem elítélni, hanem szánni kell, és lehetőséget adni nekik, hogy ha akarják, hallathassák a hangjukat.

Nem könnyű felmérni olyan embereket, akiket alig ismerünk egy rövid nyilatkozaton túl, de nem is ez volt a feladatom. Az én dolgom a tudósítás volt, és január 13-án délután, tizenhét nappal Katie eltűnése után egy ritka dologról számolhattam be: megdöbbentően jó hírekről.

„Irány a Saxon Avenue!" – állt az üzenet a személyhívómon röviddel dél után. A szerkesztőségben az a pletyka keringett, hogy valami nagy dolog van készülőben John Esposito házánál. Egy áttörés az ügyben jelenthette azt, hogy találtak valamit vagy valakit. Fogalmam sem volt, hogy Katie-ről van-e szó vagy a holttestéről. Az adrenalin nem válogat, az enyém pedig vadul lüktetett.

A ház előtt kaotikus volt a helyzet. A közvetítőkocsik már az utcában álltak felvont antennákkal, a riporterek elfoglalták állásaikat, a szomszédok pedig nyugtalanul gyülekeztek az utcán, de nem volt semmi jelenteni való.

A hír gyorsan terjedt; a Newsday-t értesítették, hogy valami készülődik. Furcsa módon azonban nem voltak rendőrök a háznál, még azok a nyomozók sem, akik minden nap követték Johnt. Az akció hiánya volt az, ami olyan különösnek és borzasztóan idegőrlőnek tűnt.

John Esposito – ügyvédei kiszivárogtatták a Newsday-nek – összehívta a családját: ikertestvérét, Ronnie-t és sógornőjét, Joyce-ot, valamint Joant, elhunyt testvére, Pat özvegyét. Megkérdezte őket, hogy reggel találkozzanak a Siben & Siben irodában. Baljóslatú üzenete volt.

– Van valami, amit el kell mondanom nektek – jelentette ki John.

– Mi az, John? – kérdezte a napbarnított és kipihent Sidney Siben, aki éppen egy tíznapos floridai nyaralásról tért vissza.

– Tudom, hol van Katie.
– Micsoda? Életben van?
– Igen. – jött a megdöbbentő válasz.

CAROLYN – LEHUNYT SZEMEK

Négy videókamera és két fényképezőgép szegeződött a Central Islip-i vád alá helyezési bíróság cellablokkjának ajtaján lévő kis függőleges ablakra. John Esposito lépett elő barna bőrdzsekiben, lila ingben és farmerben, inkább tűnt virágárusnak, mint bűnözőnek.

Egy pillantást vetett a zsúfolásig megtelt karzatra, majd a bírói emelvény felé fordult, kezeit a háta mögött bilincs béklyózta. Arcára megtört, morcos kifejezés ült.

Egy hang szólalt meg a teremben:

– Nép kontra John Esposito, másodfokú emberrablás vádjával.

Az ügyvédek rögzítették neveiket a jegyzőkönyvben, a helyettes kerületi ügyésztől pedig megkérdezték, kíván-e nyilatkozni az óvadék kérdésében.

– Igen, tisztelt bíró úr, kívánok – felelte az acélszürke hajú, tekintélyes megjelenésű William Ferris.

Kifejtette, hogy a vádlottat másodfokú emberrablással vádolják, ami rendkívül súlyos bűncselekmény, erőszakos bűntett, és ha elítélik, huszonöt év börtönbüntetés várhat rá. Ferris hangsúlyozta, hogy az ügyben óriási a médiaérdeklődés, az ügyészség pedig határozottan halad előre a vádemeléssel, ezért kérik a vádlott óvadék nélküli fogva tartását, mivel a bizonyítékok sziklaszilárdak. Elmondta továbbá, hogy a vádlott december 28-tól az előző napig tartotta fogva a fiatal lányt, akit egy föld alatti tömlöcben találtak meg a háza alatt.

A vád alá helyezés, ahogy akkoriban a legtöbb New York állambeli bírósági eljárás, nyitott volt a kamerák előtt. Hat operatőr feszült a lencsékre a tárgyalóterem sarkában, és szűk plánban mutatták John verejtékező arcát. Az ügyész közölte, hogy néhány nappal korábban házkutatást tartottak a helyszínen, de a rendőrség minden erőfeszítése ellenére képtelen volt felfedezni, mi rejtőzik a ház alatt. A kislánytól származó információk szerint Katie próbált zajt csapni a kamrában, de a

hangszigetelés miatt erőfeszítése sikertelen maradt. A monitoron látta a fent kutató rendőröket, de ők őt nem hallhatták.

William Ferris szerint a vádlott pontosan tudta, mit tesz, hiszen még a sajtó elé is kiállt, azt hazudva, hogy segíteni akar Katie felkutatásában, ezért indítványozta a haladéktalan letartóztatást, óvadék ellenében való védekezés lehetősége nélkül és az ügy mielőbbi esküdtszék elé terjesztését.

Ezután Andrew Siben szólalt meg Patrick Barton bíró előtt, különös érvekkel támasztva alá az óvadék iránti kérelmet. Kiemelte, hogy a negyvenhárom éves John Esposito tősgyökeres Bay Shore-i lakos, saját házzal rendelkezik, és építési vállalkozóként dolgozik a megyében, egyetlen korábbi büntetőügye pedig tizenöt évvel ezelőtti.

Siben őszintén kijelentette: védence döntő szerepet játszott Katie Beers kiszabadításában, aki talán már nem is élne, ha Esposito nem működik együtt a hatóságokkal. Szerinte a férfi felelősségtudatról és könyörületességről tett tanúbizonyságot azzal, hogy nem menekült el, pedig lett volna rá alkalma, és nem jelent további veszélyt a közösségre.

John Siben mellett állt, szemét szorosan behunyta, és az alsó ajkát harapta. Az ügyvéd ismételten kérte a méltányos óvadék megállapítását, hangsúlyozva, hogy Esposito segítsége nélkül ez a rejtély talán soha nem oldódott volna meg.

A riporterek a teremben láthatóan összerezzentek e szavak hallatán, miközben sietve jegyzeteltek. Tudták, hogy John Esposito nélkül ez a rejtély létre sem jött volna.

Sibenéket láthatóan földhöz vágta John előző napi bejelentése, miszerint Katie életben van és a házában rejtegeti. A bombát maga John robbantotta fel személyesen, amikor reggel megjelent a sógornőjével az irodában, és sürgősen Sidney Sibent kereste.

Senki sem akart hinni a fülének. A rendőrök már az egész házat átkutatták. Vajon hol lehetett a lány?

John beismerte, hogy egy titkos szobában van, egyfajta óvóhelyen, a fal mögött. Andrew Siben azonnal Hauppauge-ba

hajtott James Catterson kerületi ügyészhez a döbbenetes hírrel: John Esposito bevallotta, hogy Katie él.

Siben és kollégája, Ira Kash, megpróbáltak tárgyalni John feladásáról és az óvadékról. Catterson, a tapasztalt ügyész tudta, hogy a kislány élete ezen a tárgyaláson múlhat, ezért végtelen türelemmel hallgatta őket. A feszült beszélgetés alatt csak annyit árultak el neki, hogy a lány életben van, de a pontos helyét nem.

Az órák, amíg a zárt ajtók mögött folytak az egyeztetések, miközben Katie eltemetve maradt a mélyben, később a nyilvános bírálatok kereszttüzébe kerültek.

Sibenék azzal védekeztek, hogy a gyermek biztonságáért aggódtak: egy elhamarkodott rendőri akció során Katie életét veszthette volna a mentési kísérletben.

John említést tett egy kétszáz fontos betonlapról is, amelyet csak ő tudott biztonságosan felnyitni. Az ügyvédek előtt ott lebegett az ügyvédi titoktartás dilemmája is: ha John felhatalmazása nélkül a rendőrséghez fordulnak, kizárhatták volna őket a kamarai tagságból. Sidney Siben végül rávette a vélhetően öngyilkossági szándékokkal küzdő Espositót, hogy írja alá a nyilatkozatot.

Eközben az egyik ügyvéd kiszivárogtatta a Newsday lapnak, hogy Katie életben van és Esposito házában rejtőzik. Így történt, hogy a sajtó hamarabb ért a helyszínre, mint a rendőrség.

Katie életben volt, és a rendőrséget egy Newsday-riporter tájékoztatta erről. Cattersont a tárgyalás közepén hívta fel az újság egyik vezetője, olyan információt közölve vele, amit az előtte ülő ügyvédek nem adtak ki: hogy a kislányt az orruk előtt, a házban tartják fogva.

Catterson később dühöngött az információszivárgás miatt, s a helyzetet a koreai háborús béketárgyalásokhoz hasonlította, ahol valaki a megbeszélések közepén kiszaladt a sajtóhoz.

Sidney és Andrew Siben a rendőrökkel együtt követték Johnt az irodai szekrényhez, ahol a férfi szótlanul csavarta ki a csavarokat, nyitotta fel a csapóajtót és tekerte fel a betonlapot.

Néma csendben, hitetlenkedve hallgatták, ahogy John megnyomja az intercom gombját, és bemondja:

– Katie, jövök lefelé...

Amikor Katie előbukkant a sírboltból, Andrew hallotta a gyermek hangját, és tudta, hogy jól van. Azt mondta neki:

– Katie, minden rendben. Mindenki szeret téged, és most már biztonságban leszel.

Katie mosolyogva üdvözölte az ügyvédet, és integetett a szomszédoknak és a riportereknek. Ezután beült egy jelöletlen szürke rendőrautó hátsó ülésére. A kormány mögött Dominick Varrone detektívhadnagy, az emberrablási csoport vezetője ült, hatalmasat sóhajtva a megkönnyebbüléstől.

Később Sidney Siben úgy állította be Katie fogságát, mintha az inkább egy játszódélután lett volna, semmint emberrablás.

– Egy kis zúzódás a térdén. Boldog volt. Nagyon izgatott – mesélte.

Arra a kérdésre, hogyan reagált a lány Esposito láttán, azt felelte, hogy Katie nagyon örült neki, mert szereti a férfit, aki jó volt hozzá, és az otthoni körülményeihez képest több boldogságban volt része Johnnál.

Varrone hadnagy azonban egészen másképp látta a helyzetet. A sajtótájékoztatón kijelentette: a kislány megpróbáltatásait nem lehet máshogy nevezni, mint barbárságnak. Szerinte Katie csak a szívósságának és az élni akarásának köszönhetően maradt életben, és a férfi szándékai egyáltalán nem voltak jók.

A hauppauge-i rendőrkapitányság előtt azon a nyirkos, esős éjszakán hatalmas tömeg gyűlt össze. Az operatőrök nem merték letenni a súlyos kameráikat, nehogy lemaradjanak Katie távozásáról.

Megérkezett Linda kerekesszékben, kíséretével, lufikkal és édességgel. Marilyn is ott volt, várva a találkozást, ám az elmaradt. Linda órákig várakozott, majd ordítva követelte, hogy láthassa a lányát, mire a rendőrök egyszerűen rácsapták az ajtót.

Katie végül egy hátsó ajtón távozott egy túlméretezett kék esőkabátban, egy zacskó burgonyaszirmot szorongatva. Bár a szülei nem láthatták, a média minden kijáratot szemmel tartott, így a vakuk villogása és a zárkattanások közepette megörökíthették a lány mosolygós arcát.

A megyei ügyészek már fogalmazták azokat az iratokat, amelyekkel megfosztották volna mindkét nőt a Katie feletti felügyeleti jogtól.

Másnap reggel John Esposito lehunyt szemmel állt a bíró előtt, miközben ügyvédje különleges elbánást kért számára: védett őrizetet a többi fogolytól az ügy ismertsége miatt, valamint orvosi ellátást az elszenvedett stresszre hivatkozva. Siben hangsúlyozta, hogy John családja is jelen van és támogatja őt.

Ferris ügyész erre csak annyit válaszolt, amit valószínűleg mindenki gondolt: nincs itt semmi rejtély, Katie végig a házában volt elrejtve, és a vádlott csak akkor működött együtt, mikor rájött, hogy az ügyészségnek erős bizonyítékai vannak és súlyos börtönbüntetés vár rá.

Barton bíró félmillió dollárban állapította meg az óvadékot. Mivel senki nem fizette ki az összeget, Esposito rács mögött maradt a Riverhead-i börtönben, ahol öngyilkossági megfigyelés alá helyezték. Védett őrizetben volt, ami megóvta őt a rabok sajátos „igazságszolgáltatásától", amit a gyermekmolesztálókkal szemben alkalmaznak.

A bíróság előtt a riporterek Andrew Sibent faggatták: miért nem elsőfokú emberrablás a vád?

Az elsőfokú vád életfogytiglani börtönt vonhatna maga után, míg a másodfokú nyolctól huszonöt évig terjed. A különbség az, hogy az elsőfokú bűncselekmény valamilyen szexuális bántalmazást vagy kínzást is feltételez.

Esposito tagadta ügyvédeinek, hogy valaha is hozzáért volna Katie-hez. Siben szerint sokatmondó, hogy a rendőrség és az ügyészség is csak a másodfokú vádat tartotta indokoltnak.

Arra a kérdésre, mennyi idő telt el aközött, hogy megtudta, Katie él, és aközött, hogy kiszabadult, Siben csak félmosoly-

lyal annyit felelt: kapott egy hívást az ügyfelétől, és kötelességének érezte értesíteni az ügyészséget a kislány biztonsága érdekében. Úgy vélte, segítettek megmenteni egy emberi életet, és a végeredmény az, hogy Katie él és jól van.

Katie valóban életben volt, de hamarosan elárulta a Suffolk megyei esküdtszéknek, hogy a „jólét" a valóságtól fényévekre van.

KATIE – OTTHON

A rendőrségre vezető út örökkévalóságnak tűnt. Mire megérkeztünk, már éjszaka volt. A kamerák villanófényei bántották a szememet, amely még nem szokott hozzá az élethez.

Nagyon szégyelltem magam. Több mint tizenhat napja nem fürödtem. Egy beszennyezett hálóing volt rajtam, és egy férfi extra méretű dzsekijébe burkolództam be.

A rendőrök levittek a kapitányság alagsorába, ahol hosszan beszélgettem egy Debbie nevű egyenruhás nővel.

Először tiszta ruhára volt szükségem. Egy szépen összehajtogatott kupacot nyújtott át: sárga mackónadrágot és egy pólót. Lógtak a vékony testemen, de megkönnyebbültem, hogy végre kikerültem az ürülékkel és vizelettel szennyezett dalmatás hálóingből, amelyet több mint két hete viseltem már.

Ezután a rendőrök a részleteket firtatták, túl sok részletet. Nem emlékszem, meddig beszélgettünk, sem arra, hogy pontosan mi hangzott el, de a kérdések és a rágcsálnivalók csak záporoztak felém. Ki voltam éhezve, a fluoreszkáló fények pedig égették a már amúgy is sajgó szemeimet.

Debbie és a kérdések áradata után átvittek a szomszédos Nassau megyébe, az általam ma már Schneider Gyermekkórházként ismert intézménybe, egy úgynevezett kivizsgálásra.

Úgy emlékszem, minden sietve történt – a kórházi személyzet a zűrzavarban azonnal egy vizsgálóba siettek velem. A rendőrök folyamatosan az ajtó előtt álltak. Megkérdeztem egy nővért, megfürödhetek-e, ő pedig azt mondta, hogy csak akkor zuhanyozhatok, amikor végeztek a vizsgálatokkal.

Hüvelyi kenetet vettek tőlem, és egy hatalmas tűvel vért is vettek a karom hajlatából. Ma már tudom, hogy még terhességi tesztet is végeztek.

A nővér narancslevet hozott nekem egy papírpohárban. Ez volt a legfinomabb ital, amit valaha kóstoltam. Ennek ellenére gyanakvó maradtam: böködtek, szétnyitották a lábam, vizsgálták a belsőmet. Nem tudtam pontosan, biztonságban vagyok-e.

Éjfél körül járhatott, amikor egy privát kórterembe vittek, ahol egyenruhás rendőrök posztoltak az ajtón belül és kívül is. A függönyöket behúzták, és megmondták, hogy ne húzzam ki őket, még reggel sem.

Valaki megkérdezte, éhes vagyok-e és mit szeretnék enni, mondván, hogy kinyitják nekem a kórházi büfét, de én csak kínai ételt akartam. Sertéshúsos sült rizst és wonton levest. Ez volt az első valódi étel, amit tizenhét nap után ettem. Megérkezett, én pedig felfaltam az egészet.

Az álom gyorsan és letaglózva jött rám. Hosszú, pihentető alvás után ébredtem, amikor valaki közölte velem a hírt. Először azt hittem, nem jól hallok.

– Mit tetszett mondani? – kérdeztem.

– Egyelőre nevelőotthonba mész, Katie. Ez azt jelenti, hogy… még nem mész haza – mondta az egyik szociális munkás.

Nem megyek haza Marilynhez és Kis Johnhoz? Nem fogom látni Helen nagymamát sem? Nem értettem. Mit tettem rosszul? Ekkor felszínre tört bennem a bűntudat. Valami rosszat követtem el, és most büntetnek érte? Az én hibám volt, hogy elraboltak, és hogy Nagy John akart engem? Piszkos voltam. A gyomrom felfordult, a légzésem felgyorsult. Nagyon zaklatott voltam, mert addig Marilyn otthonát hittem a legbiztonságosabb helynek a világon.

Ezután jöttek a könnyek. Haza akartam menni, még ha nem is voltam biztos benne, melyik hely is az otthonom.

Az otthon fogalma számomra állandóan változott. Inghilleriék, akik állítólag csak ideiglenesen szálltak meg nálunk, ott maradtak Helen nagymama házában a Higbie Drive 12. szám alatt. Ott pedig Linda néni haragja rendszeresen felszínre tört. Amikor az egyik kék pomerániai spicce, Lulu vagy Tiki kiszökött a házból, Linda néni teli torokból ordítva kergette a kutyákat, hogy elkapja őket. Ez még akkor volt, amikor mindkét lába megvolt. Én mozdulatlanul álltam a házban, féltem egy szót is szólni, miközben ő tajtékzott. Egyszer hátrapillantott rám és elüvöltötte magát:

– Te kis dög, gyere és segíts elkapni Lulut!

Kiszaladtam a házból és próbáltam elkapni Lulut, de a kutya kirohant az Udall útra, ami egy forgalmas megyei út volt egy saroknyira a mi kis utcánktól.

Linda néni kiutasított az úttestre. Lulu az út közepén állt, az autók pedig mindkét oldalról elsuhantak mellette. Linda néni az út felé mutatott, és rám parancsolt, hogy hozzam vissza. Próbáltam magyarázni, hogy nem szabad átmennem az utcán anélkül, hogy valaki fogná a kezemet.

– Menj már az út közepére és fogd meg azt a kibaszott kutyát! – üvöltötte.

Így hát felkészültem, kirohantam az autók közé az Udall útra, elkaptam Lulut, majd visszafutottam a járdára, ahol Linda néni forrongva várt rám.

Ahogy átadtam neki Lulut, megrángatta a hajamat, és közölte: ha még egyszer ellenszegülök neki, megint tiszta erőből elver.

Miután néhány évvel később a cukorbetegsége miatt elveszítette a lábát, én lettem a kis mindenes kislánya. Négyéves koromtól kezdve én végeztem minden takarítást. Port kellett törölnöm, négykézláb súrolni a padlót, megfürdetni a kutyákat, és kitakarítani a fürdőszobákat egy élmelyítő kotyvalékkeverékkel, amit fehérítőből és ammóniából nekem kellett kikevernem.

Linda néni az emeleti szobájából kiabálta le a parancsait nekem, én pedig kötelességtudóan engedelmeskedtem. Ha éppen nem voltam a házban, amikor valamilyen házimunka miatt szüksége volt rám, az ablakon keresztül üvöltözött utánam.

Sal és Linda mindig találtak okot a kiabálásra. Sal azért ordított, mert nem szolgáltam ki elég gyorsan, vagy mert nem voltam „elérhető”, amikor azt akarta, hogy hozzányúljak. Linda pedig általában azért kiabált, mert túl lusta volt bármit is megtenni magáért, vagy ha nem a megfelelő rágcsálnivalót vittem neki, esetleg nem hajtogattam össze rendesen a tiszta ruhát.

A pizzázó visszatérő helyszín volt az életemben. Az utca túloldalán volt, egy blokkal odébb, az Udall úti kis üzletsoron. A szokásos kérése szicíliai pizza volt szalámival. Ám egy nap, figyelmeztetés nélkül, megváltozott a rendelés: ezúttal sima, csak sajtos pizzát kért.

Miután kifizettem és kijöttem, rájöttem a szörnyű hibámra. Megszokásból véletlenül szalámis szeleteket kértem. Hazafelé menet sírni kezdtem, tudva, hogy nagy bajban leszek. Megálltam Harry csemegeboltjánál az üzletsoron.

A pultos lány megkérdezte, miért zokogok, én pedig elmondtam, hogy elrontottam Linda néni pizzáját. Együtt szedtük le az összes szalámit, miközben ő nyugtatgatott, hogy minden rendben lesz. De nem volt rendben, egyáltalán nem. Linda néni azonnal észrevette, hogy helyenként hiányzik a sajt, és megvert. Odarendelt magához, a hajamnál fogva megrángatott, és öklöllel hátba vágott többször is.

Annyi időt töltöttem az üzletsor boltjaiban, hogy már mindenki ismert. Jóban voltam Harryvel a csemegésnél. Amikor egy fegyverbolt nyílt, hamarosan az ott dolgozókkal is összebarátkoztam. Harry boltja gyakori állomásom volt. Egyszer Linda néni süteményt akart onnan. Yodels-t kért, de mikor odaértem, elfogyott. Vettem neki egy csomag Ding Dongs-t, mert lényegében ugyanaz volt, csak a formája más. Hazavittem és elmagyaráztam Linda néninek, hogy nem volt Yodels. Nem tetszett neki. Megragadta a copfomat, és egy hajkefe mindkét oldalával verni kezdett – először a fa részével, aztán a sörtés felével. Több mint öt percig vert, csak mert nem a megfelelő süteményt kaptam. Sírva, fojtott zokogással próbáltam magyarázni, hogy semmit nem tehettem, egyszerűen nem volt az, amit akart. Visszaüvöltötte, hogy egyáltalán nem érdekli; el kellett volna mennem máshová, hogy megvegyem.

– A legközelebbi bolt az autópálya túloldalán van!

Még én is tudtam, hogy túl kicsi vagyok ahhoz, hogy egyedül átkeljek az Udall úton.

Ekkor hozzám vágta a Ding Dongs-t, és megparancsolta, hogy szerezzem meg, amit akar.

Amikor leértem a lépcső aljára, Kis John ott volt. Hallotta a sikoltozást, és felajánlotta, hogy átkísér az út túloldalára, hogy megvegyük Linda néninek a megfelelő süteményt. A verés miatt mindenhol sebek voltak a karomon, a lábamon és a hátamon. A bátyám a nyakába vett, szorosan fogta a lábamat, és így keltünk át az úton együtt, némán.

Marilynnek két állásban kellett dolgoznia, hogy mindent kifizessen a házban, mivel Linda néni és Sal ingyen laktak ott. A nappali munkája – a taxizás – és az éjszakai munkája – az idős asszony gondozása – között mindig mélyen aludt az emeleti szobában, ahol felnőtt.

Minden héten hagyott Johnnak és nekem költőpénzt, általában öt dollárt, amit arra költhettünk, amire csak akartuk. Én a pénzemből általában egy csomag Virginia Slims-t vettem Linda néninek. Igen, a sarki papírboltban eladtak cigarettát egy ötévesnek, mert Linda néni írt nekem egy cetlit, hogy neki lesz, nem nekem. A cigaretta körülbelül három dollárba került, így maradt két dollárom. Legtöbbször a maradékból M&M-s drazsét vettem a nagymamámnak.

Helen nagymama minden nap a tévé előtt ült a reggeli monoszkóptól a Tonight Show-ig, sörrel öblítve le a fagyasztott M&M-s-t. Néha vettem egy magazint Kis Johnnak, vagy egy apróságot Marilynnek – valamit, amin az állt: „Anya". Ma már nem hívom anyának. Tudom, hogy ezt a címet nem érdemli meg.

Linda néni és Sal az utolsó fillért is kiszipolyozták abból a West Islip-i házból, végül a nagymamámnak szinte semmi nélkül kellett távoznia onnan.

Marilyn azért engedte be őket, mert azt ígérték, segítenek a számlákban és vigyáznak Johnra meg rám, de sem Marilyn, sem a nagymama nem látott tőlük egyetlen centet sem.

Linda néni ritkán jött le az emeletről. Ha szüksége volt valamire, vagy lekiabált értem, vagy egy seprűvel verte a padlót, hogy magához hívasson valamilyen házimunka miatt. Gyakran sétált meztelenül a szobájából az emeleti fürdőszobába. A hája és a mellei csak úgy lógtak rajta. Naponta több-

ször is zuhanyozott, hogy „lehűtse magát". Amikor végzett, szárazra törölközés nélkül sétált vissza a szobába, mindenhol tócsákat hagyva maga után. Végül a fürdőszoba padlója elrohadt az állandó nedvességtől, és szó szerint leszakadt az alattunk lévő nappaliba.

Senkinek nem volt pénze a javításra, ezért Sal felvett egy kölcsönt a nagymamám kezeskedésével, a házat használva fedezetként. De a kölcsön nagyobb volt, mint amennyi a nappali mennyezetének és a fürdőszoba padlójának javításához kellett. Megjavíttattuk a fürdőt, de sok pénz maradt, ami elég lett volna a törlesztőrészletekre néhány évig. Ám ahelyett, hogy a tartozást fizette volna, Sal vett egy új autómentőt és rengeteg pornót.

A nagymamám és Sal folyton veszekedtek, mert a nagyi azt akarta, hogy fizesse a kölcsönt, és mindig azzal érvelt, hogy Linda néni volt az, aki „tönkretette" a házat. Sal azonban soha nem engedett, és magára költötte a pénzt.

Néhány hónappal később, mivel nem tudták fizetni a részleteket, Helen nagymamának nem maradt más választása, mint eladásra hirdetni a házat. Amíg csak tudtunk, maradtunk, még azután is, hogy az új tulajdonosok birtokba vették. Végül kilakoltattak minket a házból, amit a nagyapám épített. Ezután már nem volt otthonunk.

Így hát, amikor a kórházban a szociális munkás közölte velem, hogy nem megyek haza, el kellett gondolkodnom egy pillanatra. Hol van egyáltalán az otthon?

A kórház ablakán keresztül kukkantottam ki a behúzott függönyök résein. Odakint táborozást láttam a gyermekkórház bejárata előtti félköríves feljárónál. Hatalmas híradós kocsik és legalább egy tucat antenna meredt az ég felé, majdnem olyan magasra, mint az ablakom. Operatőrök cipelték a felszerelést a vállukon, riporterek álltak a háromlábú állványok előtt, gesztikuláltak és olyan szavakat mondtak, amiket nem hallottam, de tudtam, hogy rólam szólnak.

Egy nő, aki azt mondta, ő az esetfelelősöm, észrevétlenül akart kijuttatni a kórházból, ezért megkért, feküdjek egy hord-

ágyra és maradjak teljesen mozdulatlan. Az ápolók lepedőt húztak a fejemre, a hordágyat pedig betolták a liftbe. Valami félresiklott, és először a rossz autóhoz toltak. Mikor végre a megfelelő kocsiba kerültünk, valahogy észrevétlenül a médiasereg hada számára, bemásztam a hátsó ülésre, és elindultunk.

Órákig utaztunk. Emlékszem, azon tűnődtem, hová a fenébe visznek. Senki nem mondta meg az úti célt. A Sunrise Highway-en mentünk, az út pedig csak fogyott és fogyott. Mérföldeken át csak üzletsorokat és benzinkutakat láttam, aztán termőföldeket és pajtákat. Végül egy tábla hirdette: „Southampton", de az út ment tovább... és tovább. Mindenhol fák voltak.

Kezdett sötétedni, vacsoraidő volt. Megálltunk egy háznál. Hatalmas ház volt, kétbeállós garázzsal, cédruszsindelyekkel. Úgy nézett ki, mint egy mesebeli farmház. Csak éppen ez valóságos volt, ahogy a kimerültségem is. Megnyomtam a csengőt, a szociális munkás lába mögé bújva, és egy mosolygós házaspár invitált be minket.

Nem olyan házban nőttem fel, ahol volt apa és anya, így az első néhány perc olyan érzés volt, mintha egy televíziós műsorba csöppentem volna. Az egyetlen család, amit valaha ismertem, a *Growing Pains* (Papi papás) című sorozatból volt. Leültem egy teljesen megterített konyhaasztalhoz, ahol három gyerek, egy anya, egy apa és pizza várt. A pizza meleg volt, a fogadtatás pedig barátságos. Mégis szorongást éreztem a gyomromban. Úgy éreztem, nem kapok levegőt – mintha kötelet kötöttek volna a tüdőm és a szívem köré. Nem tudtam belélegezni. A kötél szoros volt és fájdalmas. Azóta sokszor volt pánikrohamom az életemben. Ez volt az első.

Aznap este a vacsoránál a nevelőcsaláddal nem sokat beszéltem. Próbáltam lassan lélegezni és megnyugodni. Gyanakvó voltam az asztalnál ülő felnőttekkel, Barbarával és Teddel szemben. Nagyon-nagyon kedvesek próbáltak lenni, még egy megkésett születésnapi tortát is vettek nekem – egy Carvel fagylalttortát.

Ajándékokat is kaptam, de nagyon pimasz voltam. Egy Donny Wahlberg-babát kaptam a New Kids on the Block-ból, de csak ránéztem, és kijelentettem, hogy már nem szeretem a New Kids on the Block-ot.

– Gyerekjáték... – vágtam oda nyersen.

Másnap az apa, Tedd, egy Steve Urkel-babával jött haza nekem. Urkel volt az akkori sikersorozat, a *Family Matters* (Családi ügyek) sztárja. Udvariasan megköszöntem, de még mindig azon tűnődtem, mikor mehetek haza az igazi családomhoz.

CAROLYN – RÉTEGELT LEMEZ BÖRTÖN

Néhány nappal később felbontották a tizenegy vádpontot tartalmazó vádiratot, Johnt pedig ismét a bíróságra idézték, ezúttal zakót és az ápolatlan, őszülő szakáll kezdeményét viselve. Ahogy az az öngyilkossági megfigyelés alatt állóknál szokásos, nem viselhetett nyakkendőt, és borotvát sem kaphatott.

Ezúttal Sidney Siben állt mellette, a vád asztalánál pedig maga a kerületi ügyész, James Catterson foglalt helyet. William Ferris bejelentette, hogy a vádesküdtszék súlyosbította a vádakat elsőfokú emberrablásra és hatrendbeli szexuális bántalmazásra. A tét így még nagyobb lett: Esposito élete végéig börtönben maradhatott.

Ferris hangsúlyozta, hogy ez az ügy Suffolk megye történetének talán egyik legintenzívebb nyomozását és gyermek utáni kutatását vonta maga után, amely világszerte felkeltette a figyelmet.

Mivel a bizonyítékok rendkívül erősek voltak, és a vádak súlya – nem egy, hanem három „A" osztályú bűncselekmény – ezt indokolta, az ügyészség óvadék nélküli fogva tartást kért.

Vastag, fekete, szögletes keretes szemüvege mögül Sidney Siben szenvedélyesen beszélt. Nyers, dörzsölt stílusában, amely egy brooklyni grundon tartott buzdító beszédet idézett, előadta a szokásos érveit az óvadék mellett: John régóta Bay Shore-i lakos, soha nem volt bajban, leszámítva azt az egy tizenöt évvel ezelőtti letartóztatást. Hozzátette, hogy méltányos óvadékra van szükségük, hogy kihozhassák őt a letartóztatásból és segítséget kaphasson.

A bíró technikailag helyt adott Siben kérésének, de John anyagi lehetőségein messze túlmutató összeget állapított meg: 1,1 millió dollárt. Ez minden egyes vádpont – szexuális bántalmazás, emberrablás, kiskorú veszélyeztetése és hamis eskütétel – után százezer dollárt jelentett.

A vád alá helyezési eljárás lezárultával Catterson saját „tárgyalást" tartott a riporterek és operatőrök közönsége előtt. Köszönetet mondott a rendőrségnek Suffolk megye történeté-

nek legdrágább és legkiterjedtebb nyomozásáért, majd előadta jogi pályafutásának talán legmeggyőzőbb beszédét, amelyben arra kérte a médiát: vonuljanak vissza. Elmesélte, hogy néhány nappal korábban találkozhatott Katie-vel, és a kislány első szavai között ez állt:

– Tudják, az igazi nevem Katherine.

Catterson inkább atyai, semmint ügyészi hangvételben folytatta: egy rendkívül talpraesett, derűs, de mégis kislányos gyermeket ismert meg benne, aki sajnálatos módon bölcsebb a maga tíz événél, ám szívós és gyors észjárású, fanyar humorral megáldva.

Catterson elmondta, hogy a kislány egészséges, falja az ételeket, és úgy issza magába a szeretetet, mint a szivacs, amiért senki sem hibáztathatja. Katherine elkezdett számítógépet használni, és már említette, hogy talán megírja az emlékeit. Előző nap volt az első iskolai napja, és mint minden kislánynak, neki is joga van a gyermekkorhoz. Még egy barátot is hazavitt magával játszani.

Catterson szavai szerint a kislány pontosan tudja, mi zajlik körülötte, ismeri a televíziós csatornákat, és egyáltalán nem akar beszélni a sajtóval. Csak iskolába akar járni a többi gyerekkel.

Arra a kérdésre, hogy mire van szüksége ennek a gyermeknek, az ügyész határozott választ adott: rendszeres iskolára a korabeliekkel, gyermekkorra, napi rutinra. Arra, hogy bolondozhasson, játszhasson, megöleljék, és legfőképpen arra, hogy békén hagyják. Ismét meg kell tanulnia bízni az emberekben, és meg kell tapasztalnia azt a gyermekkort, amely Suffolk megyében mindenki másnak megadatik, de tőle eddig megtagadtak.

Catterson nehezményezte, hogy a hírek kiszivárgása miatt a sajtó munkatársai már az iskolánál leselkednek egy fénykép vagy egy rövid interjú reményében. Ez visszavezetett az alapvető kötelességekhez: a média és a nyilvánosság tájékozódáshoz való jogához, szemben egy kislány jogával ahhoz, hogy gyermek lehessen.

Öt-hat híradós kocsi állomásozott egy Long Island-i általános iskolánál, miután egy rádióadó bemondta, hogy ott tanul Katherine. A nap végére egy televíziós hálózat és egy nagy hírügynökség is felfedte az iskola nevét és pontos helyét, a közvetítőkocsik pedig körözni kezdtek körülötte. East Hampton parányi falucskájának hirtelen lett egy lakója, aki a bulvárlapok címlapjain háttérbe szoríthatta Bill Clinton beiktatását is.

Catterson jegyzetek nélkül, a szívéből beszélve kérte a nyilvánosságot Suffolk megye nevében, hogy üzenjék meg a médiának: tudni akarjuk, hogy biztonságban van, de nem kell tudnunk, mit reggelizett. Szeretnénk tudni, hogy rendesen eszik és egy szerető családnál van, de nem kell ismernünk az iskolai osztályzatait.

Arra kérte a sajtót, hogy adjanak a gyermeknek esélyt, hiszen ez nem túl nagy kérés. Míg a riportereknek ő csak egy újabb sztori, Katherine számára ez az egyetlen lehetőség, hogy olyan életet éljen, amiről eddig csak álmodott.

Catterson kifejezte reményét, hogy a szerkesztőknek is vannak gyermekeik, majd egy tízéves kislány képét festette le, aki egy olyan világban próbál felnőni, ahol a legtöbb felnőtt csak „rossz gyerek". Olyanok bántották, akikben megbízott. Társadalmi felelősségnek nevezte a kislány védelmét, kijelentve, hogy a gyermekeink iránti hangoztatott szeretetünk csak csalás, az egymás iránti együttérzésünk pedig csak gúny, ha nem védjük meg őt.

Követelte, hogy hagyják magára: hadd szálljon fel és le a buszról anélkül, hogy kamerákat vagy mikrofonokat tolnának az arcába. Végül Catterson egy fehér plakátot mutatott fel, amin fekete betűkkel ez állt: ADJANAK ESÉLYT KATIE-NEK!

Ám egy hirtelen mozdulattal letépte a papírt, ami a „Katie" nevet takarta, felfedve alatta az igazit: „Adjanak esélyt KATHERINE-NEK!". Mint aki bírói kalapáccsal sújt le a pulpitusra, csak annyit tett hozzá:

– Ennyit akartam mondani.

Ez meggyőző, bár kényes érv volt. Az újságírók nem szeretik, ha megmondják nekik, hogyan viselkedjenek, különö-

sen nem választott tisztségviselők teszik ezt. Azonban azon a sajtótájékoztatón senki nem kérdőjelezte meg az üzenetet. Mélyen hatott mindenkire, miközben a kérdések már Katherine elmeállapotára, egy esetleges vádalkura vagy John indítékaira terelődtek.

Hirtelen a megválaszolatlan kérdéseink különösen jelentéktelennek tűntek. A kíváncsiságunknak meg kellett hajolnia valami nagyobb előtt. Hátrébb kellett lépnünk, hogy a gyermek megkaphassa a szeretetet, azt az alapvető összetevőt, amely hiányzott a zaklatott életéből. Senki nem vitatta, hogy Katherine megérdemli és szüksége van a névtelenségre.

Catterson azzal búcsúzott, hogy jelenleg ötszáz aktív gyermekmolesztálási ügy van a megyében, és talán ez az eset elgondolkodtat mindenkit. Másnap Mike McAlary, a New York Post akkori kolumnistája rendkívüli módon támogatta Catterson felhívását, azt írva, hogy fedezzük fel újra ezt a gyermeket tíz év múlva, talán mint egy egyetemre készülő kincset.

Úgy vélte, mindenki felismeri az igazságot, ha hallja, és biztos volt benne, hogy a pillanat hevében senki nem gondolt Katherine-re, miközben a képeket készítették róla. Ez nem tette őket rossz emberré, csak fásulttá.

„Könnyebbé akarod tenni Katherine Beers életét? Kapcsold ki a kamerát, te tökfej!" – üzente McAlary.

Ugyanaz az újság, amely állítólag az East Hampton Star-t zaklatta Katherine nevelőcsaládjának nevéért és címéért, most közös visszavonulásra szólított fel. Miközben a rádióállomások és újságok a vezércikkekben nyilvánosan vitatkoztak azon, melyikük viselkedett rosszabbul, a Katherine felkutatása körüli őrület csillapodni kezdett.

Ahogy az East Hampton Star írta: a médianyomás olyan hirtelen ért véget, ahogy kezdődött. Az ügyész üzenetét Katherine felépülése szempontjából kulcsfontosságúnak nevezték: a hírügynökségek riporterei becsukták jegyzetfüzeteiket és távoztak; többé nem bolyongtak közvetítőkocsik céltalanul a környéken. Ez így volt rendjén. Valójában az elkövetkező években néhány riporter, akit a szerkesztőik Katherine nevelőott-

honához küldtek, bizalmasan beismerte: mikor odaértek, be sem kopogtak az ajtón.

John Esposito és romlottságának mélysége iránt azonban továbbra is élénk maradt az érdeklődés, a Saxon Avenue-i házat pedig bámészkodók tömegei lepték el. Megjelent Clint Van Zandt is, az FBI Viselkedéstudományi Egységének különleges ügynöke. Az FBI-al korábban konzultáltak a *Bárányok hallgatnak* című film készítésekor is.

Van Zandt szerint ez az eset sokkal kifinomultabb volt: míg a filmben Buffalo Bill egy egyszerű lyukban tartotta fogva az áldozatát, itt a rejtekhely elkészítése és elrejtése sokkal magasabb szintű volt, mint egy középkori börtön. Pályafutása során még soha nem látott ennyire kidolgozott szerkezetet. Olyan volt, mint egy horrorfilmben.

Arra a kérdésre, hogyan véthették el a rendőrök, azt felelte: ha valaki meg is mondta volna, hogy van ott egy szoba, valószínűleg le kellett volna bontani az egész házat, hogy rátaláljanak.

Másnap a suffolki rendőrség vezetői újabb sajtótájékoztatót tartottak, ezúttal ábrákkal és kivetítővel. Varrone hadnagy kimerültnek tűnt. Elmondta, hogy Esposito bevallása szerint a kamrát, ahol Katherine-t tartották, másfél évvel korábban építette, kifejezetten a kislányt szem előtt tartva. Ez felvetette a kérdést: használták-e már korábban is? Gyanították és tartottak tőle, hogy igen, ezért tervezzék a ház darabokra szedését. Az FBI szakértői is elámultak a látottakon, de konkrét bizonyítékuk más áldozatokra egyelőre nem volt.

Bár Sibenék azt állították, Katherine viszonylag elégedett volt a fogságban, Varrone hadnagy gyorsan cáfolta ezt az állítást. Kijelentette, hogy idővel mindenki megtudja majd, mi történt odalent, de meggyőződése szerint a kislány olykor rettegett. Az emberrablás előzményeiről elmondta, hogy Katherine-t akkor lökték be abba a szobába, amikor nem engedelmeskedett. Felidézte a játékboltban történteket és a videójáték vásárlását, ami csak ürügy volt, hogy a vádlott a házába csalja őt.

Beszélt fizikai közeledésekről is, amiket nem akart részletezni, de Katherine-t szívós, harcias egyéniségnek írta le, aki sikoltozott, kiabált és ellenállt, aminek a kislány elmondása szerint az lett a vége, hogy belökték abba a szobába.

Ezután felmerült a kínos kérdés: hogyan lehetséges, hogy átkutatták a házat, és nem tudták, hogy Katherine közvetlenül a lábuk alatt van?

A hadnagy válasza hosszú volt, talán a belső önvádjából fakadt, de magabiztosan felelt: egy gyanúsítottat megilletnek bizonyos szabadságjogok. Már az eltűnés másnapján átkutatták a garázslakást, ahol John élt, de ő és az ügyvédei ragaszkodtak hozzá, hogy a rendőrök távozzanak onnan és csak a főépületben maradjanak. Nem volt más választásuk, mint eleget tenni a kérésnek.

Esposito kezdettől fogva az első számú gyanúsított volt, hiszen ő látta utoljára a lányt. Látták a videofelvételt a 7-Elevenben, és tudták, hogy Katherine a házában hagyta a táskáját. A vita azon zajlott, eljutott-e egyáltalán a Spaceplexbe.

A tapasztalt nyomozók és az FBI elemzői úgy vélték, egy nehéz sorsú kislány, akinek a táskájában ott volt az összes aprópénze, nem hagyná el a szobát a táskája nélkül, ezért kételkedtek Esposito történetében.

Varrone hadnagy a sajtótájékoztatón célzatosan beszélt hosszan: az újságok támadták, amiért Katherine a rendőrök orra előtt volt, miközben ők tetőtől talpig átkutatták a házat. Saját démonaival küzdött a kislány miatt, aki elmondta nekik: teli torokból ordított segítségért, de egyik embere sem hallotta meg. A házat le kellett volna rombolni, hogy megtalálják – mondta. Megfigyelés alatt tartották a férfit, követték mindenhová, és a hadnagy szerint ez is hozzájárult ahhoz a döntéséhez, hogy ne bántsa a lányt. Úgy vélte, Esposito nem számított ilyen rendőri és médiavisszhangra, amikor bejelentette az eltűnést.

Varrone szerint John terveiről csak találgatni lehet, de a szobát látva az indítékai biztosan nem voltak jók. Egyik családtagjának vagy szereplőnek sem hittek. Kemények voltak

velük, poligráfos vizsgálatokat végeztek, és lassan kizárták a „jófiúkat".

Amikor a nyomás fokozódott John közvetlen családján, az vezetett a végső elhatározásához, hogy mindent elmond, felfedve magát. A hadnagy meggyőződése szerint ha Esposito nem áll elő a tettével, soha nem találták volna meg Katherine-t. Kutyákkal is átvizsgálták a házat és az udvart holttestek után kutatva. Úgy vélték, egyedül követte el tettét. A kamra bűzös volt és barbár. A hadnagy elképesztőnek és siralmasnak nevezte a látottakat.

Egy ábrát tettek a pódium mellé, amely a John irodájából a föld alatti emberi sírboltba vezető utat mutatta. Hét lábnyi zuhanás után egy öt láb hosszú, két láb magas és huszonegy hüvelyk széles vízszintes alagút következett. Ez vezetett a dobozhoz a dobozban. A külső doboz hat láb széles, hat láb magas és hét láb hosszú volt.

Joe Monteith nyomozó rámutatott a kisebb dobozra, ahol Katherine-t tartották: ez mindössze két láb széles, három láb magas és hét láb hosszú volt.

Egy szemcsés, tizenhét perces videofelvétel jelent meg az óriáskivetítőn, amit Varrone hadnagy narrált. A riporterek égtek a vágytól, hogy lássák. A tömlöcöt korábban az alagsori előszobától a pokol bugyráig mindennek leírták már.

Amint elindult a szalag, világossá vált: ez nem vendégszoba volt. A kamera végigkísérte az Esposito által feltárt lépéseket: a vörös sapkák eltávolítása a szekrény oldaláról, a kampók kicsavarása, a rejtett csavarok felfedése. Egy polc kicsúszott, utat engedve további csavaroknak. Négyet kellett kicsavarni, hogy a szekrényt el lehessen mozdítani a faltól. Az FBI szakértői szerint bár sok rejtett szobát láttak már, ennyire aprólékosan és bonyolultan felépítettet még soha.

A teremben síri csend uralkodott a videó lejátszása közben. Görgőket tettek a szekrény alá, hogy elcsúsztathassák. Mögötte csak tiszta, barna szőnyeg látszott.

– Még ha ő maga irányított is volna oda, akkor is nehezen találtuk volna meg. Sok filmrendező sem tudna ilyesmit kitalálni – mondta Varrone.

A szőnyeg és a párnázott réteg alatt semmi gyanús nem látszott, de a linóleumon egy darab tépőzár jelezte: valami nem oda való. A linóleumot a szekrény hátuljához rögzítve vált láthatóvá a beton alapzatból kivágott négyzet. Kétszer két láb volt, közepén egy szemescsavarral. Acélkábelekre és súlyzótárcsákra volt szükség, hogy a kétszáz kilós, hat hüvelyk vastag betonlapot megemeljék és rögzítsék.

– Lenyűgöző az a gondolatmenet, ami ehhez kellett, és az az elme, amit tükröz – tette hozzá a hadnagy.

A betonlap alatt egy rétegelt lemez fedél volt, azt eltávolítva pedig egy mély akna tárult fel, benne egy fafokokkal ellátott létra, csapóajtókkal. Minden ajtót csavarokkal rögzítettek.

– Akkumulátoros csavarkulccsal nyitotta. Egyetlen felnőtt, de gyermek sem juthatott volna át rajta – magyarázta a férfi.

Az utolsó ajtó mögött feküdt a rétegelt lemez börtön, amely harminc hüvelyket esett az alagúthoz képest, falait pedig parafa borította. Édességes papírok, üres üdítős dobozok, vezetékek és emberi ürülék összevisszasága fogadta a nyomozókat. Katherine a televíziót állandóan bekapcsolva tudta tartani. Ez volt az egyetlen kapcsolata a külvilággal, ami Varrone szerint segítheti majd a lelki felépülését, ha egyáltalán képes lesz erre.

Az Udall úti üzletsoron a kereskedők ujjongva tépték le az eltűnt gyermekről szóló plakátokat, mások „MEGKERÜLT” feliratot írtak rájuk. Országszerte családok tucatjai ajánlották fel, hogy örökbefogadnák a kislányt.

Nesconsetben a Spaceplex tulajdonosa, Gary Tuzzalo – aki most már tisztázva érezte magát – bejelentette, hogy meg akarja rendezni Katherine-nek azt a születésnapi bulit, ami elmaradt, és meghívja rá egész Long Islandet.

John háza előtt állandósult a bűnügyi parancsnoki busz, a környéket sárga szalagokkal zárták le. A szomszédok – díj ellenében – megengedték, hogy a hátsó udvarukból nézzük, ahogy darabokra szedik az átalakított garázst. A bűnügyi technikusok

elszállították a szőnyeget, a lemezeket és a szemescsavaros betonfedelet.

Turistaként fényképező emberek érkeztek a városból és azon túlról is, hogy megpróbálják felfogni a felfoghatatlant.

– Csak egy átlagos, egyszerű, normális fickó volt. Egy kedves ember – mondta egy kapucnis fiatalember.

Egy rózsaszín ajkú, dauerolt hajú nő a kiskamasz fiát is elhozta tanulságként, mondván: az emberek, akik ilyesmit tesznek, köztünk élnek és teljesen normálisnak tűnnek.

Egy anya és idős édesanyja is eljöttek, a fiatalabb nő a szívére szorított kézzel mesélte, mit érzett a kislány megmentésekor, az idősebb pedig hozzátette: Katherine-t soha többé nem szabadna visszaadni annak a családnak.

Egy másik asszony egy egész mikrobusznyi gyereket hozott, hogy megtanítsa nekik: nemcsak az idegenektől, hanem a barátoktól is félniük kell.

Végül a dobozt is elvitték: egy markológép emelte ki a földből, és óriási kampón lógott, akár egy játék. Szomszédok bámultak a kordon mögül, amint kék ponyvával letakarva egy teherautóra rakták, és kivitték Bay Shore-ból egyenesen a bűnügyi vizsgálóba. Évekig porosodott a yaphanki raktárban. Az esküdtszék végül sohasem látta.

Kis John keménynek mutatta magát, de a fájdalmat nem tudta elrejteni.

– Csak azt akarom, hogy jöjjön haza – mondta a köré gyűlt riportereknek a metsző hidegben.

Amikor arról kérdezték, mit gondol arról, hogy Marilyn elhanyagolása miatt nem engedik haza a húgát, dühösen Salra hárította a felelősséget, „hazug, kétarcú, hájas disznónak" nevezve őt, és kiállt amellett, hogy Marilyn jó anya. Katherine-t nem láthatta, csak az újságokból tudta, hogy jól van.

John egyre inkább kiismerte magát a médiában; a válaszokat a sajtótájékoztatóra tartogatta, majd beszállt a várakozó limuzinba. A talkshow-házigazdák tülekedtek, hogy hasznot húzzanak az országos megszállottságból: a Beers és Inghilleri családok kigúnyolása délutáni televíziós sporttá vált.

Montel Williams producere jogi támogatást ígért Marilynnek a kislány visszaszerzéséhez, Geraldo Rivera Lindát kereste, Sal pedig az Inside Edition műsorában tűnt fel. Maury Povich adásában a közönség valósággal össztüzet zúdított Marilynre. Eközben John Beers és nagymamája, Helen limuzinnal, majd helikopterrel érkeztek Phil Donahue manhattani stúdiójába. Ahogy a limuzin elhajtott a Mastic Beach-i utcából, elhaladt egy ház mellett, ahol a műanyag zsindelyekre tűzve egy fehér lepedő lógott: „Isten hozott itthon, Katie!" – állt rajta kézzel írt, színes betűkkel. Katherine számára azonban ez a hely soha többé nem lesz az otthona.

Aznap az esti híradómban így számoltam be az eseményekről: egy bizarr rejtély megoldódott, a rendőrség pedig most John Esposito otthonát kutatja át további meglepetések után kutatva. Eddig gyermekekről készült fényképeket és videófelvételeket találtak, de ezek tartalmát nem részletezték. A rendőrkutyák eközben holttestek után szimatolnak, mert a hatóságok szerint az a föld alatti kamra nem csak Katherine Beersnek épült.

Az ügy vezető nyomozója szerint Esposito őrületének megvolt a módszere: lassan férkőzik a bizalmukba, ajándékokkal halmozza el őket és a családjukat is. De míg a rendvédelem egy szörnyeteg képét festi le, Esposito ügyvédje szerint Katherine az életét köszönheti neki, hiszen a férfi együttműködése nélkül talán sosem találtak volna rá.

Az ügyészség elutasította ezt a felvetést, hangsúlyozva, hogy a vádlott az akarata ellenére rabolta el és több mint két hétig fogva tartotta a kislányt, ami önmagáért beszél.

A férfi, aki tizenhat napig tartotta fogságban Katherine-t, most maga is rács mögött van, a millió dolláros óvadék miatt nem szabadulhat.

A rendőrség szerint aprólékosan kidolgozott börtönt épített foglyának: a tízéves kislányt olykor lánccal a nyakánál fogva a falhoz kötözték, megbilincselték, miközben a zárt láncú televízión nézhette az őt kereső rendőröket. A hangszigetelt falak megakadályozták, hogy bárki meghallja. A szoba egy

könyvespolc alatt rejtőzött. A rendőröknek le kellett csavarozniuk a polcot, feltekerni a szőnyeget és megemelni egy kétszáz kilós betonlapot, hogy feltárják a szűk nyílást a parányi cellához.

A Suffolk megyei Nagy Testvér szervezet vezetője, aki korábban elutasította Esposito tagságát, évekkel ezelőtt figyelmeztette az anyát, hogy a férfi megfelel egy gyermekmolesztáló profiljának. A szomszédok számára John eddig is rejtély volt, most pedig egyenesen félelmetesnek látják. Eközben az FBI szakértője a titkos cellát tanulmányozza, amely szerintük a Bárányok hallgatnak című filmet idézi, de bizonyos szempontból még annál is rosszabb: ennyire kifinomultan elrejtett rejtekhelyet még soha nem láttak. Mi vár most Katherine-re? Túlélte ugyan, de vajon képes lesz-e valaha is felépülni? Bay Shore-ból Carolyn Gusoff tudósított.

CAROLYN – ÁTALAKULÁS

A sajtó nem bánt kesztyűs kézzel Marilynnel. A Post egyik szalagcíme különösen kíméletlen volt:

„A visszataszító Marilyn Beers" – és egy rossz fogazatú, hatalmas termetű asszonynak nevezve.

Mike McAlary, a fanyar stílusú, Pulitzer-díjas kolumnista a tőle megszokott New York-i nyerseséggel fogalmazta meg véleményét: valójában szomorú alak ő, ám az embernek rögtön eszébe jut, hogy ez a nő egy ismert pedofil, Sal Inghilleri házába adta a gyermekét.

Két gyermekét is elveszítette John Esposito tébolyult vágyai miatt, és előfordult, hogy saját lányát mezítláb küldte ki a hidegbe.

McAlary szerint senki sem mentheti meg Katie Beerst az élete első tíz évétől, de a társadalomra nézve szégyen lenne, ha a kislányt visszajuttatnák ebbe a züllött közegbe.

Amikor Marilyn kezdetben aláírta az iratokat, amikkel ideiglenesen átadta Katie felügyeletét Suffolk megyének, majd másnap meggondolta magát, eleinte senki sem akadt, aki önként vállalta volna, hogy végigvezeti őt a megyei családjogi bíróság aknamezején. Senki, kivéve John Jirast.

A magas, fehér hajú, hatvanas éveiben járó Jiras televíziós és filmes maszkmesterként kezdte pályafutását, de tíz év után úgy döntött, jogi egyetemre megy. Miután nevet szerzett magának a hamptonsi gyilkossági ügyekben, Marilyn látnoka, John Monti ajánlotta be őt az asszonynak, Jiras pedig nagy hévvel vágott bele az ügybe. Azt instruálta a riportereknek, hogy Katie-vel kapcsolatos minden jövőbeni kérdéssel az irodájához forduljanak.

A Katie felügyeleti jogáért folytatott küzdelem valójában már napokkal korábban megkezdődött a talkshow-k világában. Lindának nem volt jogi alapja a harchoz, így helyette a Montel Williams Show-ban, műholdas kapcsolaton keresztül adta elő érveit. Szerinte nincs különbség John Esposito és Marilyn Beers között, hiszen mindketten beteges módon „sze-

rették" a lányt: John egy garázs alatt, Marilyn pedig egy garázsban tartotta őt. Linda azt hangoztatta, hogy Katie-vel valódi szeretetben és otthonban osztoztak, és örökké együtt kellene maradniuk.

Marilyn, aki személyesen volt jelen a stúdióban, az országos televízió nyilvánossága előtt ismerte be, hogy nem tudja, ki Katie apja, mire a fújoló közönség szinte jelképesen keresztre feszítette őt.

Linda érvei talán hatottak a nappali talkshow-k függőire, de a bíróságon csak a vér szerinti anya támaszthatott igényt a felügyeletre, s ez az igény, bármilyen ingatag lábakon is állt, 1993. január 21-én megjelent a suffolki családjogi bíróság előtt.

Tony hátrálva kamerázott, én pedig a minidiktafont Marilyn álla alá dugtam, amint Kis John apjával, Teddy Rodriguezzel az oldalán, összeszorított ajkakkal vonult be a terembe. Egyetlen köszönésre sem méltatott minket.

A riportereket ugyan beengedték a tárgyalásra, de a kamerákat kint kellett hagyniuk, így amikor a rövid ülés véget ért, szinte kilőttünk a székeinkből, hogy megelőzzük az ügyvédeket a kijáratnál.

Anthony DiSanti, a kislány mellé kirendelt jogi képviselő közölte velünk, hogy az ügyet elnapolták február 11-re, mivel minden fél között megegyezés született. A részletekről azonban nem nyilatkozhatott. Egy elhaladó ügyvéd annyit azért odamormogott, hogy az aktán szereplő „N" betű elhanyagolásra vagy bántalmazásra utaló vádakat jelez. DiSanti megerősítette, hogy Katie nevelőszülőknél marad, de Marilyn bármikor kérvényezheti a felügyeleti jog visszaszerzését.

Marilyn következett a kijáratnál. Jiras vette át a szót, aki mellette állt, elhárítva a nyilatkozattételt. Jeffrey Adolf, a megyei ügyész elmondta, hogy a törvény tiltja a bírósági dokumentumok tartalmának megvitatását, de annyit elárult, hogy a petíció elhanyagolást, bántalmazást vagy mindkettőt feltételez. Az ügyvédek annyit mégis felfedtek, hogy Marilyn heti háromszor, felügyelet mellett látogathatja a kislányt, akit a bíróságon

már Katherine-ként emlegettek, és mindketten pszichológiai vizsgálaton esnek át.

Jiras nem is titkolta valódi motivációját: pletykák keringtek nagy összegű filmes ajánlatokról. A megye felvetette egy vagyonkezelő kijelölését a Katherine-hez áramló pénzek kezelésére, amibe Marilyn beleegyezett, mondván, őt nem érdeklik a javak, csak a lányát akarja visszakapni.

Jiras azonban állítólag sürgette az anyát, hogy adja el a történetét a producereknek, és egy háromszázötvenezer dolláros ajánlatot is visszautasított, egymilliót követelve. Senki sem hitte, hogy Marilynnek bármi esélye lenne pénzt keresni a saját szemszögéből, kivéve talán Jirast.

Amikor megkérdezték tőle, vár-e nagy pénzeket a történettől, csak annyit vetett oda pimaszul:

– Katolikus a pápa?

Ez volt az utolsó alkalom, hogy Jiras képviselte az asszonyt. Még ő is felismerte a közönségkapcsolati katasztrófát.

– Inkább maradok szegény, csak a lányom velem legyen – jelentette ki később Marilyn.

Nyolc évvel később Jirast egy autó gázolta halálra East Hamptonban, a várt gazdagság pedig sem Marilyn, sem Katherine számára nem vált valósággá.

Közben a Katherine nevelőotthonát övező rejtély is megoldódott: a megyei seriff elárulta, hogy a nevelőapa egy seriffhelyettes és kitüntetett vietnámi veterán, a nevelőanya pedig háztartásbeli, aki maga is örökbefogadott gyermek volt.

Peter Lisi, az új iskola igazgatója szerint a kislány jól van, és ha az emberek békén hagynák, jó úton haladna a felépülés felé.

A három hét leteltével ismét a bíróság előtt várakoztunk. Ekkor váratlanul megjelent Linda is, akit az anyja tolt be kerekesszékben. Linda szokatlanul hűvös volt a riporterekkel, és George Harkin ügyvéd válaszolt helyette, aki szerint csak érdeklődő megfigyelőként voltak jelen.

Ezúttal James Doyle bíró engedélyezte a videofelvételek készítését, mivel úgy vélte, a szereplők identitása már nem

titok, a nyilvánosság pedig tanulhatna a családjogi bíróság működéséből.

Marilyn Beers teljesen megváltozott külsővel lépett a terembe: egy vállig érő dauert viselt frufruval, ami a pilótaszemüvege tetejéig ért, és egy csinos fekete blézert hordott. Nemcsak a hajából vágatott le, hanem a garázslakását is kitakarította, amit büszkén mutogatott a híradóknak: eltűntek a piszkos edények, a sörösrekeszek és a szemét.

Ez a megújulás azonban nem sokat változtatott a helyzeten: a több látogatásra vonatkozó kérelmét elutasították. Linda is a hátsó sorban foglalt helyet, de az ő felügyeleti kérését a bíró meg sem hallgatta.

Odakint DiSanti elmondta, hogy Katherine jól érzi magát a nevelőszülőknél, de nagyon szereti az anyját.

Linda haragosan és szótlanul távozott, miközben az anyja egy lila széldzsekivel takarta el a kamera elől.

Marilyn új ügyvédje, Andrea Lyon bizakodó volt, és úgy vélte, mindenki a családegyesítésen dolgozik, mert Katherine az anyjával akar lenni.

Március elsején azonban újabb vádak merültek fel: a megye szerint Marilyn alkalmatlan anya, mivel Kis Johnt sem járatta iskolába.

Doyle bíró kijelentette, hogy a kislányt végleg elvehetik, ha bebizonyosodik, hogy Marilyn mellett közvetlen veszélyben lenne az élete vagy az egészsége.

Nyolc nappal később a vádak tovább súlyosbodtak: az anyát azzal vádolták, hogy hagyta, hogy Katherine-t John Esposito és Sal Inghilleri is bántalmazza.

Lenny Kostas, egy szabadúszó fotós Marilyn nevében próbálta menteni a menthetőt, felolvasva az asszony levelét, amelyben Marilyn kijelentette: soha nem adta oda a lányát Lindának két hónapos korában, és Sal Inghilleri halálosan megfenyegette, ha el meri venni tőlük a gyereket. Szerinte ő csak egy dolgozó egyedülálló anya, akit a sajtó hidegnek és érzéketlennek állít be, pedig csak fél kimutatni az érzelmeit az idegenek előtt.

A bíróságot közben a kamerák jelenléte is foglalkoztatta. A média maradni akart, de a felek ellenezték a nyilvánosságot. Maga Katherine is írt egy levelet a bírónak, amelyben kifejtette, hogy nem akarja, hogy az emberek megtudják, mi történt vele, mert ez senkire sem tartozik, és nagyon felzaklatná, ha az életét a tévében látná.

Doyle bíró végül korlátozta a média jelenlétét, amit a megye megfellebbezett, és a brooklyni fellebbviteli bíróság végül egyhangúlag úgy döntött: a Katherine Beersszel kapcsolatos felügyeleti tárgyalások zárt ajtók mögött zajlanak majd.

Amikor 1993. június 12-én megszületett a megállapodás, Marilynnek be kellett ismernie, hogy elhanyagolta a lányát, és hiányos felügyelete tette lehetővé az emberrablást. Cserébe a megye ejtette a bántalmazási vádakat.

Marilyn egy évre lemondott a felügyeleti jogról, de a reményt nem adta fel. Ám az „átalakulása" tiszavirág életűnek bizonyult: hamarosan kilakoltatták az új házából a bérleti díj elmaradása miatt, később pedig munkanélküli segéllyel való visszaélésért is felelnie kellett.

Végül az ügyvédek lezárták a Katherine Beers-aktát.

Az emberrablás egyéves évfordulóján Ann Butler egy levelet írt a Newsday-be, amelyben kijelentette, hogy Katie nem egy elhanyagolt árva volt, hanem mélyen szerették őt a családjában, és most a megye tartja őt fogva, nem engedve semmilyen kapcsolatot a múltjával.

Butler szerint Katie segélykiáltásaira most sem érkezik válasz, ahogy a sötét tömlöcbe sem érkezett. Ezután a felügyeleti ügy soha többé nem került a hírekbe.

KATIE – EGY EGÉSZ ÚJ VILÁG

Akár egy Twist Olivér-regénybe illő jelenetben, hirtelen egy tökéletes, új életbe csöppentem. Nem vágytam erre; vissza akartam menni Marilynhez. Halálosan rettegtem, és nehezen kaptam levegőt. De Tedd bácsi és Barbara néni – ahogy kérték, hogy hívjam őket – azonnal beírattak a Springs Általános Iskola negyedik osztályába, és úgy bántak velem, mintha a család legújabb tagja lennék, az öt gyermekük közül a legfiatalabb. Nem vesztegették az időt.

A hétfő Martin Luther King-emléknap volt, így a következő napon, kedden egy jelöletlen rendőrautó várt rám a kocsifeljárójukon. Brown nyomozó elvitt a Springs iskolához, hátrahajtott az épület mögé, és a hátsó kijáraton keresztül kísért be. Azt mondta, megvár, és további intézkedésig a hátsó kijáraton kell bemennem az iskolába, mivel elöl televíziós stábok táboroztak.

Nagyon régóta nem voltam iskolában, és jó illat volt odabent. Akkor még nem tudtam, de a gyerekeket felkészítették az érkezésemre. Gyűlést tartottak nekik, a szülőknek pedig levelet küldtek haza, amelyben meghagyták nekik, hogy ne kérdezzenek az elrablásomról. Ez azonban nem állította meg őket:

– Hallottam, hogy egy őrült ember házában, a falak között tartottak fogva – ugratott az egyik lány.

– Nem, ez nem igaz – vágtam vissza, de nem bajlódtam a magyarázkodással, hiszen úgysem érthette volna meg senki.

Mrs. McGintee a tanterem elejében mutatott nekem egy helyet. Jason, az egyik nevelőtestvérem az osztálytársam volt, és úgy tűnt, mindenki más is tudja, hogy jövök.

A tanárnő megmutatta a kis fakkot, ahol a kabátomat tarthattam. A nap gyorsan telt az ének-, rajz- és tornaórákkal, és bárhová mentem, figyelmeztettek, hogy soha ne menjek át az iskola főbejárati csarnokán, mert elöl fotósok tanyáztak a metsző hidegben, mintha egy óriási akváriumban lennék. Nagyon le voltam maradva a tananyaggal, különösen matematikából, de Mrs. McGintee nem sürgetett. Megkérte a hetedikes

lányát, hogy jöjjön be tanítás után és az ebédszünetben, hogy segítsen bepótolni a lemaradást.

A nevelőotthon emeletén Cassandrával, egy nyolcadikos lánnyal osztoztam a szobán, ő volt a két lány közül a fiatalabb. Cassandra igen magas volt, szép, szőke hajjal, kék szemmel és izmos, sportos alkattal. Örökös copfja csak úgy lengett, amikor nagyokat ütött a röplabdába.

Rebecca, a legidősebb a négy gyermek közül, főiskolán tanult távol az otthontól.

Jason, aki velem egyidős volt, nevelőszülőktől került a családba, a tizenhat éves Jesse pedig a folyosó végén osztozott egy szobán Jasannal.

Hosszú idő óta ez volt az első alkalom, hogy saját ágyam volt, és eleinte féltem elaludni. Nem voltam biztos benne, hogy ezeknek az embereknek jók a szándékaik, és azt sem értettem, miért nem lehetek Marilynnel.

Évekkel később tudtam meg, hogy nem én voltam az egyetlen, aki nem aludt abban a házban: Barbarát figyelmeztették, hogy talán elszököm, így az év nagy részében éjszakánként az álmossággal küzdött, hogy biztos legyen benne: nem tűnök el újra.

Könnyebb volt Barbara nénivel beszélgetnem, mint bárki mással a házban. A testvérekkel eleinte nem sokat érintkeztem, különben is, mindig is jobban szót értettem a felnőttekkel.

Mindent megtettek, hogy beilleszkedjek az új életembe: elvittek cipőt és ruhákat vásárolni – ezek mind új élmények voltak nekem. Soha nem volt még senki, aki csak velem törődött volna. Ezek az emberek aggódtak a hajam, a ruháim és a kényelmem miatt. Soha korábban nem kérdezett senki semmit a kényelmemről.

Minden erőfeszítésük ellenére eleinte feszélyezve éreztem magam Teddel kettesben, különösen az autós utazások alatt. Emlékszem, mikor elvitt a fogorvoshoz – az út negyvenöt percig tartott –, hallottam a szívem dobolását, miközben próbáltam minél messzebb húzódni a vezetőüléstől.

„Csak legyünk már túl rajta” – gondoltam magamban. – „Kérlek, ne érj hozzám”. Ez nem tartott sokáig; láttam, hogy a legnagyobb tisztelettel bánik Barbara nénivel, és hamar rájöttem, hogy gyengéd és törődő ember ő, az első ilyen férfi az életemben.

A család legújabb tagjaként meg kellett tanulnom az alapvető higiéniát. Soha nem tanítottak meg fogat mosni, a szám pedig kész katasztrófa volt. A fogaim sárgák voltak és szuvasodtak. Évekkel korábban Linda és Sal az éjszaka közepén vittek el az ügyeletre egy kínozó fogfájás miatt, ahol kiderült, hogy egy tátongó lyukat kell betömni. A hosszú novocainos tűtől rettegtem, küzdöttem a fogorvossal és a nővérrel, csapkodtam a karommal és a lábammal.

Mikor Linda megtudta, hogy ellenállok, azt üzente a váróból, hogy adják be nekem bármi áron. Három ember fogott le, az ügyeletes fogorvos pedig úgy döfött az ínyembe, mintha jégvágóval szurkálna. Ez volt az utolsó alkalom, hogy fogfájásra panaszkodtam.

Most, Tedd bácsi és Barbara néni fedele alatt egy új rituálét ismertem meg: a fogmosást lefekvés előtt, minden este és minden reggel. Kaptam egy fogkefét, és elmondták, mi az, és mit kell vele csinálnom. Gyakran jártunk fogorvoshoz, de itt már tiszteletben tartották a tűtől való félelmemet: mindent bódításban végeztek el, a tűket pedig száműzték az új életemből. Végre az én érzéseim is számítottak.

Rendszeres lett az iskola is, ami korábban csak választható lehetőség volt. Az egyetlen intézmény, amelyre emlékszem, hogy naponta bejártam, az óvoda volt. Amint Linda és Sal beköltöztek hozzánk, megszűnt a rendszeres iskolába járás. A legtöbb reggelen izgatottan készültem az iskolába, de mikor jött a busz, Linda gyakran a seprűvel verte a padlót, és felrendelt magához, hogy menjek el neki cigarettáért. Aztán felhívta az iskolát azzal, hogy beteg vagyok, és elküldött a papírboltba az ügyeit intézni.

A gyermekvédelmisek néha kerestek, ilyenkor Sal kocsiba ültetett, de mielőtt kitett volna az iskolánál, megállt egy kietlen parkolóban, hogy kielégítsem őt.

Mindig szerettem iskolába járni, mert ott gyerek lehettem. Nem kellett azon töprengenem, hogy Linda néninek szüksége lesz-e rám, vagy hogy bajba kerülök-e, amiért nem hallottam a hívását.

Egy rövid ideig eljátszhattam, hogy felelősségek nélküli gyermek vagyok, akinek nem kell a mosás, a vécépucolás, a főzés vagy Sal kiszolgálása miatt aggódnia.

Amikor mégis iskolába mentem, sosem volt rajtam megfelelő ruha. Marilynt és a nagymamámat folyton bekérették az öltözékem miatt. Nyári ruhákban jártam a fagyos Long Island-i teleken. Kinőtt nadrágokat és szűk pólókat hordtam, amiket az egydolláros boltokban vettek. Évente egyszer Marilyn vett nekem egy új felsőt a Caldorban az osztályképnapra, amit aztán újra és újra hordtam, miközben hallottam, ahogy a hátam mögött „Piszkos Katie-nek" és „Csótánygyereknek" csúfolnak.

Volt egy barátnőm, amíg felnőttem: Roseanne, aki egy saroknyira lakott tőlünk West Islipben. Bicikliztünk, babáztunk és úsztunk a medencéjükben. Olyan jól éreztük magunkat, amíg Sal el nem rontott mindent.

Sal tudta, hogy barátok vagyunk, és hatalma volt felettem. Megparancsolta, hogy hívjam Roseanne-t a hálószobája ablaka alá. Húztam az időt, ameddig csak bírtam, de Sal megfenyegetett, hogy elver engem és a nagymamámat is. Kijelölt egy reggelt, és azt mondta, Roseanne-t az ablaka alá kell csalnom, nem érdekelte, hogyan.

Azt mondtam Roseanne-nak, hogy biciklivel játszunk „McDonald's autós kiszolgálót", Sal pedig ott lesz az ablakban, és ő adja ki az ételt.

Mikor az ablakhoz értünk, Sal egy köntösben állt ott. Én „megrendeltem" az ételemet, aztán Roseanne következett. De még mielőtt ő is megszólalhatott volna, Sal köntöse a földre

hullott; ott állt teljesen meztelenül, és azt kérdezte a lánytól, akar-e vele játszani.

Roseanne sikoltozva és sírva menekült el, Sal pedig berendelt a házba, és bosszúból, amiért a barátnőm elszaladt, megerőszakolt.

Pár nappal később átmentem hozzájuk, de az anyja közölte, hogy a történtek miatt nem mehetek be többé hozzájuk.

Mikor a gyermekvédelmisek kérdezgettek, annyira féltem Saltól, hogy azt hazudtam: Roseanne kitalálta az egészet. Soha többé nem láttam őt, a dolgok pedig csak egyre rosszabbra fordultak.

Salt azzal is vádolták, hogy két másik kislányt is bántalmazott, akikre Linda néni vigyázott.

Miközben velük és a bátyjukkal játszottunk, Sal kihívta a lányokat a szobából. Mikor visszajöttek, hisztérikusan sírtak, és elmondták, hogy Sal fogdosta őket.

Sal megfenyegette őket is: ha beszélnek a „játékról", bántani fogja a szüleiket. Tudták, hogy komolyan gondolja. A bátyjuk is beismerte nekem, hogy Sal fizikailag bántalmazta őt, és ő is megkapta ugyanazt a kioktatást: ha egy szót is szól, valakinek komoly baja esik.

Nem tudok róla, hogy valaha is vádat emeltek volna Sal ellen emiatt. A fenyegetései célba értek.

Mikor elveszítettük a West Islip-i házat, Linda és Sal Bay Shore-ba költöztek, Marilyn pedig Mastic Beachre. Engem Salék vittek magukkal, és befogadták Helen nagymamát is a nagyapám nyugdíja miatt.

Egy nap Marilyn váratlanul eljött és magával vitt Mastic Beachre, közvetlenül azután, hogy feljelentette Salt. Nem volt sok holmim, csak pár ruha, amit szemeteszsákokba tömtek. Küzdöttem és sikoltoztam, mert attól féltem, Linda majd engem hibáztat, és megver, ha legközelebb lát. Teddy autójának hátsó ülésén végig sírtam a Sunrise Highway-en, rettegve a veréstől.

Mastic Beach-en negyedik osztályba jártam, de egyetlen tanáromra sem emlékszem. Soha nem kértem senkitől segít-

séget, mert nem tudtam, hogy lehetne. Ott lettem csúnyán fejtetves, ami borzasztóan kínos volt, hiszen mindenki koszos gyereknek tartott.

Miután többszöri kezelés után is tetves maradtam, Marilyn elvitt a fodrászhoz, és levágatta a hosszú, szép hajamat – azt az egyetlen dolgot, amit valaha is gondoztak rajtam.

Üveges szemmel bámultam a tükörbe a szinte kopaszra borotvált fejemet, miközben a fürtjeimet a szemeteslapátra söpörték. De még a hajvágás sem használt. Marilyn mindent és mindenkit kezelt a házban, de a tetvek maradtak. Helen nagymama ilyenkor legyalogolta az utat az iskoláig, összeszedett a nővéri szobában, és kézen fogva hazakísért a garázslakásba.

Helen halkan beszélő, gyengéd asszony volt, az egyetlen, aki valaha megölelt vagy kimutatta a szeretetét. Egyszer, mikor üres kézzel értünk haza a boltból, mert a csekkje fedezetlen volt, Sal dühében nemcsak engem, hanem a nagymamámat is megütötte. Helen csak a fejét rázta, és azt mondta: ha Stewart nagyapa élne, minden másképp lenne.

Sal szörnyen haragos ember volt, a nagymama pedig túl gyenge ahhoz, hogy megmentsen. Bob nagybátyám szerint az otthonuk egy igazi bolondokháza volt.

Helen tizenhárom éves koromban halt meg tüdőrákban. A ravatalnál fekvő test – püffedten és kisminkelve – egyáltalán nem hasonlított rá. Ahogy ránéztem, arra gondoltam: valójában sosem ismertem ezt az asszonyt, és nem értettem, hogyan lehetett egy felnőtt ennyire tehetetlen. Ma már nem sokat gondolok rájuk, nincs bennem vágy, hogy bárkit is lássak közülük, bár Marilynt néha megpróbálom felkeresni, hogy ne bántsam meg.

Nagy John háza játékbolt, édességbolt és vidámpark volt egyben, ahol minden videojáték-függő gyerek kikötött. Hálószobája tele volt szemétkoszttal és üdítővel; az ágya láttán ma is tudom, hogy ott valami szörnyűség történt velem.

A garázs alatti bunkerben rejtegettek, miközben a rendőrség a főépületben rendezett be megfigyelőpontot. John a gör-

gős szekrény eltolásával és egy súlyzótárcsával nehezített betonlap felemelésével tárta fel a nyílást, amely a cellámhoz vezetett. Az alagút, ahol 17 napot töltöttem, mindössze 2 láb széles és 21 hüvelyk magas volt. Egy szellőzőnyílás mögé rejtett kamera segítségével láthattam az engem kereső rendőröket, de ők nem hallották a segítségért való sikoltozásomat.

Dominick Varrone detektívhadnagy vezette az emberrablási csoportot; a mögötte lévő táblán ott virított az én fotóm, Sal és Nagy John képe.

A koporsóméretű doboz lett az új otthonom, ahol John láncra vert. A nappalijában lévő bébiőrről azt hazudta a rendőröknek, hogy a főépülettel van összekötve, de valójában a másik fele nálam volt a bunkerben. A külső helyiségben videómonitor és diktafon volt. Akkor még nem tudtam, hogy John felvételeket készít a fogságomról.

A bunkerben lévő vécét csak ürügyként használta, hogy kivegyen a dobozból és hozzám érjen. A rétegelt lemez börtön fölé John betonlapot öntött és kocsibeállót épített, amit a rendőrség később kiásott.

1993. január 13-án Varrone hadnagy a szabadság felé vitt. Ezt a napot azóta is úgy ünneplem, mint a születésnapomat.

A Newsday címlapja és John Esposito zokogó sajtótájékoztatója már a múlté. Osztályképemen egy új felsőben mosolygok, amit Marilyn csak aznapra vett nekem. Keresztanyám, Linda kerekesszékben távozott a rendőrségről, és soha többé nem láttam őt.

James Catterson és csapata arra kérték a médiát, hogy vonuljanak vissza, és adjanak esélyt az életemnek.

Ma már Derek felesége vagyok, diplomát szereztem, és gyermekeimmel, Logannal és Halee-vel élem a valódi, boldog befejezést.

Carolyn Gusoffal 2008-ban találkoztunk először, hogy végre elmesélhessem a történetemet.

Big John háza játékbolt, édességbolt és vidámpark volt egyben.
(Suffolk megyei bűnügyi labor)

Big John hálószobája tele volt egészségtelen ételekkel, üdítőkkel és játékokkal. Olyan hely volt ez, ahol minden édesszájú és videojáték-függő gyerek kikötött volna.
(Suffolk megyei bűnügyi labor)

Big John ágya.
Biztosan tudtam, hogy valami nagyon rossz dolog történik velem.
(Suffolk megyei bűnügyi labor)

Big John főháza és a mögötte lévő átalakított garázs.
A garázs alatti bunkerben voltam elrejtve, és fogalmam sem volt róla, hogy a rendőrség az első házban tartózkodik megfigyelés céljából.
(Suffolk megyei bűnügyi labor)

Big John levette a sapkákat, kicsavarozta az ezüst kampókat a fapolcok két oldalán, majd kigurította a kerekes szekrényt az irodába. Nem értettem semmit.
(Suffolk megyei bűnügyi labor)

Big John fogott egy hosszú fémrudat, az egyik végét a ruhaakasztó rúdhoz, a másik végét pedig egy kampóhoz rögzítette. Ledobott egy kézisúlyzót a betonlapra, és elkezdte tekerni a kart.
Mit csinált?

A Big John gardróbjában lévő nyílás, amely ahhoz a cellához vezetett, ahová 17 napra bezárt engem.
(Suffolk megyei bűnügyi labor)

A Big John által épített, a bunkerhez vezető alagút keresztmetszete. 2 láb (kb. 60 cm) széles, 21 hüvelyk (kb. 53 cm) magas és 5 láb (kb. 150 cm) hosszú volt.
(Suffolk megyei bűnügyi labor)

Egy szellőzőnyílás mögé rejtett kamera lehetővé tette számomra, hogy lássam az engem kereső rendőröket, de ők nem hallották, ahogy segítségért kiáltok.
(Suffolk megyei bűnügyi labor)

Dominick Varrone detektívhadnagy vezette az emberrablási ügyekkel foglalkozó munkacsoportot. A mögötte lévő táblákon láthatók az én képeim, valamint Sal és Big John fotói.
(Suffolk megyei bűnügyi labor)

A koporsó méretű doboz, ahová John a bunkerben láncolt.
„Ez az új otthonod," mondta nekem John. „Itt fogsz élni."
(Suffolk megyei bűnügyi labor)

John Esposito nappalija. Látható a babafigyelő az asztalon.
Elmondta a rendőrségnek, hogy a főházhoz volt csatlakoztatva.
A másik vége valójában a bunkerben volt velem.
(Suffolk megyei bűnügyi labor)

A „külső” dobozban volt egy videomonitor, amin John
a kocsibejárót figyelhette, valamint egy mini magnó.
Akkor még nem tudtam, hogy hangfelvételeket készít a fogságomról.
(Suffolk megyei bűnügyi labor)

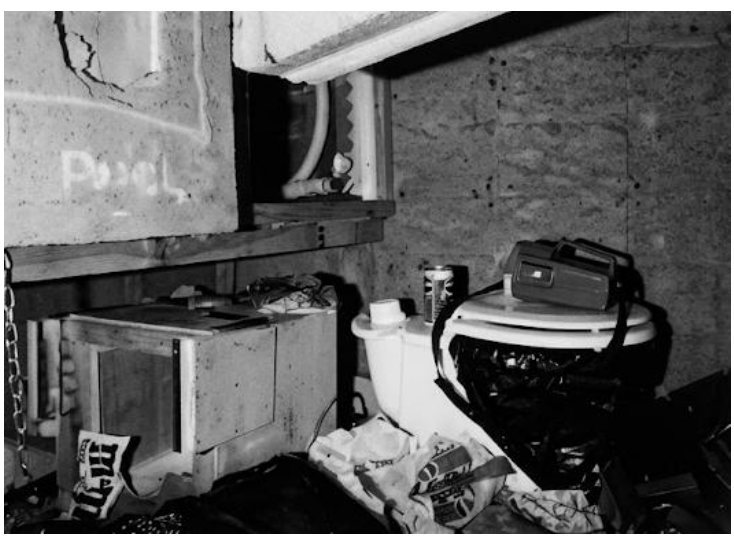

A bunkerben egy szobavécé is volt, de nem volt rákötve semmire.
John ürügyként használta, hogy kivegyen a kis dobozból és hozzám érjen.
(Suffolk megyei bűnügyi labor)

A rétegelt lemezből készült börtön 6 láb (kb. 183 cm) széles, 6 láb magas és 7 láb (kb. 213 cm) hosszú volt. Big John betonlapot öntött rá, és kocsibeállót épített fölé. A rendőrség kiásta, miután megtaláltak.
(Suffolk megyei bűnügyi labor)

Dominick Varrone detektívhadnagy a kormánynál, amint a szabadságba visz.
(A Newsday jóvoltából)

Newsday címlap, 1993. január 14.

A szabadságom első éjszakája, 1993. január 13.
Ez egy olyan nap, amit minden évben úgy ünneplek,
mint a születésnapomat. Az új életem kezdete.
(Newsday jóvoltából)

Az emberrablással vádolt John Esposito letartóztatása
(Keith Lane jóvoltából)

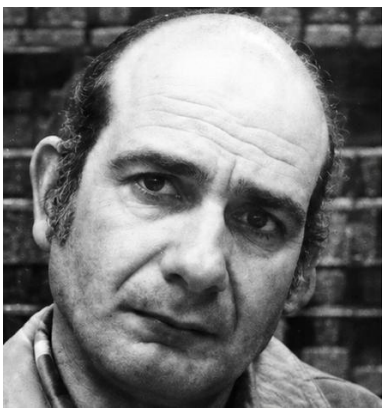

John Esposito
azon a sajtótájékoztatón,
amelyen zokogva erősködött,
hogy semmi köze az eltűnésemhez.
(A Newsday jóvoltából)

John Esposito
az emberrablási ügy
vádemelési eljárásán
a New York-i Central Islipben.
(AP Wide World Photos / Alex Brandon)

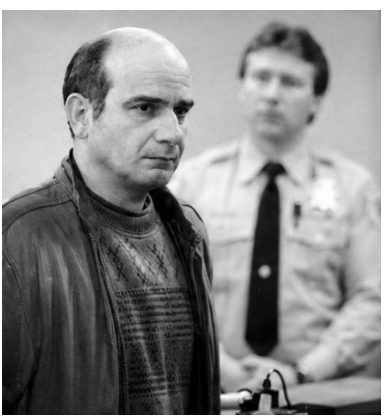

Én vagyok középen. Marilyn vett nekem egy új felsőt az osztálykép elkészítésének napjára. Örömmel viseltem, de hallottam, ahogy a gyerekek az iskolában „Piszkos Katie”-nek és „Csótánykölyök”-nek hívnak.
(Suffolk County Crime Lab)

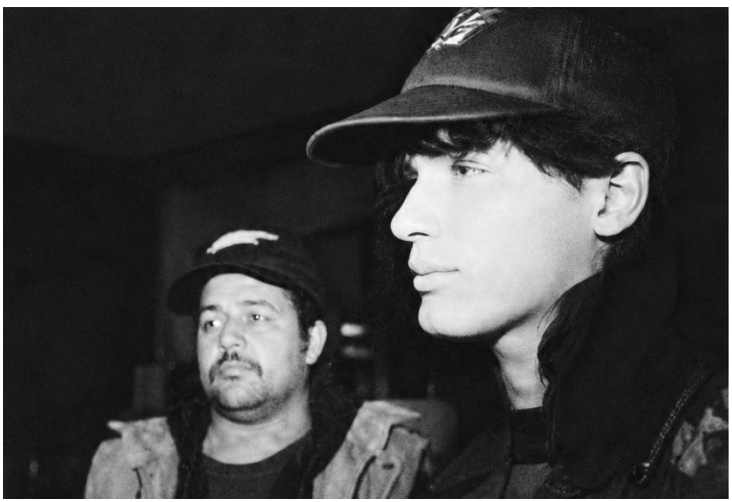

Bátyám, John Beers (jobbra) és az apja, Teddy Rodriguez (balra).
(Newsday jóvoltából)

Sal Inhilleri, a keresztanyám, Linda férje. Egy fényképet tart a kezében rólam, amelyen a „Blossom” kalap van rajtam.
(AP Wide World Photos / Mike Alexander)

Linda Inghilleri, a keresztanyám, kerekesszékben és dohányzás közben. 1993. január 13-án, szerdán elhagyta a negyedik körzetet Hauppauge-ban, New Yorkban anélkül, hogy találkozott volna velem. Sőt, soha többé nem láttam őt.
(AP Wide World Photos / Mike Alexander)

Miután kiszabadultam: James Catterson kerületi ügyész (jobbra),
William Ferris kerületi államügyész (középen),
Dominck Varrone nyomozóhadnagy (balra).
Megkérték a médiát, hogy „hagyjanak fel ezzel!”.
(AP Wide World Photos)

Marilyn Beers, az édesanyám és Teddy Rodriguez, a kis John apja
(jobbra), egy családjogi bírósági meghallgatás előtt Central Islipben,
New Yorkban, 1993. január 21-én.
(AP Wide World Photo / Mike Alexander)

Derek és én a diplomaosztómon, ekkor még leendő feleségeként.

A vér szerinti családom első tagja, aki lediplomázott.
A büszke apámmal az oldalamon.

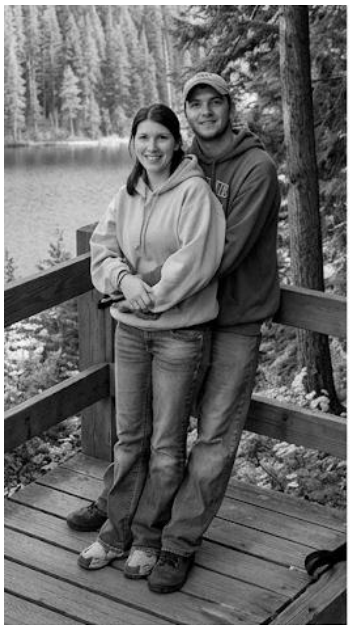

Egy valódi boldog végkifejlet.
A férjem, Derek, és a
gyermekeim, Logan és Halee.

Carolyn Gusoff és én 2008 végén találkoztunk először Allentownban, egy Panera Bread üzlet előtt. Mindig is meg akartam osztani a történetemet, de vártam a felnőttkori felépülésemre.
(Fotó: Derek)

CAROLYN – MINDENKI GYERMEKE

Lefkowitz bíró az orra hegyére tolt olvasószemüvege mögül hangosan felolvasott egy jegyzetet.

– Mi, az esküdtszék, ítéletet hoztunk – mondta, majd a törvényszolga felé pillantott. – Jól van, vezessék be őket.

Ahogy az esküdtek bevonultak, a vádlottak asztalánál ülő Sal mély lélegzetet vett, és hátradőlt a székében. A tárgyalóterem sarkában elhelyezett kamera rögzítette a verejték csillogását többszörösen redőzött homlokán, a sötétített pilótaszemüvege felett. Széles kasmírmintás nyakkendőt viselt, inggallérját pedig felül kigombolta, hogy helyet szorítson tokáinak.

A negyvenegy éves Salt kétrendbeli elsőfokú szexuális bántalmazással és kétrendbeli kiskorú veszélyeztetésével vádolták. Ez elegendő volt ahhoz, hogy legalább tizenkét évre rács mögé kerüljön.

Az ügyészek nagylelkű vádalkut ajánlottak neki: mindössze két és egyharmadtól hét évig terjedő börtönbüntetést, amennyiben beismeri a legsúlyosabb vádpontot. Az alku célja az volt, hogy megkíméljék Katie-t a tanúskodás traumájától és a bántalmazás éveinek újraélésétől. Ez egyfajta csomagajánlat lett volna: Ha Esposito és Inghilleri, mindketten bűnösnek vallják magukat, Katie-nek soha nem kellett volna tanúskodnia.

Sal azonban ragaszkodott a bírósági tárgyaláshoz, és ügyvédje tanácsa ellenére pert követelt. Kitartott a története mellett: ártatlan Katie molesztálásában, a lány pedig hazudik.

Sal megkapta a tárgyalását, és vele együtt egy sor új vádat is: bántalmazta Katie nagymamáját és bátyját, megkárosította Helen Beerst, szexuálisan bántalmazott három másik gyermeket, adót csalt, sőt, Katie macskájának fejét a falhoz verte, és kényszerítette a kislányt, hogy nézze végig.

– Nem öltem meg semmiféle macskát – vetette oda a riportereknek a riverheadi büntetőbíróság folyosóján sétálva.

Katie-nek azonban volt ehhez egy-két szava: 1994. június 28-án Katie Beerst egy hátsó bejáraton és lépcsőházon keresz-

tül vezették a terembe, ahol Lefkowitz bíró tanúpadján egy párnára telepedett. A lábai alatt három telefonkönyv szolgált támasztékul; csipkegalléros rózsaszín ruhát viselt, haja ekkorra már vállig érő és hullámos volt. Szorosan fogta terapeutája, Mary Bromley kezét.

– Féltem Saltól... mert állandóan embereket és állatokat vert. – Négy órán keresztül Katie higgadtan válaszolt a kérdésekre, és leírta, ahogy Sal arra kényszerítette, hogy – ...érjek hozzá a nemi szervéhez. Rátette a kezét az enyémre. Mozgatta a kezemet fel és le.

A bíróságon Sal gyorsan elvette kezét az állától, és a vádlottak asztala alatt az ölébe kulcsolta őket.

– Az időpontokra nem emlékszem – mondta határozottan az ügyésznek –, de arra igen, hogy gyakran vasárnap történt.

A tizenegy éves Katie megingathatatlan volt, egyetlen panaszt kivéve, amit a szünetben osztott meg a bíróval:

– Meg tudná kérni, hogy ne nézzen rám így?

Sal ugyanis folyamatosan a székében hátradőlve meredt rá. Amikor a vallomástétel véget ért, Katie szinte leugrott a tanúpadból, és búcsút intett a bírónak és az esküdtszéknek.

A bírósági tisztviselők a terem hátuljába kísérték, a jogi személyzet számára fenntartott útvonalon, majd a hátsó ajtón távozott. A média munkatársainak így nem sikerült elkészíteniük a képet, amelyért egész nap lesben álltak. Legtöbbünk számára ez a rövid bírósági megjelenés volt az első és utolsó alkalom, hogy szemügyre vehettük a szalagcímek kislányát. A másnapi New York Post címlapja csupa nagybetűvel harsogta: KATIE BÁTORSÁGA.

A tárgyalótermen kívül Sal fennhangon hangoztatta:

– Minden, amit odabent mondott, puszta kitaláció. Higgyék el, nem fogok emiatt álmatlanul forgolódni.

Ügyvédje, Thomas Klei később arra kérte az esküdtszéket, hogy legyenek „bátrak", és ne az ellenszenves külseje alapján ítéljék meg Salt. A riportereknek elmondta, hogy a rendőrség eredetileg csalással vette rá Salt a beismerő vallomás aláírására, visszatartva tőle a nitroglicerin tablettáit.

A védelem azzal érvelt, hogy Sal a kíméletlen sajtó áldozatává vált, akit csak azért állítottak reflektorfénybe, mert Katie-t elrabolták.

Nyomás, nyomás! A riporterek kiözönlöttek a tárgyalóteremből, és végigrohantak a folyosón, hogy jelezzék az operatőröknek: szünet van.

Bekapcsoltam a mikrofont és a minikazettás magnómat.

– Az esküdtszéknek látnia kell, hogy az ügyfelem ember. Nem az a szörnyeteg, akinek a lapok lefestették – mondta Klei, miközben Sallal a lift felé tartó hosszú folyosón haladtak.

Sal olyan gyorsan lépkedett, amilyen gyorsan kétszázhetven fontos termete engedte, és azt mormogta:

– Nincs kommentár.

Kamerák és riporterek hada, köztük én is kilencvenes évekbeli tömött vállú blézerben és túlméretezett gombfülbevalóban, magassarkúban szaladtunk mellette, kinyújtott karral tartva a mikrofonokat és a magnókat. Ekkor már a New York-i WNBC Long Island-i tudósítójaként dolgoztam.

Az előléptetés bizonyos tulajdonosi érzést adott a terület felett. Ami Long Islanden történt, az az én felügyeletem alá tartozott, 1994 júliusában pedig a Katie Beers-ügy ismét a címlapokra került.

Sal egészen addig semmit nem mondott, amíg sarokba nem szorult a zárt liftajtók és a kamerák tengere előtt. Miközben az elviselhetetlenül lassú liftekre várt, a kérdések áradata úgy zúdult rá, mint a dagállyal partra vetett bálnára.

– Úgy érzi, megbélyegezték, igazságtalan képet festettek önről? Sal, hogy bírja? Sal, mit gondol, elhitték az esküdtek? Sal, van valami mondanivalója?

– Nem tudok olvasni a fejükben, csak remélem, hogy jó lesz a vége – felelte.

– Gondolja, hogy meg tudja győzni az esküdteket arról, hogy soha nem kényszerítette Katie-t az érintésre?

Megérkezett a lift; követtük őt befelé, Sal pedig a mellső zsebére ütött.

– Megvannak a cigarettáim. Szükségem lesz rájuk.

Sal azt a kockázatos döntést hozta, hogy tanúskodik a saját védelmében. Catterson kerületi ügyész maga képviselte a vádat, és hagyta, hogy Sal vergődjön a tanúpadon a kérdések alatt, amelyek célja az volt, hogy leleplezzék jellemének alantasságát.

Catterson vigyorogva lépett ki a tárgyalóteremből.

– Eléggé elérzékenyült odabent?

–Vajon nem érzékenyülünk el mindannyian a kicsik láttán? Mit tehetne egy kislány? Elárulták őt. Társadalmi kötelességünk megvédeni a gyerekeket; tartozunk nekik a védelemmel.

Cattersont nem kellett nógatni, egyetlen kérdéstől beindult.

– Talán a kemény élete segített neki ezen túljutni. Ahhoz képest, amin átment, jól van. Rengeteg problémája lesz még. A nagymama nem tudott segíteni, az anyja nem akart segíteni, és Linda sem segített neki. Senki sem védte meg. Senki gyermeke nem volt, de valójában ő mindenki gyermeke, és kötelességünk megvédeni.

Sal messze erején felül próbálkozott. Minden nap úgy érkezett a bíróságra, hogy igyekezett tisztességes polgárnak látszani: öltönyt viselt túl rövid nyakkendővel, kigombolt inget és a pilótaszemüveget. Egy aktatáskát szorongatott, és a cigarettáját szívta, miközben súlyos termetével elhaladt a kamerák és riporterek előtt a suffolki büntetőbíróságnál.

– Mi a feladata ma?

– Tanúskodni fogok.

– Izgul?

– Egyáltalán nem.

Megállt egy újabb cigarettára, zihálva támaszkodott egy szemetesnek, és idegesen rágózott.

Odaléptem hozzá, a kamera pedig forgott.

– Csak tudni akarom, hogy érzi magát, Sal. Biztos benne, hogy tanúskodni akar?

Megállt, kifújta a füstöt, és annyit mondott:

– Nincs kommentár.

– Valóban? – Meglepődtem. Rendszerint olyan beszédes.

– Amikor vége lesz, szívesen beszélek magukkal. Addig viszont: nincs kommentár.

Amikor vége lett, Sal csuklóján valóban bilincs kattant; két párra volt szükség, hogy összeérjen a keze a hatalmas háta mögött.

Nem Sal volt az egyetlen vádolt molesztáló abban a bírósági épületben azon a nyáron; John Esposito ezzel egy időben úgy döntött, a rövidebb utat választja, és elfogadja a vádalkut.

– Milyen céllal épült ez a helyiség? – faggatta Catterson Johnt a bíróságon, hogy kicsikarja a bűnösség beismeréséhez szükséges nyilatkozatot.

– Azért épült, hogy Katie-t ott tartsam – felelte félénken.

– Azért épült, hogy Katie-t ott tartsa?

– Igen.

– Mikor fejeződött be az építkezés, uram?

– Valójában sosem fejeződött be teljesen.

– Mikor kezdődött az építés?

– Körülbelül egy évvel azelőtt.

– Már egy évvel azelőtt az volt a szándéka, hogy Katie-t abba a szobába teszi?

– Igen.

– Most pedig, 1992 decembere előtt, tudomása szerint Katie-n és önön kívül bárki más belépett vagy járt azon a helyszínen? Csak igennel vagy nemmel válaszoljon. Nem fogok neveket kérdezni.

– Azt mondta, 1928.

– 1992. Elnézést.

– Mi is volt a kérdés, uram? – Különösen udvarias párbeszéd volt ez.

– Rendben. Mielőtt Katie bekerült volna a szobába 1992. december 28-án...

– Igen?

– Önön kívül más is járt abban a szobában?

– Nem.

– A lakhelyére érkezés után eljött az a pillanat, amikor úgy döntött, hogy fogva tartja Katie-t, korlátozza a szabadságát, a mozgását? Kérem, válaszoljon a kérdésre. Eldöntötte...?

– Igen.

– Volt egy konkrét időpont, amikor elhatározta, hogy fogva tartja?

– Igen.

– És a fogva tartásával tisztában volt vele, hogy ezzel korlátozza a szabadságát, a mozgását?

– Igen.

– És abban az időpontban formálisan az volt a szándéka, hogy ebbe a szobába teszi?

– Igen.

– És tudta abban az időben, hogy ez egy olyan hely, ahol önön kívül valószínűleg senki más nem találna rá, mert senki nem tudott róla; tudta ezt akkor?

– Igen.

Ha bűnösnek találják elsőfokú emberrablásban, Johnt huszonöt évtől életfogytig tartó börtönre ítélhették volna. A vádalku révén már tizenkét év után feltételesen szabadlábra helyezhetővé vált.

Katie-nek minden egyes felülvizsgálatnál lett volna szava, de a megállapodás esélyt adott a férfinak, hogy egy napon szabadon halhasson meg.

– És mennyi ideig tartotta Katie-t abban a szobában?

– Körülbelül tizenhat napig.

– Tizenhat napig. Ez idő alatt tudta-e, hogy időnként sírt?

– Amikor ott voltam, nem sírt. Azt nem tudtam, hogy sír-e, amikor nem voltam ott.

– Kérte-e valaha öntől, vagy mondta-e, hogy ki akar jutni onnan?

– Egy idő után igen.

– Könyörgött valaha, hogy engedje el?

– Egy idő után igen, négy-öt nap elteltével.

– És tudta, nemde, hogy retteg, és fél a sötéttől?

– Én... Nem volt ott igazán sötét. De igen, félt.

– Tudta, hogy az akarata ellenére tartja fogva, nem igaz?

– Igen.

– És azzal, hogy az akarata ellenére tartotta ott, az volt a szándéka, nemde, John, hogy megakadályozza a kiszabadulását azzal, hogy egy olyan helyen tartja, ahol valószínűleg nem találják meg. Így van?

– Így van.

– És tudta, hogy korlátozza a szabadságát?

– Igen.

– Bármikor, mialatt abban a szobában volt, tett-e láncot a nyaka köré?

– Nem.

– Soha?

– Nem.

Cattersont nem állították meg a Katie és John elbeszélése közötti nyilvánvaló ellentmondások. Sorra vette az elsőfokú emberrablás törvényi tényállási elemeit, és elégedett volt azzal, hogy a feltételek teljesültek.

– Amikor Katie Beers a szobában volt, hallhatta-e bárki a hangját, kiáltásait vagy segélykérését?

– Nem.

– Szigetelte a szobát, hogy hangszigetelt legyen?

– Igen.

A bíró közbevágott, elégedetten:

– Eskü alatt folytatva, John Esposito, a vádponttal kapcsolatban, amely azzal vádolja önt, hogy 1992. december 28-án vagy akörül Suffolk megyében elrabolta és tizenhét napon át fogva tartotta Katherine Beerst azzal a szándékkal, hogy terrorizálja őt, ami elsőfokú emberrablás, „A" osztályú bűncselekmény, hogyan kíván vallani?

– Bűnös vagyok.

A szemérmes, gyermeki modorú ács szégyenkezve hajtotta le a fejét.

Az ítélethirdetés napján, 1994. július 26-án, kedden, John olyan büntetést kapott, amellyel „soha nem tudna vezekelni Katie Beersnek az elkövetett bűncselekményért."

Catterson az utókor számára beszélt:

– Ez az ítélet a legjobb esetben is mesterséges – mondta elgondolkodva –, két érdek egyensúlya. Ez a vádlott valóban mozaikos személyiség; látszólag ártalmatlan, veszélytelen, talán még gyámoltalan is. De véleményem szerint az egyik legnagyobb bűnt követte el... egy gyermeket terrorizálni és a bizalmát elárulni megbocsáthatatlan. Más emberi lényeket használni, nem emberként kezelve őket, egy másik ember érzéketlen kihasználása tárgyként, az abszolút az egyik leggonoszabb bűn, sőt bűncselekmény, amit el tudok képzelni. Nem törődött a tetteinek messzemenő hatásaival erre a gyermekre, azokkal a rémálmokkal és rettegésekkel, amelyeket tettei miatt a jövőben el kell majd szenvednie... Beleegyezem, hogy megkíméljük ezt a gyermeket egy újabb látványosságtól – egy újabb tortúrától. Megdöbbentő, hogy egyetlen gyermeknek ennyi árulást kelljen elviselnie ilyen rövid élet alatt.

A kerületi ügyész éppúgy beszélt a bírósági padokban szorongó média képviselőinek, mint a jegyzőkönyvnek, amely elkíséri Johnt a Sing Sing börtönbe. A jövőbeli feltételes szabadlábra helyezési bizottságok John fogságának teljes ideje alatt felülvizsgálják majd Catterson szavait.

– A gyermek bizalma súlyosan sérült, ezt tudjuk. Úgy érzi, nem védték meg, meggyalázták. Képtelen megítélni mások szavahihetőségét.

– Katie – mondta – nemrégiben összerezzent, amikor csak egy nagyapai búcsúcsókot akart adni neki.

– Feltartotta a kezét felém. Nem bízik a férfiakban! – dörögte hirtelen a tapasztalt ügyész. – Hosszú időbe telik még, mire ez a gyermek visszanyeri az emberiségbe vetett hitét.

Ezután Katie is elmondta a magáét egy félbehajtott papírlapra írt néhány kézzel írt szóval, amit Eileen Powers helyettes kerületi ügyész olvasott fel a jegyzőkönyvbe véttel számára:

– Piszkosnak éreztem magam. Nem tudtam, mit fog tenni velem. Bár most már biztonságban vagyok, még mindig állandóan aggódom. Aggódom, hogy elvisznek. Aggódom, hogy valaki bántani fog. John Espositónak olyan sokáig kellene bör-

tönben maradnia, ameddig csak lehet. Ha egy másik kislányt elrabolnának vagy szexuálisan bántalmaznának, azt tanácsolnám nekik, hogy beszéljenek egy felnőttel vagy menjenek a rendőrségre. Mindent meg kellene beszélniük a terapeutájukkal, ha van nekik, és meg kellene próbálniuk bátornak lenniük. Én megtanultam bátor lenni, mert egyedül maradtam. Most biztonságban érzem magam a nevelőcsaládommal. Más emberek, akik mellett biztonságban éreztem magam: a kerületi ügyészség, Mr. Catterson, Mary Bromley, a rendőrség, a barátaim és a családom. – Katherine Katie Marie Beers.

Ez volt minden, amit Katie nyilvánosan elmondott John Espositóról – két évtizeden keresztül.

Catterson ezután azt a szokatlan lépést tette, hogy megdicsérte a védőügyvédeket az ügy kezeléséért, mondván, döntő szerepük volt abban, hogy meggyőzzék Espositót, hogy végül a helyes utat válassza.

Andrew Siben tisztelettudó fejbiccentéssel válaszolt, és láthatóan megtört ügyfele nevében beszélt:

– Sok-sok órát töltöttem John Espositóval a vádemelés óta, és lenyűgöz a mélységes bűnbánata. Valójában mielőtt John beismerő vallomást tett volna, többször is mondta nekem, hogy nem akar több fájdalmat vagy szenvedést okozni Katie-nek. John különös és talán zavarba ejtő egyéniség, egy szomorú alak, talán egyesek szerint egy elveszett lélek. Katie-t nem érte fizikai bántódás – állította. – John Esposito nem egy szörnyeteg volt, hanem egy személy, „aki kitalált egy ötletet, amiről úgy hitte, segít Katie Beers jövőjén."

Ezután John kapott szót, aki halkan, éneklő hangon mormogta szavait:

– Ez az első alkalom, hogy beszélni tudok önökhöz vagy bárkihez, akit érdekel ez az ügy, beleértve és mindenekelőtt Katie Beerst. Tudom, hogy a pártfogói jelentésekből sokat tudnak az életemről és a személyiségemről, azokról a dolgokról, amelyek azzá tettek, aki vagyok. Azt is akarom, hogy tudják: nem vagyok az a szörnyeteg, aminek az emberek gondolnak. A börtönben volt alkalmam elolvasni a rólam írt cikkeket, és egy-

általán nem haragszom rájuk azokért a dolgokért, amiket rólam írtak. Ha az ő helyükben lennék, valószínűleg én is ugyanazt gondolnám, amit leírtak. Tisztelt bíró úr, higgye el vagy ne – küzdött a könnyeivel –, Katie Beers nagyon különleges személy számomra. A saját különös módomon... két évvel ezelőtt azt hittem, hogy valamilyen módon segíteni fogok Katie Beers jövőjén. Pontosan tudtam, és elismertem a bíróságon, hogy amit tettem, nagyon megijesztette Katie Beerst. Tudtam, hogy tizenhat napig szörnyű félelemben és rettegésben élt, és Katie számára nagyon-nagyon nehéz volt elhinni, hogy valaha is visszatérhet a világba. Úgy gondolom, Katie tudja, hogy sajnálom. Nem érdemelte ezt. Remélem, túljut ezen. És örülök, hogy olyan családdal van, amely valóban törődik vele. Több mint másfél évnyi börtön után sokszor eszembe jutott Katie és az, amit tettem vele. Rájöttem, milyen szörnyű hibát követtem el. Nemcsak Katie-nek okoztam nagy fájdalmat – ekkor zokogni kezdett –, hanem megbántottam a családomat, Katie családját, és sok gondot okoztam a rendőrségnek is. Az egyetlen dolog, ami tartja bennem a lelket, az a szándékom, hogy mindenkit kárpótoljak, amint kijövök. Amikor az édesanyám még élt, és Katie nálunk volt, Katie készített dolgokat neki és beszélgetett vele. Katie mindig jókedvre derítette az anyámat. Később anyám azt mondta nekem: „Fiam, tenned kellene valamit, hogy segíts Katie-nek." Szóval nemcsak Katie-t hagytam cserben, hanem az anyámat is... – Hangja ekkor már elcsuklott. – Az emberek azt gondolják, nem sajnálom, amit tettem. Nagyon-nagyon sajnálom. Tévednek! Mélyen fáj a tudat, mit követtem el. Aki ismer, tudja, hogy mindig is szerettem a gyerekeket. Egyetlen reményem, hogy egy nap Katie talál a szívében megbocsátást, és megismeri az igazi John Espositót, azt, aki valóban szerette és őszintén törődött vele... Imádkozom, hogy Isten áldja meg és segítse a növekedését, és Katie, nagyon sajnálom. Köszönöm.

Lefkowitz bírónak maradt az utolsó szó, aki John Espositót a „visszamaradott fejlődés klasszikus esetének" nevezte.

Olvasta a pártfogói jelentést, amely krónikába foglalta a férfi túlvédett életét, nyomon követve Esposito hanyatlását az elkényeztetett gyermektől a megtört emberig. John születése teljes meglepetés volt szülei, Rose és Ralph Esposito számára. Rose 1949. május 14-én világra hozott egy egészséges babát, de a vajúdás rejtélyes módon folytatódott; fogalma sem volt róla, hogy kétpetéjű ikreket hord a szíve alatt. A kis Ronald erős és egészséges volt, de John beteges, alig háromfontos csecsemőként született, akiről nem hitték, hogy életben marad.

Első napjai kritikusak voltak, de John túlélte, Rose pedig rajongásig szerette, ahogy cseperedett, mindig félénk és sovány maradt. Az elkényeztetés jogosnak tűnt, hiszen első fiát hirtelen és szörnyű módon veszítette el: a gyermek kifutott a fagylaltos kocsihoz, és egy autó elütötte a Saxon Avenue-n. Mindössze ötéves volt.

A kis Ralphie az utcán halt meg, Rose születésnapján. John soha nem költözött el abból a Saxon Avenue-i házból. A garázst alakította át lakássá, miközben másik bátyja, Patrick és felesége, Joan a főépületben laktak a betegeskedő és túlsúlyos Rose-zal.

1990-ben Patrick váratlanul meghalt kokain túladagolásban, alig néhány hónappal később pedig Rose légzése is leállt. John megpróbálta újraéleszteni, de hiába. Elájult a kórházban, amikor az orvosok közölték a hírt, hogy az anyja nem éli túl. A temetésen vigasztalhatatlanul zokogott, öngyilkosságról beszélt, és arról, hogy gyűlöli Istent. Egy anya és egy testvér elvesztése kevesebb mint egy év alatt teljesen összetörte. Ekkor kezdte el építeni a föld alatti bunkert.

Sápadtan, lehajtott fejjel John kiiszkolt a tárgyalóterem ajtaján, anélkül, hogy hátranézett volna.

– Bírósági tárgyalás, a Nép Salvatore Inghilleri ellen. Minden fél jelen van. Hölgyeim és uraim, az esküdtszék hozott ítéletet?

– Igen, hoztunk.

Két héttel John ítélethirdetése után Salra került a sor, hogy megismerje sorsát.

– A vádlott álljon fel, és forduljon az esküdtszék felé. Első vádpont: elsőfokú szexuális bántalmazás?

– Bűnös.

– Második vádpont: elsőfokú szexuális bántalmazás?

– Bűnös.

A bűnösség megállapításai folytatódtak, amíg Sal üveges tekintettel vissza nem roskadt a székébe. Patakokban folyt róla a verejték.

Ismét két pár bilincsre volt szükség, egymásba kapcsolva, hogy hátra tudják kötni a kezét.

Az ítélethirdetés napján Sal fakó börtönzöldben vánszorgott be a terembe, a mennyezetet bámulva. A pilótaszemüveg eltűnt. Egyetlen pillantás a rabruhás fiára, és Sal anyja szívpanaszokkal esett ki a tárgyalóterem ajtaján a folyosóra. Mentő száguldott vele a kórházba.

Catterson ügyész nem ismert kegyelmet:

– Hosszan és kitartóan kerestem valamilyen ellensúlyozó együttérzést vagy társadalmilag elfogadható vonást, ami érdemessé tenné őt a bírói irgalomra. Egyet sem találtam. Egy olyan embert látok, aki mindenkit hibáztatott, akivel csak találkozott, kivéve önmagát. Hibáztatta a feleségét. Hibáztatta a társadalmat. Hibáztatta az egészségét, a nyilvánosságot. Hibáztatta a saját külsejét és a gyermek anyját, de egyszer sem mondta, hogy talán egy parányit ő is hibás. Egy tizenegy éves gyermeket vádolt azzal, hogy hazugságokat kohol ellene. Milyen mélyre süllyedhet egy ember? Ellopta a gyermekkorát. Szisztematikusan kiforgatta a nagymamáját a parányi társadalombiztosítási juttatásaiból – kényszerítve őt egy olyan jelzáloghitelre, amiről tudta, hogy nem tudja visszafizetni... egy ember, aki semmibe vette ennek az államnak a törvényeit. Nyolc évig adót sem fizetett, teljes mértékben figyelmen kívül hagyva a társadalmi normákat. Kérem a tisztelt bíróságot, küldjön üzenetet a közösségnek, hogy bármilyen személyes gyengeségünk is legyen... nem válhatnak áldozatainkká a gyermekek és az idősek. Kérem, küldjenek üzenetet a világ Salvatore Inghilleri-féle alakjainak, hogy a civilizált társadalom

nem tűri el az ő viselkedését, a gyermekek és idősek bántalmazását, és nemzetünk, közösségünk törvényeinek semmibevételét. Ennek az embernek nincsenek társadalmilag értékelhető tulajdonságai vagy képességei. Megérdemli mindazt, amit a törvény rákényszeríthet... Bárcsak lett volna bátorságom megkérni azt a gyermeket, hogy menjen vissza, és kérjen egy pótvádiratot, amely elmesélte volna a teljes történetet. Már az is elég baj volt, hogy tanúskodnia kellett, és már csak ezért az egy tettért is a maximális büntetést kellene kapnia. Ó, mielőtt befejezném, a törvény értelmében az áldozatnak joga van nyilatkozatot tenni. Az érzéseiről a vádlottal kapcsolatban.

Eileen Powers ismét felállt, és hangosan felolvasta Katie kézzel írt szavait:

– Az igazság az, hogy ő egy nagy kövér hazug. Olyan sokáig kellene börtönben maradnia, ameddig csak lehet. Tudom, hogy még sok minden másban is bűnös. Egész életemben féltem tőle, és mindenki más is félt tőle a házunkban. Egy verekedős ember volt, mindig veszekedett valakivel valamin. Voltak éjszakák, amikor alig tudtam elaludni, mert Lindával veszekedett. Egyszer arra kért, hogy hazudjak a rendőrségnek, mert a bátyámmal verekedtek. Mindig tudtam, mikor fog megtörténni. Egyszerűen éreztem. Csak túl akartam lenni rajta. Már rég börtönben kellene lennie. Ha egy másik kislány vagy kisfiú ilyen helyzetben élne, azt tanácsolnám nekik, hogy beszéljenek egy felnőttel vagy menjenek a rendőrségre. – Katherine Katie Marie Beers.

Sal mindenkit meglepett, amikor a bíró megkérdezte, kíván-e valamit mondani az ítélethirdetés előtt. Egyenesen a felé irányított kamera lencséjébe nézett, megvonta a vállát, és beszélni kezdett:

– Először is szeretnék bocsánatot kérni mindenkitől, amiért ilyen helyzetbe hoztam önöket. Sajnálom, hogy a kis Katherine Beersnek a tanúpadra kellett állnia és tanúskodnia. De azt hiszem, nem volt más választásom, hogy tisztázni próbáljam a nevemet.

Ismét megvonta a vállát:

– Én... nem tudom a megfelelő szavakat erre, de, elfogadok bármilyen ítéletet vagy büntetést, amit kapok. Sajnálom, hogy ez a helyzet kialakult. Szeretnék köszönetet mondani a családomnak a tárgyalóteremben, amiért mellettem álltak, és remélhetőleg újra sínre tudom tenni az életemet, miután letöltöttem a büntetésemet.

A pártfogói jelentés kíméletlen volt. Lefkowitz bíró részleteket olvasott fel belőle a jegyzőkönyv kedvéért:

– Kevés pozitívum mondható el erről a vádlottról, akinek a jelentések szerint múltja van a gyenge és sebezhető egyének kihasználásában. Inghilleri... egy manipulatív és erkölcstelen személy, akinek kevés rálátása van saját viselkedésére vagy tetteinek másokra gyakorolt következményeire.

Sal pökhendi játszmája csúnyán megbukott. Négytől tizenkét évig terjedő börtönre ítélték a két és egyharmad helyett, amit akkor kapott volna, ha megkíméli Katie-t a tárgyalástól.

A bíróság előtt egy nő zokogott. Megkértem, nyilatkozzon:

– Nem elég – mondta.

Személyesen is érintett volt: saját három gyermeke vallotta, hogy Sal bántalmazta őket, amikor Lindát bérelték fel bébiszitternek.

– Kapott egy évet Katie-ért és egyet-egyet az én három gyerekemért. Ez nem volt elég! – mondta Linda Butler, akinek a neve csak különös véletlen.

– Hogyan jellemezné Sal Inghilleri-t?

– Mint egy állatot.

– Mi lett volna a megfelelő büntetés számára?

– Tizenkét év nem elég. Amikor kijön, ugyanezt fogja tenni egy másik gyerekkel.

Közösen számoltunk: Sal negyvenkilenc éves lesz, amikor feltételesen szabadulhat, Katie pedig főiskolás lesz – ha képes lesz feldolgozni a traumát és normális életet élni. Linda Butler megállt a „ha” szónál.

Az első négy év Sal Inghilleri említése nélkül telt el a hírekben. Még az 1998-as, vitáktól hangos megjelenése a feltéte-

les szabadlábra helyezési bizottság előtt a Collins börtönben sem került be a híradásokba.

Azt állította a biztosoknak, hogy csak egyszer bántalmazta szexuálisan Katie-t.

– Miért követte el ezt a bűncselekményt, uram?

– Csak megtörtént.

– Ezzel ne is jöjjön nekünk. Nem akarjuk ezt hallani. Az ilyen dolgok nem csak úgy megtörténnek.

– A fürdőszobában álltam – mondta Sal a bizottságnak –, a kislány bejött, én ott álltam, éppen akkor jöttem ki a zuhany alól. Meztelen voltam, ő pedig rám nézett, csak nézett rám, én pedig megkérdeztem: mit nézel? Mire ő: téged nézlek. Erre azt mondtam: úgy viselkedsz, mintha meg akarnád fogni. Ő pedig tovább nézett, aztán...

– Aztán mit?

– Tovább nézett, én pedig mondtam, hogy kérlek, menj ki, de nem ment ki rögtön. Erre azt mondtam: hát, ha már nem mész ki, miért nem fogod meg? Meg is tette, én pedig hagytam, hogy megtörténjen.

– Ön elhiszi a történetet, amit ma itt előadott nekünk?

– Igen.

– Tényleg? Ez egy szánalmasan siralmas történet.

– Hát ez...

– Sokat kell még csiszolni rajta.

– Ez történt.

A biztosok nem hitték el, Sal pedig túl lassú volt, hogy felfogja ezt.

– Nem hívta be ezt a gyermeket a hálószobájába, amikor meztelenül feküdt az ágyában?

– Soha nem volt a hálószobámban. Az a gyerek soha nem járt a hálószobámban.

– Tízéves volt akkor?

– Igen, úgy hiszem tíz volt, éppen akkor töltötte be.

– Rendben, soha nem kérte a gyermeket, hogy kenjen krémet a péniszére és dörzsölje meg?

– Nem, engedjék meg, hogy elmagyarázzam. Amikor kijöttem a zuhany alól, és ezt a mai napig megteszem; babaolajjal kenem be, krémmel, hidratálóval. Már rajtam volt a krém, amikor bejött. A házon, ahol laktunk, nem voltak ajtózárak. Csak... csak úgy jöttek-mentek.

– És ez a gyermek annyira rajongott az ön testéért, hogy meg akarta fogni a péniszét?

– Nem.

– Ezt akarja beadni nekünk?

– Csak annyit mondok, hogy nézett rám, én pedig megkérdeztem, mit néz, mire nem válaszolt és nem ment ki rögtön. Én... én meg, mivel tudják, bámul rám, csak megkérdeztem, azt mondtam, úgy néz ki, mintha meg akarná fogni. Kétszer is mondtam és...

– Miért mondana ilyet egy tízéves kislánynak? Miért mondaná egyáltalán, hogy úgy nézel ki, mintha meg akarnád fogni?

– Uram, nem tudom, mi ütött belém, hogy ezt mondtam.

– Jól van.

– Csak azt tudom, hogy tönkretette az életemet és tönkretette a kislány életét is.

– Kapott ebből bármiféle szexuális kielégülést?

– Nem, uram, egyáltalán nem.

A történet még abszurdabb irányba fordult:

– Amikor rájöttem, mi történik, ellöktem a kezét, ő pedig – tudják – elment, mert kiabálni kezdtem a feleségemért. A feleségem fent lakott.

– Szóval ez egy rossz kislány volt, aki meglátott egy meztelen felnőtt férfit kijönni a fürdőszobából...

– Én...

– Hadd fejezzem be. Ez egy rossz kislány volt, aki meglátott egy felnőtt férfit meztelenül kijönni a zuhany alól, és úgy döntött, odamegy és megfogdossa a péniszét. Ezt akarja elhitetni velünk?

– Nem, az én történetem az, hogy jöttem ki a zuhany alól, ő pedig bejött a fürdőbe, valószínűleg nem tudta, hogy bent vagyok, és meztelenül talált, amint törölközöm és...

– És amikor meztelenül látta önt, annyira érdekelte a teste, hogy úgy döntött, megfogdossa a péniszét. Ez a története?

– Nem hiszem, hogy érdekelte. Szerintem inkább csak meg volt rémülve, és nem mozdult, én pedig...

– Szóval a félelemtől vezérelve döntött úgy, hogy megfogdossa a péniszét?

– Nem hiszem, hogy félelem volt benne, de én valóban rávettem erre. Rávettem.

– Rávette vagy sem?

– Megkértem.

– Rendben, megkérte. Most pedig vissza az alapvető kérdésemhez. Miért akarta, hogy a gyermek ezt tegye, milyen célból?

– Fogalmam sincs, uram, miért tettem.

– Hogyhogy nincs fogalma? Ön a legmegfelelőbb személy e kérdés megválaszolására. Nem igaz?

– De, igaz.

– Akkor hogyhogy fogalma sincs, miért tette?

– Nem tudom, mert soha korábban nem tettem ilyesmit.

– Részt vett szexuális bűnözőknek szóló tanácsadáson?

Ezzel Sal beismerte, hogy a börtönben nem vett részt a kötelező terápián, mert a tanácsadó sem hitte el a meséjét. Hiába ígérte, hogy jobb emberré válik a szabadulása után, a feltételes szabadlábra helyezést elutasították. A döntés tömör volt:

– Nyilvánvaló, hogy még nem nézett szembe bűnös viselkedésével, amelyet súlyosan bagatellizál. Teljes mértékben hiányzik önből a rálátás bűnös tetteire, és nem vett részt érdemben az ajánlott terápián. Amíg nem foglalkozik érdemben bűnös viselkedésének pszichoszexuális dinamikájával, továbbra is hatalmas kockázatot jelent a közbiztonságra.

Sal bizonyára megjegyezte ezt az utolsó sort, mert a 2002-es felülvizsgálatra már egy teljesen más történettel ér-

kezett. Ezúttal beismerte, hogy kétszer bántalmazta szexuálisan Katie-t:

– Soha nem említettem a biztosoknak a korábbi megjelenésemkor, de amikor részt vettem a tanácsadáson, a program vezetője nagyon jól tudott kiszedni dolgokat az emberből, és engem is bántalmaztak gyerekkoromban, talán én is ezért kezdtem el ezt tenni egy másik gyerekkel, nem tudom. Családtagok, egy nagyapa, egy nagybácsi, tudják... ki szoktak kötözni a ház előtti padokhoz. Tudják, vettek dolgokat más gyerekeknek, és ez csak halmozódott, és ahogy idősödtem, azt hiszem tizenkét-tizenhárom éves koromig, a nagynéném két fivére le akart vinni a nagybátyám alagsorába, és azt akarták, hogy tegyek meg dolgokat. Hozzám értek, a családban pedig, ahonnan jöttem, a gyerekeknek csak látniuk volt szabad, de hallatszaniuk nem, és valahányszor próbáltam beszélni, tudják, az anyámmal ezekről, mindig csak félretoltak. Szóval gondolom, az évek során elfojtottam ezeket az érzéseket, és talán egy nap minden felszakadt, én pedig...

– Nyilvánvalóan azok a dolgok, amik fiatal fiúként történtek önnel, feltételezem, semmiféle örömöt nem okoztak?

– Nem, egyáltalán nem.

– Rendben. Akkor mi a csudáért akarna ilyet tenni egy másik emberrel, miután önt is ilyen módon megalázták és megsebezték? Úgy értem, ez egy kimondhatatlanul szörnyű dolog, amit tett.

– Hát, ahogy elmagyaráztam, szerintem eljutottam egy pontra, hogy talán meg akartam tenni egy másik gyerekkel, de ahogy mondtam, nem ez a helyes út, és nem tehetem nem megtörténtté. Csak annyit tehetek, hogy javítok az életmódomon, és megpróbálok... tudják, ha egyszer hazamegyek, hasznos tagja lenni a társadalomnak, és persze tudom, hogy tanácsadásra kell járnom.

A bizottság elismerte, hogy Sal nagy lépést tett a beismeréssel, majd megkérdezték tőle, tartott-e magánál valaha gyermekpornót, mire azt felelte:

– Még pornólapokat sem nézegetek.

A feltételes szabadlábra helyezést ismét elutasították. Sal a 2004-es és 2006-os meghallgatásokon már meg sem jelent, így a kérelmeket ismételten elutasították. Miután letöltötte a maximális tizenkét éves büntetését, a New York állami büntetés-végrehajtási szerveknek nem volt más választása, mint visszaengedni őt a társadalomba.

Sal visszaköltözött Bay Shore-ba, és az East Main Street 501. szám alatt, a közismertebb nevén Econo Lodge-ban vett ki egy szobát.

Soha nem regisztráltatta magát a törvény által előírt módon mint kiemelt kockázatú szexuális bűnöző, ezért elfogatóparancsot adtak ki ellene.

Végül Észak-Karolinában fogták el, és visszaszállították Suffolk megyébe, hogy bíróság elé álljon a feltételes szabadláb szabályainak megsértése miatt; a rendőrség szerint ott egy barátnőjével és annak egészen kicsi gyermekeivel élt együtt.

KATIE – KIKÉNYSZERÍTETT EMLÉKEZET

Azt mondták, emlékeznem kell. Részletekre. Az időpontok is elengedhetetlenek voltak. A kerületi ügyészség nyomozói elvittek a riverheadi könyvtárba, hogy régi újságarchívumokat böngésszek mikrofilmen.

Sal minden nap megvette az újságot, így ha felismertem volna egy szalagcímet vagy egy képregényt, meglett volna a szükséges dátum, és biztos lehettem volna benne, hogy Sal soha többé nem bánt engem vagy bárki mást. Ám sem a szalagcímek, sem a képregények nem tudták megmozgatni az emlékezetemet. Csak annyit tudtam, hogy Sal azóta gyalázott meg, amióta csak az eszemet tudtam.

Hetente háromszor, iskola után Mary Bromley irodájába jártam, hogy visszanyerjem az emlékeimet. Soha nem bántam, hogy Maryhez kell mennem. Ő inkább bánt velem tinédzserként vagy felnőttként, mint a korábbi terapeutám. Az első terapeuta, akit csak rövid ideig láttam, inkább a gyerekekre volt szakosodva.

Gyermek voltam ugyan, de nem gyermekeknek való problémáim voltak. Így a nevelőszüleim gyorsan váltottak, és elvittek Maryhez. Mary irodája tágas volt, sok ablakkal és körbefutó könyvespolcokkal. Volt ott két kanapé, egy nagy, kényelmes szék, amelyben általában Mary ült, egy dohányzóasztal, az íróasztala és egy kis asztal, ami gyerekeknek készült. Ennél a kis asztalnál kézműveskedtem, színeztem és játszottam. Általában a kanapén ültem, egy párnával az ölemben. Ott bármiről és mindenről gondtalanul beszélhettem. Ahogy idősödtem, a nevelőanyám is eljött néhány alkalomra, ahogy Marilyn is. Nem mintha Marilynnel sok mindent tisztáztunk volna. Ő volt a gyermek, és én voltam a felnőtt. Én voltam az, aki mindig kifogásokat keresett számára. Ahogy cseperedtem és barátokat szereztem, a bírósági ügyek pedig lezárultak, hetente kétszer jártam Maryhez, majd ez heti egyre, végül kétheti egy alkalomra csökkent. Szerettem Maryvel beszélgetni. Biztonságos sze-

mély volt, akiben megbízhattam, és életemben először nem kellett mást féltenem, csak magamat.

Mary mindig emlékeztetett rá, milyen erős ember vagyok. Az ügyészségről is mindenki azt mondta, milyen erős voltam, hogy végigcsináltam. Azzal biztattak, hogy a legtöbb gyerek, aki keresztülment azon, amin én, soha nem lett volna képes végigállni egy tárgyalást. Bármilyen felkészítést is kaptak volna, nem lettek volna képesek rá. Azt mondták, különleges vagyok.

Próbáltam felidézni az emlékeket, ahogy kérték, de nehéz volt azután, hogy ilyen hosszú ideig elfojtottam őket. A gondolatok kizárása volt az egyetlen módom arra, hogy uraljam Sal, majd később Nagy John viselkedését.

Úgy hittem, ha nem gondolok a piszkos dolgokra, amiket velem művelnek, azok nem történnek meg olyan gyakran. És még ha meg is történtek, olyan volt, mintha nem is velem történnének. Így hát akarattal tüntettem el az emlékeket.

Amik megmaradtak, gyermekkorom szinte minden emléke az elszenvedett bántalmazásokról szól. Kevés olyan emlékem van, ami megmosolyogtat. A legtöbbtől sírva fakadok. Akkoriban, a terápián sajnálatos módon az emlékeknek újra elő kellett hívódniuk. Ami még rosszabb, a bíróságon nyilvánosan kellett beszélnem a bántalmazásról. Ez volt a legnehezebb dolog, amit valaha tennem kellett.

Bekísértek egy nagy terembe, ahol sok szék volt. A nagyesküdtszék terme üres volt, leszámítva engem, Maryt, Mr. Cattersont és néhány ismeretlent.

Mr. Catterson arról kérdezett, mit tett velem Sal. Ezt sokat gyakoroltuk, hogy biztosak legyenek benne: magabiztosan válaszolok a kérdéseire. Ekkorra már annyira magabiztos voltam, amennyire csak lehettem. Nem volt könnyű az embereknek – idegeneknek – elmondani, hogy Sal arra kényszerített, „mozgassam a kezemet fel-le a péniszén, miután krémet kellett kennem rá”. Hiszen csak tíz-tizenegy éves voltam; még a pénisz szót is nehezemre esett kiejteni! Mégis folytattam a vallomástételt, megválaszolva a feltett kérdéseket.

Megkérdezték, emlékszem-e az időpontokra, amikor a bántalmazás történt – nem emlékeztem.

Ezután megkértek, hogy idézzek fel néhány konkrét esetet, amely nem a West Islip-i házunkban történt.

Egy esetre emlékeztem: amikor Salnak iskolába kellett volna vinnie, de lehajtott egy kertészetbe az Udall út mentén. Az üzlet zárva volt, Sal pedig elég messzire behajtott az úttól, hogy rejtve maradjon, és kényszerített, hogy „játsszak vele". Gondolom, ez elég konkrét volt a nagyesküdtszék tagjai számára.

Ezután azokról az éjszakákról kérdeztek, amikor a kanapén aludtam, mert Linda nem engedett fel a hálószobába, mivel lekéstem a határidőt.

Érzelmek nélkül válaszoltam, hogy azokon az éjszakákon arra ébredtem, hogy Sal arccal lefelé fekszik rajtam. Úgy tettem, mintha aludnék, mert azt akartam, hogy gyorsan vége legyen. Sal lehúzta az alsóneműmet, és hozzám dörgölődzött, a fenekem közé dörzsölve magát. Miután elélvezett, felébresztett, és szólt, hogy menjek mosakodni.

Elmondtam a nagyesküdtszéknek, hogy egy alkalommal ezután hánytam. Általában Sal is velem jött a fürdőszobába, és ő is megtisztította magát. Undorodtam attól, ami történt, és még azt is végig kellett néznem, ahogy ő tisztálkodik. Ez már túl sok volt ahhoz, hogy ne forduljon fel a gyomrom.

Most már hálás vagyok, hogy senki sem ébredt fel az éjszaka közepén, hogy szemtanúja legyen a bántalmazásnak, mert Sal valószínűleg megölte volna őket.

Elmeséltem a nagyesküdtszéknek azt is, hogyan szöktem be a nagymamám szobájába, hogy vele aludjak az ágyában, amikor nem értem fel időben, de Sal ott is megtalált, és átvezetett a saját szobájába. Nem volt menekvés.

Sokat utaztam Riverheadbe Sal tárgyalásának előkészületei alatt, hetente többször is. Miközben Mr. Catterson irodájában ültem vele és Bill Ferris helyettes kerületi ügyésszel, Mary mindig mellettem volt, általában a kezemet fogta, hogy megnyugtasson. Még most is, ha kényelmetlen helyzetbe kerülök,

szükségem van valamire az ölemben – egy párnára, a kabátomra, egy plüssállatra vagy bármire –, Mary egy kis darabja mindig velem van.

A ruha, amit a bíróságon viseltem, a legszebb dolog volt, amit valaha felvettem. Rózsa színű volt, fehér csipkegallérral. És a gombok: gyöngyházfényűek végig az elején.

Ám hiába biztosítottak az ügyészek arról, milyen erős vagyok, semmi sem készíthetett fel Sal égető tekintetére. Farkasszemet nézett velem, az ügyvédje felé hajolva, hogy jobban lásson.

Próbáltam nem törődni vele, de nehéz volt, mert közvetlenül a látóteremben volt, miközben Mr. Catterson kérdéseire válaszoltam.

A szemei olyanok voltak, mint a felém irányított kések. Ha azok a szemek beszélni tudtak volna, csak nekem mondták volna: „Ha nem kerülök börtönbe, neked véged".

Az égető pillantások megrémítettek. Hiába ígérték annyiszor, hogy Sal börtönbe megy, azon tűnődtem, vajon talál-e valamilyen módot a menekülésre, és eljön-e értem a nevelőszüleim East Hampton-i házába. A suffolki ügyészek a sok látogatásom alkalmával mentolos csokoládéfagyival kínáltak, és azzal a biztosítékkal, hogy Sal soha többé nem tesz ilyet senki mással.

Irodáról irodára jártam a riverheadi központban, mindenkit üdvözölve. Bill Ferris örök barátommá vált. Még most is felhív minden évben a születésnapomon. De Sal égető tekintete is gyakran meglátogat. Visszatérnek hozzám a rémálmaimban. Még, amikor tudtam is, hogy börtönbe megy, féltem, hogy egy nap kijön, és megkeres...

Valahogy az összes kérdezéskor, az összes tárgyalótermi és tanácskozótermi ülés során, az ügyészek kanapéin soha nem merült fel, hogy megerőszakoltak. Talán a felnőttek féltek nyíltan megkérdezni. Talán nem akartak jobban traumatizálni, mint amennyire már traumatizálva voltam.

Az is lehet, hogy megkérdezték, csak nem emlékszem rá. Bár biztos vagyok benne, hogy soha senki nem kérdezte meg, hogy John vagy Sal behatolt-e belém.

Én pedig nem szóltam. El akartam felejteni, hogy a nemi erőszak valaha is megtörtént, és úgy gondoltam, ha nem beszélek róla, akkor meg sem történt. Már attól is elég piszkosnak éreztem magam, hogy hozzám értek, vagy kényszerítettek, hogy én érjek hozzájuk.

Nem akartam még piszkosabbnak érezni magam azzal, hogy bevallom az erőszakot. Túl fiatal voltam ahhoz, hogy megértsem: Sal és John is sokkal súlyosabb büntetést kapott volna, ha említést teszek róla.

Ehelyett az erőszak emléke elhalványult, akár a hegek a karomon. Senki nem tudta, mi történt, és volt egy hosszú időszak, amikor még én magam sem értettem, és szavam sem volt arra, amit velem tettek.

Sok elfojtott emlék akkor került felszínre, amikor Maryvel kezdtem időt tölteni. Apró dolgok hívtak elő emlékeket. A legtöbb kora gyermekkori emlékem el volt fojtva. Egész éveket és töredékes képeket zártam ki: a néma, tehetetlen szipogásomat, ahogy Sal verte a bátyámat. A meggyújtott cigaretta égető fájdalmát a bőrömön és Linda dühödt szitkozódását, amikor sírtam. A legbelsőbb magánszférám megsértését, ami már kéthéves koromban elkezdődött.

Hihetetlennek tűnik számomra, hogy ilyen kisgyermekként ennyi különböző ember bántott, mégsem omlottam össze idegileg, és nem váltam szívtelen szörnyeteggé.

Az emlékek törlése csak egy volt a túlélési mechanizmusok közül. Kifejlesztettem azt a képességet is, hogy kisírjam magamból a fájdalmat. Kislányként gyakran kisírtam a szememet. Még most is megteszem. Néha azon kapom magam, hogy „jót sírok", és nem is tudom pontosan, miért. Utána kimerültnek érzem magam, mégis feltöltődöm.

Sal elítélése egy New York-i újság címlapján szerepelt, amikor ötödikes voltam. A tornatanárom megmutatta nekem

a lapot. Azonnal gyengének és betegnek éreztem magam, és a tanári szobába siettem. Rögtön haza akartam menni.

Rebecca éppen otthon volt a főiskoláról, és mindent félredobott, hogy eljöjjön az iskolába és hazavigyen. Egyenesen felmentem az emeletre, behúztam a sötétítőket, és a szobát a lehető legsötétebbé tettem.

Amikor Barbara néni hazaért a munkából, feljött megnézni, és rögtön tudta, hogy valami baj van a szoba látványától, ami olyan volt, mint egy barlang.

Nem akartam beszélni arról, miért vagyok feldúlt, de végül sikerült megszólalnom. Elmondtam neki, hogy a szalagcím és Sal képe visszarepített egy olyan helyre, amit kétségbeesetten magam mögött akartam hagyni.

Az iskolának biztonságos helynek kellett volna lennie számomra, a tanároknak pedig tudniuk kellett volna, hogyan vigyázzanak rám. Nem tudom, mi járt a tornatanárom fejében, amikor megmutatta a cikket. Talán azt akarta, tudjam, hogy Sal börtönbe megy. De ez olyan volt, mint Sal égető tekintete, éppen akkor, amikor próbáltam mindannyiukat elfelejteni és elkezdeni élni az életemet – egy olyan életet, amit eddig soha nem élvezhettem. El akartam felejteni a létezésüket és a fájdalmat, amit okoztak. Gyermekkort akartam.

Soha többé nem került szóba a jelenlétemben Sal elítélése vagy John vádalkuja. A nevelőszüleim soha nem hagyták, hogy újságot olvassak vagy tévében nézzem az ügyekről szóló tudósításokat. Azt akarták, hogy folytassam a normális gyermekkoromat, és ne gondoljak a múltamra. Az emlékeknek végre megadatott a visszavonulás, nekem pedig, hogy újrakezdjem önmagam felépítését.

Biztos vagyok benne, hogy miattuk vagyok ma az a nő, aki. Ha nem ők lettek volna a szüleim, nevelőotthonról nevelőotthonra adtak volna.

Az elrablásom idején Barbara és Tedd éppen egy csecsemőt készült fogadni az otthonukba. Felhívták a Gyermekvédelmi Szolgálatot, és módosították a kérést. Megkérdezték: ha

megtalálják Katie Beerst, és bekerül a rendszerbe, kerülhetne-e hozzájuk?

Néhány nappal később kimentettek, és az ő Springs-i otthonukba kerültem, ahol már ott volt egy másik örökbefogadott nevelőgyermek, Jason. Ők választottak engem!

Nem voltam a legkönnyebb nevelőgyermek számukra. Sokat hazudtam, már az első naptól kezdve. A legkisebb dolgokról is hazudtam – ok nélkül. Nem tudom, miért tettem, talán ez is egy túlélési stratégia volt.

Lindától jól megtanultam a hazudozást, hogy elkerüljem a veréseket.

Barbara és Tedd soha nem adtak okot a hazugságra. Mégis megtettem, mert nehéz volt elhagyni a szokást.

Emlékszem egy alkalomra, amikor pirítóst ettem uzsonnára, és Barbara néni megkérdezte, mindet megettem-e. Magabiztosan rávágtam, hogy igen. Újra megkérdezte, ezúttal némi kétkedéssel a hangjában, én pedig ismét biztosítottam felőle. De ő tapasztalt anya volt, és átlátott rajtam. A megmaradt héj ott hevert a szemetes tetején.

Miért hazudtam erről a csekélységről, nem tudom. Talán csak azért, mert Linda mindig ordított velem, ha kidobtam ételt.

Itt viszont nem az étel meg nem evéséért, hanem az igazmondás hiányáért kaptam büntetést. Kisebb szabályszegésekért egy hét eltiltás járt a barátoktól és a telefonhasználattól. Egy hónap eltiltás, ha arról hazudtam, hol vagyok.

Az üzenet egyértelmű volt. Életemben először elvek és értékek vettek körül. Eleinte az erkölcsi kódexük megszegésének következményei kevés hatással voltak rám. Gondolkodás nélkül hallgattam el az igazságot. Számomra az, hogy nem mondom el a teljes történetet, nem számított hazugságnak.

Hétvégenként a barátaimmal moziba jártunk. Barbara néni megkérdezte, kikkel megyek, én pedig felsoroltam néhány barátnőmet, kihagyva, hogy fiúk is vannak a csoportban, és megígértem, hogy hívom őket, ha vége a filmnek. De ahelyett, hogy rögtön hívtam volna őket, vártam egy kicsit, hogy a vá-

rosban lődörögheSSek. Nem gondoltam bele, hogy Barbara néni felhívhatja a mozit, és megkérdezheti, mikor van vége az előadásnak.

A hazugságok szabadon ömlöttek belőlem. Ez volt az egyetlen dolog, amire Linda jól megtanított.

Olyan házba csöppentem, ahol sok szabály volt. Nem igazán tudtam, mik azok a szabályok. Ha Lindának nem tetszett valami, egyszerűen megvert: néha pofon vágott, máskor egy kefe fa részével ütött, vagy a térdére fektetett és elfenekelt. Szó szerint a térdének kellett támaszkodnom, hogy megüthessen, mert az egyik lábát amputálták.

A verések olyan szabályokon alapultak, amiket még ő sem tudott megmagyarázni.

Marilyn nem állított fel szabályokat nekem és Johnnak. Csak Sal hozott szabályokat, és mindenki rettegésben élt attól, hogyan alkalmazza őket.

Az új otthonomban alig emelték fel a hangjukat haraggal. Beosztásunk volt, és elvárták, hogy kivegyem a részem az apróbb feladatokból. Az egyik gyereknek le kellett vinnie a szennyest, ha megtelt a kosár, a másiknak hetente egyszer ki kellett takarítania a fürdőszobát. Minden este nekünk kellett megteríteni a vacsorához.

Tedd bácsi heti három dollár zsebpénzt adott mindannyiunknak, ha elvégeztük a dolgunkat. Ahogy idősödtem, a szobámat is takarítanom kellett, és segítenem a porszívózásban és portörlésben. Élveztem takarítani a szobámat. Mivel Rebecca főiskolán volt, és csak szünetekben vagy nyáron jött haza, életemben először volt egy szoba, amit a sajátomnak nevezhettem. Tedd bácsi és Barbara néni új emeletes ágyat, puha lepedőket és egy kényelmes takarót vettek nekem. Ezek kincsek voltak számomra egyetlen okból: csakis engem tartottak szem előtt, amikor megvették őket. Az enyémek voltak.

Ez számomra valóban egy teljesen új világ volt. A Disney-film betétdala jutott eszembe. Miután elkezdtem az új életemet, mindenki azt hitte a hírek alapján, hogy az *„Egy egész új világ”* dalszövege mély jelentéssel bír számomra. Az igazság az,

hogy egyáltalán nem kötődtem ahhoz a dalhoz. Ez csak egy újabb volt Linda öncélú kitalációi közül.

Az új otthonomban a család állt az első helyen, Tedd bácsi és Barbara néni mindig a gyerekeik igényeit helyezték a sajátjuk elé. Megmutatták, milyen egy működőképes család. Egy odaadó apa, egy anya, aki ott van minden reggel a busznál, testvérek, akik játszanak velünk és segítenek a háziban, és persze, melyik tökéletes családban nincs egy-két kutya? Átformálták a gondolkodásomat, és megtanítottak arra, hogy keményen meg kell dolgozni azért, amit el akarunk érni.

Az általános iskola felső tagozatában nagyon szerettem volna a népszerű gyerekek közé tartozni. Jelentkeztem a röplabdacsapatba, de a vékony lábaimmal és edzettség nélkül nem válogattak be. Így helyette három éven át elvállaltam a cseppet sem ragyogó felszerelés-menedzseri feladatot.

Végül a tizedik osztályban kifizetődött az elszántságom. Nemcsak bekerültem a keretbe, de csapatkapitánnyá is választottak. Ez önbizalmat adott más sportok kipróbálásához is. Évekig teniszeztem, és pompomlány is voltam.

Tedd bácsi és Barbara néni megtanítottak, hogy a kemény munka, az elkötelezettség és a gyakorlás meghozza a gyümölcsét. Felcseperedve a megküzdési stratégiám a hazugság volt, miközben súlyos igazságtalanságokat kellett elviselnem. Az új családom szerető támogatást és önbizalmat adott, hogy elkötelezettséggel és kemény munkával elérjem, amit akarok – ezek a fogalmak korábban teljesen ismeretlenek voltak számomra. De legfőképpen: ott voltak nekem. Egy meccsre, egy színdarabra, egy szülői értekezletre, mindig eljöttek.

Tedd bácsi, aki akkor vonult nyugdíjba, minden reggel meleg reggelit készített Jaynek és nekem. Mindig volt bundáskenyér vagy tojás, szépen csomagolt uzsonna és az ő társasága a reggelizőasztalnál. Nem sok szó esett. Nem is volt rá szükség. Az üzenet egyértelmű volt. Szívesen áldozták ránk az idejüket, és részesei voltak a mindennapjaimnak. Ez volt a legnagyobb ajándék számomra.

Ám miközben az új családom új útra terelt, a Marilynnel és Helen nagymamával való találkozások állandó visszatérést jelentettek abba a kilátástalan gyermekkorba, amiből elmenekültem.

Hosszú évekig látogattam Marilynt. Eleinte szerettem ezeket a látogatásokat. Akár a terápiás ülések, ez is hetente háromszor történt, majd kétszer, végül egyszer. Voltak bizonyos dolgok, amikről tilos volt beszélnünk. A nevelőcsaládom is a tiltott témák közé tartozott, kivéve az általános információkat. Az is tiltott volt, ami az elrablásom alatt történt. Eleinte bárkinek, aki csak meghallgatott, azt hajtogattam, hogy újra Marilynnel akarok élni. A válasz mindig az volt, hogy a bíróság azt teszi, ami „a legjobb nekem".

A Marilynnnel való találkozások során azonban kezdtem tárgyilagosabban látni a múltat. Most, hogy iskolába jártam, minden nap, azon tűnődtem, miért nem jártam azelőtt. Régebben könyörögtem Lindának, hogy engedjen iskolába, de neki segítség kellett a ház körül: mosni, ételt hozni neki, takarítani utána és elvégezni az összes ügyét.

Harmadik osztályban jó ideig nem jártam iskolába, mert Bay Shore-ba költöztünk, és Linda nem tudott legálisan beíratni. Marilynnek kellett volna. De Marilyn sem tette meg, mert azt akarta, hogy költözzem hozzá Mastic Beachre. Úgy hitte, ha nem járok iskolába, a hatóságok közbelépnek, és elvesznek Lindától. Soha nem tették meg.

Most, hogy rendszeresen jártam iskolába, rájöttem, hogy az nem választható dolog. Kezdtem belátni, hogy Marilyn megoldása rövidlátó volt, és továbbra is veszélyben tartott. Talán ez volt a fordulópont, amikor az emlékeim érettebb megértéssel párosultak. Lassan más fényben kezdtem látni Marilynt. Nem meglepő módon, miközben Marilyn a bíróságra járt, hogy harcoljon a felügyeletemért, sok megbeszélt találkozónkat kihagyta. Öt látogatásból csak egyre jött el. Egyre kevesebbet láttam, ami elszomorított, mert alig vártam, hogy láthassam őt és Helen nagymamát.

Az esetfelelősöm, Ginny, kreatív volt. Amikor Marilyn kihagyott egy találkozót, Ginnyvel valami különlegeset csináltunk – általában „tévedjünk el" játékot játszottunk, ami abból állt, hogy céltalanul autóztunk, én pedig mondtam Ginnynek, hol forduljon be.

Az elmaradt látogatások érzelmileg nagyon megviseltek. Ilyenkor a szívem nagyon fájt, és szomorúan mondtam magamban: „Már megint".

Megjelentek a rémálmok, gyomorfájás, szívdobogás és szorongás. Olyan érzésem volt a mellkasomban, mintha valaki kötelet kötne a szívem köré, és valahányszor levegőt vettem, a kötél megszorult, és nem tudtam mélyet lélegezni – a fájdalom kínzó volt. Gyakran dühödten ordítottam álmomban.

Még mindig vannak álmaim az elrablásról vagy arról, hogy szexuálisan bántalmaznak. Időről időre még ma is azt álmodom, hogy a bunkerben vagyok, vagy akaratom ellenére tartanak fogva. Az álmok élénkek: tízéves vagyok, abban a kis koporsó-dobozban, ahol Nagy John tartott, a nyakamnál láncra verve – de álmaimban nem vagyok elég okos, hogy megtaláljam a lakat kulcsát –, így a nap huszonhárom órájában láncon vagyok, a saját piszkomban fekszem, és mozdulni sem tudok.

Egy másik álmomban, miközben fogságban vagyok, történik valami Nagy Johnnal – vagy letartóztatják, mert halottnak hisznek és ő az egyetlen gyanúsított, vagy meghal, vagy elköltözik –, a tömlöc pedig a sírommá válik.

Néha a Sal által elkövetett bántalmazásokról álmodom – de ebben az álomban felnőtt vagyok, és ő még mindig gyaláz engem, mert nincs meg a mentális képességem a menekülésre.

Az álmok már nem rémisztenek meg. Nem valóságosak. Csak az emlékeim küzdenek a felszínre jutásért.

A Marilynnél tett látogatások lassan elveszítették a vonzerejüket. A riverheadi vagy ronkonkomai szociális iroda játszószobájában zajló találkozókból felügyelt bevásárlóközponti séták, outlet-látogatások vagy vacsorák lettek.

Amikor Marilyn, Helen nagymama és John új házba költöztek Patchogue-ba, ott is meglátogathattam őket. Házi feladatot írtunk, sütöttünk, vacsorát készítettünk és filmet néztünk, hetente kétszer három órán át. De ahogy idősödtem, a látogatások kétheti egy alkalomra csökkentek, általában szombatonként East Hamptonban, mert egyszerűen nem tudtam több időt kiszakítani a középiskolai órarendemből. Az új valóságom az iskolai sportcsapatok és a színpadi stáb munkája volt, és többé sem időm, sem vágyam nem volt Marilynt látogatni.

Tizenhárom éves koromra megértettem, hogy soha nem fogok visszaköltözni Marilynhez. Szomorú felismerés volt ez, nem azért, mert ne lettem volna boldog a nevelőotthonomban, hanem azért, mert egész életemben csak arra vágytam, hogy Marilynnel éljek. Ez egy mély vágyakozás volt bárki után, aki szeretne engem. Mostanra pedig, még ha Marilynnek meg is lettek volna az eszközei, hogy „elvigyen", már nem volt meg rá a jogi lehetősége.

Azt is megértettem, miért nem mentett meg Marilyn Saltól és Lindától, amikor fiatalabb voltam. Sallal nem lehetett ujjat húzni, mert beváltotta a fenyegetéseit – és Marilyn tudta ezt. Úgy gondolom, ha Marilyn tudott volna a fizikai, érzelmi, mentális vagy szexuális bántalmazásról, gyorsan kimenekített volna a helyzetből, de vak volt rá. Én pedig nem szóltam neki, mert szégyelltem az egészet, és nem akartam aggasztani őt. Ismétlem, kettőnk közül én voltam a felnőtt.

A középiskolai ballagásomra készültem, amikor Barbara néni említette: fontosnak tartja, hogy végre találkozzon Marilynnel. Nem akarta, hogy a ceremónián legyen kínos, ha akkor látják egymást először.

Mary elintézte, hogy az irodájában mutassák be őket egymásnak. Korrekt, de szürreális találkozás volt. Marilyn megköszönte Barbarának, hogy ilyen jól gondoskodott rólam.

Tedd csak közvetlenül a ballagás előtt találkozott Marilynnel. Ő nem volt annyira elragadtatva a „nagy, boldog család" ötletétől. Mindenki számára kínos volt, de Mary szerint

meg kellett történnie. Számomra felszabadító pillanat volt. Az átadás befejeződött. Megszabadultam a szomorú múltamtól és egy olyan vágytól, ami soha nem válhatott valóra. Attól a naptól fogva „Tedd bácsi és Barbara néni" lettek az én „Anyukám és Apukám".

Hogy a Marilyn anyai kudarcaival kapcsolatos felismeréseim a hosszú évek terápiájának, vagy a végre megtapasztalt működőképes, boldog családnak köszönhetőek-e, nem tudom. Amit tudok, az az, hogy én soha nem lennék képes egy szinte idegenre hagyni a gyermekemet, ahogy Marilyn tette velem.

Tizennyolc évesen már én döntöttem el, mikor és látom-e egyáltalán Marilynt. Ekkor már állandó barátom volt, saját autóm, és a főiskolára készültem. Azóta évente legfeljebb egyszer látom Marilynt. Lindát soha többé nem láttam.

Tizenhárom éves koromban hívtak a szociális hivataltól, hogy Ann Butler látogatást kért. Megkérdezték, akarom-e látni Lindát vagy Annt. Megmondtam nekik, hogy egyiküket sem akarom látni. Linda nem védett meg Saltól – sőt, védte őt, azt állítva, hogy soha nem bántana gyereket. Kiállt a férje mellett, és tagadta, hogy szóltak volna neki a bántalmazásról, mielőtt Salt letartóztatták. Ann pedig csak az út volt Lindához. Elég idős voltam már ahhoz, hogy tudjam: Lindának távol kell maradnia az életemtől.

A középiskolai ballagásomon egy idős nő jelent meg egy fiatalabb nővel és egy kisgyerekkel. Követett befelé. Biztos voltam benne, hogy soha életemben nem láttam ezt a nőt. Azt hittem, újságíró, ezért megfordultam, hogy jobban megnézzem.

– Megismersz? – kérdezte az öregasszony. – Én vagyok az, Mami.

Hosszan és mélyen néztem rá, és arra gondoltam: „Ki a fene ez a nő?". Aztán hirtelen beugrott. Ann Butler volt az.

– Tűnj a francba mellőlem. Soha többé nem akarlak látni – vágtam rá.

Elindultam, de ő követett. Így beültem a legjobb barátnőm, Caitlin autójába, és jó darabig csak autóztunk, amíg biz-

tos nem voltam benne, hogy elment. Egyáltalán nem akartam látni őt, és ő ezt tudta.

Ann mindig jól bánt velem. Szerettem a házába járni, mert olyan volt nekem, mint egy nagymama, aki mindig elkényeztetett. Elvitt bingózni vagy a bolhapiacra. Úgy bánt velem, mintha az unokája lennék. Nem voltak rossz érzéseim Ann iránt, de a ballagásom napján nem vágytam egy gyötrelmes utazásra a múlt emlékei közé. És nem akartam, hogy Ann tudja, milyen autóm van, vagy ami még rosszabb, felírja a rendszámomat. Azt sem akartam, hogy tudja, hol lakom.

Később, az otthoni ballagási bulin el kellett mondanom a szüleimnek, hogy láttam Annt. Mélyen szégyelltem magam, amikor elmeséltem Anyunak, mit mondtam. Azt hittem, dühös és csalódott lesz, amiért ilyen tiszteletlen voltam, és káromkodtam egy idős asszonnyal. Borzasztó volt a gondolat, hogy bármikor is csalódást okozhatnék annak az asszonynak, aki a világot jelenti nekem. Majdnem sírtam, amikor bevallottam neki, pontosan mit mondtam.

Nem volt harag. Ehelyett anyám kitárta a karját, és szeretettel megölelt.

– Jól tetted, Katie – mondta halkan –, hogy kiálltál magadért.

Szabad voltam azoktól az emberektől, akik bántottak, és szabad azoktól az emlékektől, amik meghatározhatták volna az életemet.

Tiszta lap akartam lenni, és az is lettem. A kora gyermekkoromból csak egyetlen dolgot tartottam meg: a nevemet, a Katie-t.

Egyszer azt mondtam, hogy Katherine-nek akarom hívatni magam. Ez egy határvonal volt, átlépés az egyjegyűből a kétjegyű életkorba. Egyszer mondtam, Linda pedig ráíratta a születésnapi tortámra. Linda azt hitte, bármit mondhat és tehet. Én Katie Beers vagyok, és mindig is az voltam.

A veszett emlékeket biztonságosan és lassan nyertem visszsza Mary segítségével. Azt mondta, fontos emlékeznem. Várat-

lan pillanatokban jöttek vissza, mint amikor találkoztam Harvey Weinsteinnel.

Amikor először találkoztam Harvey-val, ámulatba ejtett, milyen magas. Mary többször is elhívta az üléseinkre. Harvey-nak lenyűgöző hangja volt, olyan mély, mégis megnyugtató. Nagyon boldog voltam, hogy Mary összehozott minket. Harvey különleges ember volt. Harvey-val valami különösen hasonló történt, mint velem, alig néhány hónappal a kiszabadulásom után.

A hatvanas évei végén járó Harvey egy szmokinggyártó üzem tulajdonosa volt. „Szmokingkirályként" ismerték.

Elmesélte, hogy minden nap a Jackson Heights-i Mark Twain étteremben reggelizett. Egy nap, amikor az étterem parkolójában az autójához ment, odalépett hozzá egy régi munkása, egy ember, aki szmokingnadrágokat varrt a gyárában, és mindig hűséges alkalmazott volt. De azon a napon a munkás fejében egy terv született meg, amivel milliókat akart keresni.

Ő és a bátyja, késekkel felfegyverkezve, kényszerítették Harvey-t egy várakozó autóba, bekötötték a szemét, és Felső-Manhattanbe vitték, ahol a Hudson folyó és a Henry Hudson Parkway közötti kis földdarabon beledobták egy tizennégy láb mély és öt láb széles földverembe, majd lezárták egy cementtömbökkel súlyozott acélajtóval. Földet lapátoltak rá, és tizenhárom napra magára hagyták Harvey-t, semmi mást nem adva neki, csak vizet és pár darab gyümölcsöt.

Az emberrablók váltságdíjat követeltek, Harvey családja pedig összegyűjtött hárommillió dollárt száz- és ötven dolláros bankjegyekben. Amikor az emberrablók felvették a váltságdíjat, a rendőrség letartóztatta az egyiküket, aki később elárulta Harvey rejtekhelyét.

A rendőrök közvetlenül az árok felett álltak, amikor kiáltották Harvey nevét, ő pedig gyengén válaszolt:

– Itt vagyok. Itt vagyok.

Piszkosan és elgyötörten húzta ki két rendőr a gödörből. Tizenhárom napnyi fogság után Harvey első szavai ezek voltak:

– Hála Istennek, hogy itt vannak, és szeretnék egy cigarettát.

Harvey elmondta nekem, hogy nem a teste túlélése miatt aggódott. Kiképzett tengerészgyalogos volt. Tudta, hogy azon a kevés vízen és gyümölcsön elél egy darabig. Az elméje miatt aggódott leginkább. Ezért minden nap hangosan beszélt, felidézve élete történetét, fejezetről fejezetre.

Segített megtudni, hogy nem én voltam az egyetlen, aki keresztülment egy ilyen megpróbáltatáson. Amikor rá gondolok, inspirációt érzek, hogy segítsek másokon, ahogy ő segített nekem.

Harvey 2007-ben halt meg, de még mindig hallom a mély hangját. Valójában Harvey hangja volt az, ami felszínre hozta egy elveszett emlékemet.

Nagy John háza mögött volt egy gödör a földben. Kis John és az unokatestvérem, Jason ugráltak bele és másztak ki belőle. Nagy John azt mondta, egy föld alatti bunker lesz ott. Túl kicsi voltam, hogy csatlakozzam a fiúkhoz, így csak ott álltam a mély gödör szélén és nevettem. Hat, talán hétéves lehettem. Mindannyian benne játszottunk abban a nagy, nyitott gödörben, amit részben egy kék ponyva takart. Beugráltunk, kimásztunk és nevettünk.

Később Nagy John lebetonozta, és kocsibeállót épített fölé. Soha nem gondoltam többet arra a gödörre, amíg Harvey Weinstein nem említette a lyukat, ahol élve eltemették.

Tizenéves voltam, amikor hirtelen rájöttem, hogy végignéztem annak a bunkernak az építését, amely később a börtönöm lett. Valójában Nagy John szomszédai és a családja is végignézhették, és senki nem gondolt semmi rosszra.

Később, amikor elraboltak, senki nem rakta össze a képet. Egy gyermekkor ellopásának hosszú távú terve volt ez, ami mindenki szeme előtt öltött alakot.

CAROLYN – NŐNEMŰ ANDERSON

A telefon megszólalt, és már az első csöngés után felvették. Meglepett, hogy Marilyn Beersnek van mobiltelefonja. Ez valóságos luxusnak tűnt valakitől, akiről azt feltételeztem, hogy mára, csaknem húsz évvel Katie elrablása után, teljesen elszegényedett.

A hang azonnal ismerős volt.

– Halló – felelte nyersen.

– Marilyn? – kérdeztem.

– Ki akarja tudni? – jött a válasz, ami ennyi év után is kiszámítható volt.

– Carolyn vagyok, Carolyn Gusoff, a riporter. Katie-vel dolgozom, és ő mondta, hogy felhívhatom.

– Ó, igen – mondta, és a hangja ugyanolyan rekedtes volt, mint 1993-ban. Hangszálait mintha megperzselte volna az egész életen át tartó láncdohányzás.

– Hogy van, Marilyn? – kérdeztem őszinte érdeklődéssel.

– Élek.

Udvariasan felnevettem.

– Nos, ez már jobb, mint némelyeknek.

Nem tréfáltam. Az emberrablási ügy központi szereplői közül sokan meghaltak már azóta. Megbeszéltünk egy találkozót a következő szerdára, a szabadnapjára. A házára vonatkozó kérésemet gyorsan elhárította, így megegyeztünk egy semleges helyszínben.

– A vendégem egy kávéra – ajánlotta fel.

Sárga taxija, amelynek ajtaján a „Sunset Taxi" felirat díszelgett, a West Babylon-i Montauk Highway mentén található MVP étterem előtt parkolt. Ez volt a jelzőfény, amely mutatta, hogy jó helyen járok.

Marilyn egy boxban ült, és szinte pontosan úgy nézett ki, mint amikor utoljára láttam csaknem két évtizeddel korábban, amint a családjogi bíróság folyosóin le-föl járkálva próbálta visszaszerezni Katie felügyeleti jogát az emberrablás után. Hosszú, vékony szálú, piszkosfehér haja mára megszürkült.

Bár az arca nem változott, két megdöbbentő különbséget is észrevettem. Úgy tűnt, megszabadult hatalmas túlsúlyának nagy részétől, a bőr pedig úgy lógott a karján, mint az üres ruha ujjai ott, ahol korábban zsírhurkák feszültek. Ami azonban még megdöbbentőbb volt: nem dohányzott. Az asszony, akinek két évtizeddel ezelőtt egy cigaretta szinte oda volt nőve az ajkához, egyik napról a másikra tette le a lantot, állítása szerint 2003. január 29-én, tíz perccel éjfél előtt. Akkor szívta el az utolsó slukkot egy USA Gold Light 100-asból, miközben még egy fél karton maradt a házban.

Ez azonban nem gátolta meg abban, hogy a fasírtból és krumplipüréből álló ebédje felett gyakran és csúnyán köhögjön. A múlt bűneinek okozta károk nem eresztették könnyen.

– Beteg? – kérdeztem.

– Nem – felelte. – Nem tudom, mi ez.

Aztán magától folytatta:

– Katie az a fajta ember, aki azt mondja neked, amit szerinte hallani akarsz. Mindig mondtam neki: „Mondd el az igazat, ha fáj is, fájjon, nem érdekel." Ő mégis azt mondta, amit gondolt, hogy hallani akarok – nem az igazat. Lindának mondott egyet, nekem pedig valami teljesen mást, amikor kérdeztem. Nem akarta megbántani az érzéseimet.

Marilyn állítása szerint fogalma sem volt róla, hogy Sal vagy Linda művel-e valamit a lánnyal, bármit is kérdezett tőle.

– Ez idegesített. Ha fáj, hát fájjon, én az igazat akartam.

Elképedve hallgattam, hogy Marilyn ennyi év után, bár a dohányzást elhagyta, látszólag semmiféle rálátást nem szerzett arra a bántalmazássorozatra, amelyet a lányának közvetlenül az orra előtt kellett elszenvednie. De azért jöttem, hogy végighallgassam őt. Az egyoldalú beszélgetés folytatódott.

– Linda úgy viselkedett, mintha ő lenne Katie anyja. Sok mindenről lemaradtam, és sok mindent bánok – panaszkodott Marilyn. – Ha újrakezdhetném, soha nem barátkoztam volna össze velük. Rossz emberek voltak, akik egymásra találtak. Megérdemelték egymást. Miért bántottak egy gyereket? – kér-

dezte Marilyn, majd meg is válaszolta saját kérdését. – Mert egy gyerek nem tud visszavágni.

Különösen nem az, gondoltam magamban, akinek az anyja őrizetlenül hagyta a fészket.

Örültem, amikor kijöttünk az étteremből. Marilyn haladt elöl a taxijával, én pedig követtem. Meg akartunk látogatni néhány helyszínt a múltból.

Elvezetett a Higbie Drive-on álló házhoz, ahol felnőtt, és ahol Katie-t „nevelte". Céltudatosan vezetett, a mellékutcákon cikázva, hogy elkerülje a Sunrise Highway-t, azt a hatalmas, hatsávos utat, amely New York városából indulva szeli át Long Island déli partvidékét.

A százharmincas számú taxijának hátsó ablakán a „Repülőtéri transzfer" felirat díszelgett, én pedig önkéntelenül is azon tűnődtem, vajon hány ember engedhetett meg magának errefelé egy százdolláros taxiutat egészen a városi repülőterekig.

Hasonló mintára épült üzletsorok, kopasz juharfák és járda nélküli utcák mellett haladtunk el, amelyeket vékony hóréteg borított, a latyakos téli korom pedig feketén olvadt bele a csatornarácsokba. Megálltunk egy kis fehér, Cape Cod stílusú háznál, amely egy sarkon trónolt. Tégla kémény díszítette, a mellső bokrok közé pedig Mária- és Jézus-szobrokat fészkeltek. Emlékeztem erre a helyre.

– Ez az – mondta, és mutogatni kezdte, melyik volt az ő szobája, és melyekben lakott Sal és Linda, amikor mindannyian úgy zsúfolódtak össze abban a házikóban, mint a szardíniák.

Megfordult, és a sarki üzletsor felé mutatott, amely egy blokknyira látszott az előkertből. Oda küldték gyakran Katie-t ügyeket intézni és elvégezni a család mosását.

– Az – hangsúlyozta –, Linda miatt volt. Én soha nem küldtem Katie-t mosni, nem ötévesen. Johnt igen, amikor tizenhárom körül volt, talán megkértem, hogy menjen el a helyi mosodába. Nagyon naiv voltam – tette hozzá. – Ma már senkinek nem hiszek el semmit.

– Mi a helyzet a fizikai és szexuális bántalmazással? Tudta, mi folyik az alatt a szürke zsindelytető alatt?

– Soha nem tudtam róla. Katie soha nem mondott semmit. – De aztán hozzátette: – Bármikor bejöhetett volna az én szobámba. Az utólagos bölcsesség szörnyű dolog.

Marilyn körbevezetett a parányi telken, majd végigvitt azon a hosszú folyamaton, amely a lánya, Katie elvesztéséhez vezetett, szó szerint a legelejétől kezdve.

A Bronx-i Fordham Kórház újszülött osztályán a bölcső feletti névkártyán egyszerűen ez állt: „Nőnemű Anderson".

A kislány koraszülött volt – alig öt font –, 1949. szeptember 2-án született egy hajadon középnyugati anyától, aki egy fiatal kaliforniai férfi segítségével hozott létre egy gyermeket, akit senki sem tervezett.

A férfi semmit sem akart tudni a hibájáról, az anya pedig New Yorkba menekült a nővéréhez, hogy megszülje a babát, majd azonnal örökbe is adta az újszülöttet.

Három hónapig a Nőnemű Anderson a Spence Chapin lelencházban várakozott, nemkívánatosan. Ezzel egy időben egy fiatal pár a Queens-i Bayside-ban, Helen és Stewart Beers, saját gyermekért küzdött. Stewartot, a Liberty Mutual biztosító harminchat éves kárszakértőjét és második világháborús veteránt az orvosok azzal szembesítették, hogy alacsony spermaszáma miatt nála van a probléma. Helen, a titkárnője, aki később a felesége lett, harmincéves volt, és nem volt hajlandó feladni a tervét.

Meglátogatták a bronxi otthont, ahol megkérdezték tőlük, nem bánnának-e egy kis epersző babát. Nőnemű Anderson az övék lett. Marilynnek nevezték el. Két évvel később, 1951. augusztus 10-én Helen és Stewart visszatértek a lelencházba, és ezúttal egy kisfiút választottak. A két hónapos Alfred Distefanót Robert Beersnek keresztelték.

Marilynnek lett egy öccse, a Beers család pedig teljessé vált. Helennek nem állt szándékában elmondani a gyermekeinek a származásukat, de Marilyn ötévesen felülírta a tervet,

amikor azt álmodta, hogy örökbe fogadták, és nekiszegezte a kérdést a szüleinek.

A megdöbbent Helen, aki sosem volt érzelmes típus, kelletlenül bevallotta Marilynnek, hogy sem a gólya nem hozta, sem a Beers-vérből nem származik. Valóban örökbe fogadták, Marilyn pedig ettől kezdve meg volt győződve arról, hogy élénk és gyakori álmai különleges tisztánlátó képességet biztosítanak számára.

Felnőve Marilyn félénk és befelé forduló volt. Születéskori alacsony súlya hamar a múlté lett, és nemsokára Marilyn egy testes gyermekké vált, akinek alacsony volt az önbecsülése, és nem volt benne késztetés, hogy bárkinek is a kedvében járjon, legkevésbé a tanárainak.

Öt nappal a tizenegyedik születésnapja előtt, 1960. augusztus 28-án a Beers család elköltözött az egyetlen otthonból, amelyet Helen valaha ismert, a kevésbé zsúfolt külvárosba.

A Suffolk megyei West Islip környéke megkülönböztethetetlen volt az ötvenes-hatvanas években gombamód szaporodó többi városrésztől. Cape Cod stílusú házak sorait húzták fel kapkodva betonlapokra, hogy befogadják azokat a fiatal családokat, akiknek volt elég pénzük egy kis jelzáloghitelre, és el akarták hagyni New York városrészeit.

A Queensszel szomszédos Nassau megye, ahonnan kevesebb mint egy óra volt a vonatút Manhattanbe, az első számú választás volt a fehérgalléros textilipari munkások, üzletemberek és a visszatérő háborús veteránok számára, akik elárasztották Long Island új nyugati közösségeit. Azok számára viszont, akik nem rendelkeztek a megfelelő anyagiakkal, vagy akiknek megélhetése nem függött a Manhattantől való közelségtől, a józan választás a távolabbi Suffolk megye volt.

A West Islip-i Higbie Drive 12. szám alatti kis ház négy apró hálószobával és két fürdőszobával büszkélkedhetett egy áhított saroktelken. Városi viszonylatban nagy hátsó udvara volt. Alumínium burkolata gondozott megjelenést kölcsönzött neki, lapos zsindelyteteje pedig beleolvadt a téli égboltba. Egy kis sövény biztosította a Beers család magánszféráját, és mind-

össze tizennégyezernyolcszáz dollárért úgy érezték, elcsíptek egy darabot az amerikai álomból.

Marilynnek annyira tetszett ott, hogy állandó és szilárdan gyökerező lakója lett a háznak. Marilyn tinédzserkori lázadása már tizenéves kora előtt megkezdődött. Tizenegy évesen kezdett dohányozni, tizenkét éves korára pedig már napi egy doboz cigarettát fogyasztott el az Udall Road-i középiskola mögötti erdőben. Kimaradt a gimnáziumból, és amikor Helen és Stewart felajánlották, hogy kifizetik a főiskolát vagy egy szakiskolát, Marilyn visszautasította az ajánlatot, mondván, nincsenek ambíciói.

Amíg Helen egy iskolai büfében dolgozott, Marilyn alkalmi munkákat vállalt: iktató volt egy helyi biztosítónál, iskolabuszt vezetett, és házi betegápolóként is besegített. Ahogy a súlya nőtt, úgy súlyosbodott dohányzási szenvedélye is. Akadtak napok, amikor öt doboz Marlboro 100-ast is elszívott. Az ivásról sem mondott le. Vodka-tonik egy szelet lime-mal. Marilyn olyan sokat ivott a helyi kocsmákban, hogy kétszer is véletlenül teherbe esett, és nem lehetett biztos abban, ki a második gyermekének apja, de boldogan osztotta meg a jó hírt Helennel és Stewarttal, hogy nagyszülők lesznek.

Valójában még a szülei Higbie Drive-i házában élt, amikor huszonhét évesen megszülte John Carlt. Marilyn úgy hozta világra Johnt, ahogy minden mást is csinált az életében: egyedül.

Elmondása szerint az anyja túl elfoglalt volt betegeskedő apja gondozásával ahhoz, hogy elkísérje a kórházba, így taxival ment a szülészetre. Nem sokkal később Stewart tüdeje feladta a küzdelmet a több évtizedes Old Golds és Silver Thins szívás után. Beers nagypapa asztmában és tüdőtágulatban halt meg egy szombati napon, egy hónappal azelőtt, hogy Marilyn ismét beleitta magát egy második gyermek fogantatásába.

Katie már a születése előtt is figyelmet követelt. Kétszer is majdnem elhalt, amikor Marilynnél harminchárom évesen határeset toxémiát diagnosztizáltak. Rendszeres látogatója lett a Bay Shore-i egészségügyi központnak, hogy – ahogy ő nevez-

te – „mint a marhákat” ellenőrizzék a vérét a terhességi mérgezés miatt. Hatalmas terhesség előtti mérete sem segített a helyzeten. Kezei, bokái, háta és térdei sajogtak az ízületi gyulladástól, miközben messze túlhordta a babát. Marilyn lábai úgy feldagadtak, mint a kolbászok, a lábujjaitól egészen a bugyivonaláig, teljesen eltüntetve a bokáját, ami gyötrelmessé tette a plusz egy hónapos várandósságot.

Végül 1982. december 30-án, három és fél héttel a kiírt időpont után, Katherine Marie Beers világra jött. A kislányt anyai dédanyjai után nevezték el. Marilyn ébren volt és egyedül a szülőszobán, leszámítva a Bay Shore-i Southside Kórház személyzetét és orvosait.

Egyedül volt a vajúdás alatt, egyedül a szülésnél, és Katievel egyedül mentek haza a kórházból egy taxiban. Sem kelengyéje, sem a kertvárosi szüléseket általában kísérő bőséges babaholmija nem volt. Egy használt bölcsőt és néhány használt rugdalózót kapott egy aggódó szomszédtól.

Marilyn szinte semennyi pihenőt nem hagyva magának, tovább dolgozott kettős műszakban a babyloni Sunset Taxinál. Azt mondta, nem volt választása. Két gyermeket és egy özvegy anyát kellett eltartania, és túl büszke volt az állami segélyhez. Bár egyetlen fényképet sem őrzött meg egyik gyermekéről sem, Marilyn emlékezett rá, hogy Katie gyönyörű volt. Élénken élt benne a kép Katie hollófekete hajáról, amely meglepő módon már két hüvelyk hosszan, egyenes fürtökben keretezte ugyanilyen fekete szemeit.

Őt és bátyját, Johnt együtt keresztelték meg a United West Minster presbiteriánus templomban. Egyedülálló anyjuk nem kedvelte a szertartásokat, de rendíthetetlenül hitt Istenben. Ezután legjobb barátnőjét, Linda Butlert nevezte meg keresztanyának.

Katie boldog baba volt, és ahogy nőtt, személyisége éppen az ellenkezőjévé vált bizonytalan anyjáénak. Megtanult nem félni az idegenektől, mivel Marilyn gyakran magával vitte a taxiútjaira.

Marilyn tizenkét órás műszakokban dolgozott, reggel hattól este hatig, és az új baba sem lassította le. Ötven-ötven százalékos jutalékért dolgozott, és ő fizette a benzint is. Néha éjszakánként még egy házi betegápolói műszakot is beiktatott.

A hosszú munkaórák miatt nem sok ideje maradt Johnnal és Katie-vel foglalkozni, így anyja, Helen, aki már jócskán benne járt a hetvenes éveiben, próbált besegíteni. De valójában Linda volt az, aki átvette az irányítást. Linda Butler, aki gyakori utasa volt a taxinak, hamar közeli baráttá vált. Linda öt évvel volt fiatalabb Marilynnél. Huszonnyolc évesen egyetlen szobában lakott Babylonban, a Long Island-i vasútállomás közelében, és alkalmanként iskolabusz-felügyelőként dolgozott.

Sok közös volt bennük, és mindig volt miről beszélniük, miközben Marilyn elvitte Lindát a West Babylon-i anyjához, majd vissza a lakásába. Lindának nem volt jogosítványa. Marilyn mai szemmel nézve „egyszerűen lusta és szélhámos" nőnek látta őt.

– Mindenkit kiforgatott mindenéből, akit csak ismert. – mondta.

Akkoriban azonban Marilyn drága barátnője felajánlotta, hogy vigyáz Katie-re, amikor Marilyn kimerült a kettős műszakoktól. Linda ajánlkozott, Marilyn pedig örömmel elfogadta.

Az első látogatásból ottalvás lett, és hamarosan Katie napokat, sőt heteket töltött Lindával, és mindkét nőt anyának hívta. Linda volt az, aki bemutatta Marilynnek barátját, Sal Inghilleri-t – egy sörhasú autószerelőt, akinek láncdohányzása Marilynét is lepipálta.

Linda azt javasolta, összehozhatná Marilynt Sallal, de Marilynt ez nem érdekelte. Még neki is voltak elvárásai, és tudta, hogy van valami Salban, ami nem tetszik neki. Így hát Linda és Sal lettek egy pár, és végül összeházasodtak.

Linda Butlerből Linda Inghilleri lett, és a testes pár beköltözött egy bérelt házba a West Islip-i Myrtle Avenue-n, nem messze a Beers család Higbie Drive-i házától.

Katie bármelyik otthonban megtalálható volt, mindenféle látható menetrend vagy logika nélkül. Néha Helen Beers gondjaira bízták, amíg Marilyn kettős műszakban dolgozott.

Nagymamája jót akart ugyan, de nem volt ereje egy kisgyerekhez, így Katie-re kevés figyelem jutott. Amikor Marilynnek vagy Helennek pihenésre volt szüksége – ami gyakran előfordult –, Linda mindig készen állt, hogy elvigye Katie-t egy éjszakára vagy több napra. Senkit nem érdekelt, mennyi időre. Katie megosztotta idejét a Higbie Drive-i ház és Linda meg Sal aktuális lakhelye között, emiatt pedig gyakran kimaradt az iskolából.

Az átadás nem volt mindig barátságos. Többször előfordult, hogy Marilyn megjelent a lányáért, Linda pedig nem volt hajlandó átadni őt. Néhány alkalommal a rendőrséget is ki kellett hívni. Marilyn felidézett egy Hálaadást, amikor elment Linda lakására, hogy elhozza Katie-t az ünnepi vacsorára, de az lakást sötétben találta – senki sem volt otthon.

– Mi a helyzet Katie öltözködésével, hogy télen nem volt rajta kabát?

– Az én felügyeletem alatt ilyen nem történt. Mindig gondoskodtam róla, hogy legyen kabátja és cipője.

Marilyn tovább engedte a látogatásokat Lindánál, mert úgy gondolta, Katie boldognak tűnik ott. Emellett ez tette lehetővé, hogy Marilyn fizesse a számlákat, hiszen a családból senki más nem dolgozott.

1987-ben Sal hagyta lejárni az autója biztosítását. „Ebben mindig jó volt." Ennek következtében elveszítette a jogosítványát, 1988 nyarán pedig a jövedelme is elpárolgott. Soha nem tudott megtartani egy állást sem.

Sal néha megjavított egy-egy autót a feljárón, de ez a munka rendszertelen volt, a bevétel pedig ritka vendég. Sal köpcös, százhetven centis alakjára több mint százhúsz kiló rakódott, és harmincas évei közepén egy nap összeesett. A szíve felmondta a szolgálatot, és bár túlélte a szívrohamot, a munkával végleg felhagyott.

Linda is feladta a munkáját. Elhatalmasodott rajta a cukorbetegség, és már alig kelt fel az ágyból. Lindának és Salnak mindig gondot okozott a lakbér kifizetése, ezért gyakran kérték Marilynt, hogy lakhassanak nála a Higbie Drive-on.

Pár hétből pár hónap lett, végül az Inghilleri házaspár továbbállt, csak hogy egy másik albérletből is kilakoltassák őket, és ismét kikössenek Marilynnél. Ez egy ördögi kör volt, ami gyakran ismétlődött. Helen szenvedett, amiért az Inghilleriék fizetés nélkül laktak náluk. A ház túl kicsi volt hat embernek, akik közül három túlsúlyos volt, és mindenki rettegésben élt Sal hirtelen haragja miatt.

Marilyn véleménye szerint erőszakosak és hitványak voltak, és semmi nem dühítette jobban, mint hogy egy fillért sem adtak a ház fenntartásába. Nem mintha sok fenntartási munka folyt volna. A ház szétesőben volt. Sal gyakran tört ki dührohamban: ordibált, káromkodott, „véresre verte Lindát", aki emiatt többször kórházi kezelésre is szorult a zúzódásai miatt. Sal olyan erővel lengette a baseballütőt, hogy lyukakat ütött a falba, „bármilyen apróságra is pöccent be". Még Helen monoklija sem vetett véget Inghilleriék ingyenélésének.

Marilyn megkérdezte az anyját, mi történt, a megalázott Helen pedig csak azt mormogta, hogy elesett. Marilyn természetesen nem hitte el, és végül Helennek be kellett ismernie, hogy Sal ütötte meg egy újabb pénzügyi vita során.

A házat ellepték a kutyák és macskák; akár huszonketten is éltek bent és az udvaron. Marilyn most váltig állította, hogy legtöbbjük kinti macska volt, de elismerte, hogy az átlagosnál több négylábú vette őket körül.

Megerősítette a különös alvási elrendezést is. Az emeleten Marilyn lakott gyermekkori szobájában, Linda pedig átvette bátyja, Robert régi szobáját. Sal lent aludt egy szobában Johnnal. Helennek saját, szűkös hálószobája volt, szintén a földszinten. A kis Katie-nek nem volt kijelölt szobája. Ott kellett aludnia éjszaka, ahol éppen helyet talált. A gyermeknek nem volt sem saját szobája, sem saját ágya.

Marilyn elmondta, hogy gyakran hívta a rendőröket, hogy tegyék ki Inghilleriéket, de mivel a ház nem az ő nevén volt, tehetetlennek bizonyult. Anyja, Helen pedig, aki jogilag a tulajdonos volt, megbénult a Saltól való félelemtől. Túlságosan rettegett ahhoz, hogy valaha is feljelentést tegyen. Így az erőszakos megszállás folytatódott.

Sal gyakran zaklatta Helent, hogy írassa rá a házat. Követelte, hogy vegyen fel egy ötvenezer dolláros jelzáloghitelt, és a pénz felét adja kölcsön neki. Rendkívüli kényszer hatására a megrémült Helen felvette a kölcsönt, és a felét átadta Salnak. Bár nem mert nemet mondani a követeléseire, abba nem ment bele, hogy a házat is átírassa rá. Ehelyett egyszerűen abbahagyta a törlesztőrészletek fizetését.

A Higbie Drive-i ház a megnövekedett jelzálog miatt fenntarthatatlanná vált. Ha Helen kifizette volna a magasabb részleteket, semmije nem maradt volna, amiből megéljen. Nem volt más választása, mint a piaci ár alatt, nyolcvanegyezer dollárért eladni a házat.

Marilyn összecsomagolt – eközben az összes családi fotót hátrahagyta –, és beköltözött egy garázslakásba Mastic Beachre, harmincöt mérföldre keletre West Isliptől.

Inghilleriék egy házat béreltek az Ocean Avenue-n, Bay Shore-ban. Katie-t és Helent Inghilleriékhez osztották be lakni. A költözés újabb megszakítást jelentett Katie amúgy is rendszertelen iskoláztatásában. Abba a körzetbe íratták be, ahol Marilyn lakott, és ha Marilyn otthon volt, Katie járt is iskolába. De amikor Marilyn dolgozott – ami a legtöbb nappalra és éjszakára igaz volt –, Katie otthon maradt Lindával.

Marilyn szerint az iskola csak akadályozta Linda igényeit. Amikor az iskolából keresték őket, hogy miért nincs a kislány megint órán, senki nem vette fel a telefont. Később, a kifizetetlen számlák miatt, már telefonjuk sem volt.

Egyik tizenkét órás műszakja alatt a Sunset Taxinál Marilyn egy új utast vett fel, egy kedves idős hölgyet, Rose-t. Marilyn és Rose beszélgetni kezdtek, és Rose elmondta, hogy neki is van egy fia, John. John Esposito. Az ő Johnja nőtlen, és egy

„nagy testvérek” szervezetnél dolgozik. Megtudta, hogy Marilyn Johnjának már nincs férfi példaképe, mióta a nagyapja meghalt, ezért javasolta, hogy találkozzanak.

„Nagy John”, ahogy hamarosan elnevezték, átjött és megismerkedett a kis Johnnal, aki akkor kilencéves volt. Jól kijöttek egymással. Marilyn szemében Nagy John úriembernek tűnt. Minden héten találkozott kis Johnnal, játszottak, videóztak. Nagy John elhalmozta ajándékokkal az új barátját – kapott egy ezerkétszáz dolláros hifit, végül pedig még egy Disney World-i utazást is.

Kis John soha nem árult el részleteket Marilynnek – csak annyit, hogy Nagy John „hozzáért”. Ez elég volt Marilynnek. Nem engedte többé a gyerekeit Nagy John közelébe, és jelentette gyanúját a Nagy Testvérek szervezetének is. A radarja bejelzett. De nem eléggé.

Marilyn szemei megteltek könnyel, amikor a Katie eltűnése előtti napon történt átadásról beszélt.

– Megmondtam Lindának, hogy ne engedje el Katie-t Espositóval. Megmondták neki. Ő viszont erősködött, hogy Katie menjen el. Katie nem akart menni. Mondtam, vigye el, de egy feltétellel: nem találkozhat John Espositóval, és másnapra itthon kell lennie.

Katie rögzített üzenete vitathatatlan volt.

– Amint meghallottam a szalagot – mondta Marilyn –, megkérdezték, mit gondolok, én pedig azt mondtam: nem úgy hangzik, mintha Katie csak játszana.

Napokkal Katie eltűnése után Marilyn egy látnokkal autózott Suffolk megyében. Megálltak John Esposito háza előtt, a látnok pedig azt mondta, azt érzi: „Katie sötétben van, a föld alatt, de jól van.”

Marilyn most nyíltan zokogott az üres tányérja felett, ahol a fasírt és a krumplipüré maradványai úsztak a barna szaftban.

– Rossz emberekben bíztam. Soha nem kaptam vissza őt. Még azon a napon sem láthattam, amikor kimentették. Úgy bántak velem, mint a szeméttel. Meg akartam ölni mindenkit, csak hogy átölelhessem a lányomat. Csak látni akartam őt.

Szörnyű volt. Érzéketlennek neveztek, mert nem sírtam parancsszóra. De akkor nem láttak engem, amikor egyedül voltam, mint most. De igen – tette hozzá –, Katie új élete sokkal több lehetőséggel teli, ahogy a dolgok alakultak.

Felnézett, lecsillapította légzését, letette a villát, és határozottan kijelentette:

– Nem bánom a bíró döntését. Ezért nem harcoltam olyan keményen. Lemondtam a jogaimról, mert a legjobbat akartam Katie-nek. Nem voltam stabil, és ha egy stabil családnál lehetett, az volt a legjobb neki abban a pillanatban. Tudja, hogy soha nem akartam lemondani róla. Tudja, hogy mindig vissza akartam kapni. De a mai napig hiszem, hogy azt tettem, ami a legjobb volt neki. Minden nap hálát adok Istennek. Katie az erős akaratának és egy nagyon jó terapeutának köszönhetően maradt életben, aki sokat segített neki. Ami engem illet, nos, magányos típus vagyok. Mindig is az voltam, és az is maradok. Túl lehet jutni a rossz dolgokon. Szinte bármin túl lehet jutni. Bármilyen rossz is valami, csak emlékezz rá, hogy van valaki, akinek még rosszabb. Nem kívánom senkinek, amin átmentem, senkinek nem kívánnám. Csak azt utálom, amikor az emberek odajönnek hozzám, és azt mondják: „Tudom, mit érzel." Nem, nem tudod. Mindennél jobban ez bosszantott. Mert még ha ugyanazokon is mentél keresztül, mint én, akkor sem tudod, én hogyan érzek.

Marilyn most eltökélt volt, sőt dühös.

– Természetesen büszke vagyok rá – tette hozzá.

Marilyn úgy hagyta el az éttermet, amilyennek mindig is ismertem. Egyedül. Volt valami törékeny és szánalomra méltó abban, amit a lelkéből feltárt – egy zavaró külsőbe csomagolva: karjait pikkelyes vörös sebek borították, fogai görbék és sárgák voltak, bőre pedig csak úgy lógott rajta. A szemében és részben fogatlan mosolyában azonban több volt, mint az emberi esendőség halvány fénye. Bűnbánó volt, és elismerte hibáit. És nem kért cserébe semmit.

Hirtelen támadt egy sejtésem, honnan is eredhetett Katie szívóssága. Mert egyértelmű, hogy Marilyn, akárcsak a lánya, egy túlélő.

CAROLYN – A FŐNÖK

Soha nem álltam lesben az East End-i Springs Általános Iskola előtt abban a reményben, hogy megpillanthatom Katie-t. Szó szerint soha nem mentem oda. Egyetértettem azzal, hogy hagyni kell őt a hírektől távol felnőni.

Néhányan másképp gondolták, és megvoltak rá a maguk indokai.

Az ügyvéd, aki Amy Fishert, a Long Island-i „Lolitát" képviselte, megpróbálta eladni Marilynnek az ötletet, hogy a történet tökéletes lenne Hollywood számára. Egy film bevételei biztosíthatták volna Katie jövőjét, ő pedig nyélbe ütötte volna az üzletet.

Az emberrablásról szóló könyveket pedig úgy ontották magukból, mint a gyorséttermi hamburgereket. A nevelőszülők azonban semmi ilyesmit nem akartak Katie-nek, és a seriffhivatalon keresztül minden médiafelkérést elutasítottak.

Még évekkel később is, miután már egy másik csatornánál dolgoztam és a tét is nagyobb lett, úgy döntöttem, hogy nem keresem fel Katie-t a születésnapjain vagy az emberrablás évfordulóin, amikor az ügye ismét bekerült a lapokba.

Gyermek volt még, és technikailag az is maradt legalább további nyolc évig. Ami pedig még ennél is fontosabb: szexuális bűncselekmények áldozata volt, és joga volt a névtelenséghez.

Csak akkor végeztem el a számítást, amikor Sal Inghilleri észak-karolinai letartóztatásáról tudósítottam feltételes szabadlábra helyezés megsértése miatt, és rájöttem, hogy jóban-rosszban, de Katie felnőtt.

A döntése után, miszerint közreműködik egy könyv megírásában, és az ő engedélyével kerestem fel azt az embert, akiről úgy gondoltam, hogy ki tudja tölteni az emlékezetében tátongó réseket: Dominick Varronét. A nyomozóhadnagyból mára Varrone főkapitány lett, az ember, aki a Katie eltűnésekor felállított emberrablási csoportot vezette. Kevés elvárással figyeltem, amint Varrone egy gépet ásott elő egy kartondoboz-

ból, amelyet a yaphanki Suffolk megyei rendőrfőkapitányságon lévő hatalmas irodájának alsó polcáról húzott ki.

A magnó igazi nyolcvanas évekbeli darab volt: nagy, fekete, és láthatóan vastag, ősi szürke porréteg borította, amely évek óta penészspóráknak adott otthont. Ha volt is bármi, amit érdemes volt meghallgatni ezen a magnón, sejtettem, hogy a hangminőség a legjobb esetben is csak közepes lesz.

Irodája egy letűnt korszakot idézett, amikor a tér még nem számított luxusnak, és a helyiségek a rangról és a tapasztalatról beszéltek. Varronénak mindkettő megvolt. Harmincnyolc éve szolgált a Suffolk megyei rendőrségnél, és jelenleg a több mint kétezer-ötszáz felesküdött tisztből álló – az ország egyik legnagyobb – állományának bűnügyi főnöke volt.

Irodájának lambériázott falai e tapasztalatról tanúskodtak: alig maradt egy hüvelyknyi hely a fekete keretes fényképek, emléktáblák és kitüntetések kollázsa között. Fotók Varronéról, amint Rudy Giulianival fog kezet, George Bushsal pózol, vagy Joe Biden mellett áll. A bekeretezett újságcímlapok valóságos utazást jelentettek Long Island bűnügyi történelmében. Az egyik így szólt: „Hajsza a gyilkos után."

Varrone volt a taktikai járőrparancsnok '94 nyarán, amikor egy mesterlövész találomra vett célba embereket – egy nagy teljesítményű puska távcsövén keresztül lőtt le egy áldozatot, aki éppen egy étteremben evett, egy másikat pedig, aki éppen tankolt egy benzinkúton. Egy másik nőt akkor lőttek le, amikor egy forgalmas Wendy's étteremben az asztalokat törölgette.

Interjúk ezrei és még több ballisztikai ellenőrzés vezetett a letartóztatáshoz, ami egy újabb sikert jelentett a feltörekvő nyomozó számára.

Egy évvel később Varrone segített összehangolni a több ügynökséget átfogó választ a Suffolk megyei „Pine Barrens" fenyveseit sújtó erdőtüzekre, amelyek kilencvenöt nyarának végén váltak irányíthatatlanná.

A Hamptons napokra el lett vágva a sziget többi részétől, mivel a tűzvonal a Sunrise Highway mindkét oldalán lángolt. A

fekete füstoszlopot még Manhattanből is látni lehetett. Hétezer holdnyi alacsony fenyő és cserje perzselődött fel egy egész nemzedékre, de egyetlen élet sem veszett oda.

A következő évben Varrone felügyelte a munkálatokat, amikor a TWA 800-as járatának roncsait kiemelték az Atlanti-óceánból, majd később, mint egy lehetetlen, óriási kirakóst, újra összeállították. A nyomozók próbálták kideríteni, miért robbant fel a levegőben a kétszázharminc utassal teli, Párizsba tartó utasszállító a megye óceáni partjai felett 1996. július 17-én. A gép tizenkét perccel a felszállás után fémes konfettivé hullott szét.

Valójában Varrone volt az illetékes a legtöbb sorsfordító Long Island-i eseményen, ahol én is gyakran ott álltam, jegyzetelve a szavait.

Már majdnem két évtizede ismertem a főkapitányt, amióta Long Islandről tudósítottam – ezen a ponton már a harmadik televíziós csatornánál –, mégis számtalan sajtótájékoztató és interjú után ez volt az első látogatásom a második emeleti irodájában. Ismertem a rangjának súlyát, ha nem is azt az utat, amelyet bejárt az eléréséig: a második körzet parancsnoka, a kerületi ügyészség visszaélésekkel foglalkozó irodájának vezetője, a túszbevetési tárgyalócsoport parancsnoka, a járőrfőkapitány-helyettes, és most a bűnügyi főnök.

Eskütételi ünnepségek fotói sorakoztak a szerény könyvespolcokon, de a tekintetem a hatalmas hivatali íróasztalától balra lévő szekrényre tévedt. Itt bekeretezett képek voltak arról, ami csakis a családja lehetett. Kérdeztem a feleségéről és a gyerekeiről.

Meg-megállva kezdte:

– Ez a feleségem, ezek pedig a gyerekeim. Emlékszem, az emberrablás idején a lányom körülbelül egyidős volt vele, és tudja, a hasonlóság miatt, ugyanaz a név, Catherine, ugyanaz az életkor... – sóhajtott. – A fiam kicsit idősebb volt akkoriban, és valahogy belefolyt a nyomozásba – már amennyit otthon voltam –, mert a fiam nagyon szerette a videojátékokat, és mivel volt egy videojátékos szála is az ügynek, felhasználtam a

tudását néhány játékkal kapcsolatban. A lányom egyidős volt Katie-vel, éppen tízéves lett volna. Csak véletlen egybeesés volt... de... – Varrone megállt, láthatóan kényelmetlenül érezte magát. – Nem készültem fel erre.

Gyorsan visszatereltem a beszélgetést a kényelmi zónájába, és Katie-ről beszéltünk, meg arról, mi késztette őt arra, hogy ennyi év hallgatás és névtelenség után végre elmesélje a történetét.

– Biztos benne, hogy ez jót tesz majd neki? – kérdezte.

Valamiért a főkapitány mindig emlékeztetett valakire, aki ismerős volt, bár nem tudtam hová tenni az arcát, és ez különösen igaz volt abban a pillanatban. Talán a szemei miatt, amelyekben olyan lágyság tükröződött, ami ellentmondott tekintélyt parancsoló beosztásának. Vagy talán az miatt, ahogy válaszolt a kérdésekre, messziről kerülve a lényeget, hogy elérjen a végpontig. Az a gyengéd pont, amit mindig is éreztem a keménykötésű nyomozó iránt, abban a pillanatban vált bizonyossággá, amikor rájöttem, hogy a kék páncél alatt egy érző szív dobog. Ez nyilvánvalóan egy olyan ember volt, aki őszintén törődött az áldozatokkal jóval azután is, hogy az újságok megsárgultak.

A falán lévő legnagyobb szalagcím egy parányit sem veszített a frissességéből. Tekintetem a hátulsó fal jobb felső sarkára fókuszált. Ott, egy egyszerű fekete matt keretben a Newsday címlapja volt, egy egész oldalas képpel Katie-ről. Kábultnak tűnt a túlméretezett kék esőponchóban, amint egy várakozó rendőrautóhoz vezették. A szalagcím így harsogott: „ÉLETBEN!" Közvetlenül az „Életben" szalagcím felett volt még egy bekeretezett fotó Katie-ről. Ezt az arcot már jól ismertem. Katie középiskolai ballagási képe volt az.

Varrone főkapitány vezette az emberrablási különítményt, amikor az újonnan alakult egy 1989-es eset után, amikor egy értelmi fogyatékos Suffolk megyei fiút raboltak el.

Harminckilenc rendőrt képeztek ki az emberrablási ügyek különböző aspektusaira, a lehallgatástól a kihallgatásig. Varrone, aki a körzet parancsnoka volt Katie eltűnésekor, hirtelen

egy olyan nyomozás élén találta magát, amely életet vagy halált jelentett egy lányával egyidős gyermek számára.

Emléktárgyakat őrzött meg arról, ami nyilvánvalóan bűnügyi pályafutásának egyik csúcspontja volt. Az egyik egy bekeretezett kivágás volt, amelyen az ő képe is szerepelt; a szalagcím így szólt: „Egy vigasztaló arc."

És ott volt egy bekeretezett fotó Katie-ről, amint egy rendőrségi autó hátsó ülésén ül, pillanatokkal a kimentése után, Dominick Varronéval a kormánynál, aki a biztonság felé száguldott vele.

Dominick – ahogy hamarosan megengedte, hogy szólítsam – bocsánatot kért, amiért nem nézte át a kartondobozt az érkezésem előtt, és a tárgyalóba vezetett, ahol letette azt, porfelhőt kavarva, majd válogatni kezdett a tartalma között. Voltak ott barna dossziék és régi manila borítékok, jegyzetekkel teleírt fehér papírtömbök és a régi fekete magnó. Egy hosszú, ipari hosszabbítóval csatlakoztatta a falhoz, majd néhány másodpercig babrált a gombokkal, és költőien megkérdezte, készen állok-e. Aztán megnyomta a lejátszást.

Dominick az év elején mellékesen tájékoztatott, hogy léteznek drámai hangfelvételek Katie-ről a fogsága idejéből.

– Szalagok? – hitetlenkedtem. – Miért rögzítette volna bárki is a fogságban töltött napjait?

Halványan emlékeztem, hogy egy McAlary-féle Daily News rovatban említették a szalagokat Katie megmentése után, de azt hittem, ez csak szóbeszéd. McAlary egy rendvédelmi barátjáról írt, aki hallotta a szalagokat, amint Katie „alszik és horkol" a tömlöcben. Jelentéktelennek tűntek.

McAlary negyvenegy éves korában, hat évvel az emberrablás után, karácsony napján tragikusan elvesztette a harcot a rákkal. A szalagok témája soha többé nem merült fel a sajtóban. Ha valóban bűnügyi kincsesbányát jelentenek, ahogy Dominick sugallta, hogyan lehetséges, hogy soha nem szivárogtak ki?

Megdöbbentem, de próbáltam leplezni izgatottságomat.

– Johnnak volt egy minikazettás magnója a bunker polcán – mondta nekem. – Most ön az egyetlen riporter, aki tud erről.

– És ezt megtartotta magának ennyi éven át? Hogyan? Miért? – kérdeztem teljes ámulattal.

– Hogy megvédjem Katie-t – mondta Dominick, inkább apaként, mint rendőrként. – Soha nem lenne szabad meghallania őket. Egyáltalán nem tenne jót neki.

Azonnal továbblépett egy vastag halom nyolcszor tizes bűnügyi helyszíni fotóra. Jóval több mint kétszáz lehetett belőlük. Elkezdtem lapozgatni őket. Az első egy felbontott, piros-fekete „Home Alone" videojátékának dobozát mutatta John kaotikusan zsúfolt hálószobájának padlóján. A komód fiókjai hanyagul nyitva álltak, koszos frottírzoknik hevertek szanaszét a járólapon, felbontott Pepsis dobozok és rágcsálnivalós zacskók az asztalokon, a bevetetlen ágy kerekei pedig összehajtogatott újságpapírokon nyugodtak.

– Mára már tudjuk, hogy Esposito ajánlatot tett Katie-nek – a lány szeretett autót vezetni –, így felajánlotta, hogy elviszi a Toys R Us-ba, és hagyja őt vezetni. Aznap reggel elmegy érte – az előző nap beszélték meg –, hagyja őt vezetni az ölében ülve. Elmennek a Toys R Us-ba, és vesznek néhány dolgot, amiket végül dokumentáltunk, mert tudtuk, melyek voltak azok. Senki nem megy a Toys R Us-ba, és veszi meg pontosan ugyanazt a négy-öt tárgyat. Így képesek voltunk visszakövetni és dokumentálni, hogy valóban jártak a boltban, és megerősítettük pontosan azt, amiről ő állította, hogy megvette. És most már tudjuk, hogy visszavitte a hálószobájába, hagyta játszani a Home Alone-nal, majd szexuálisan közeledett felé, és az ágyra nyomta. Ráfeküdt, elkezdte csókolgatni, a lány pedig küzdött és sikoltozott. Erre ő odavitte az általa elkészített föld alatti bunker lejáratához, és bedobta a lyukon a bunkerbe, majd lement utána. Volt nála egy kis hangvezérelt rögzítő. Készített egy felvételt, amin a lány azt mondja, hogy elrabolták.

– Ez az eredeti felvétel – folytatta Dominick, mint egy sokat próbált rendőr, aki sajtótájékoztatót tart, céltudatosan adva át az információkat, nem várva a kérdésekre.

A legapróbb részletre is emlékezett ebből az ügyből, és azt akarta, hogy a jegyzőkönyv világos és pontos legyen.

– Később elmegy a Spaceplexbe bejelenteni az eltűnését. Most már tudjuk, hogy elmegy ebbe az Amoco benzinkútra, ami közvetlenül a Spaceplex mellett van, bemegy abba a telefonfülkébe, és tárcsázza Linda Inghilleri számát – talán tudatában volt annak, hogy a nő kerekesszékhez van kötve, és általában nem ér oda a telefonhoz –, és üzenetet hagy. Azt akarja elhitetni vele, hogy valójában Katie telefonál. És kezdetben mindenki, mi is, elhittük. Szóval ez az a hívás, amit Linda kapott az üzenetrögzítőjére.

Beindította a magnót, megnyomva a lejátszást.

Erős háttérzúgás hallatszott, majd egy telefonos üzenetrögzítő sípolása, amit Katie parányi, remegő hangja követett a távoli múltból: „Linda néni, elrabolt egy férfi, és van egy késeeeee... ooooooohh ohhoh ....Ó NE, jön vissza, le kell tennemmmmmm."

A hangja úgy halkult el, mint egy szomorú dal vége. Ezután egy kattanás hallatszott a szalagon, majd Linda hangja, sürgetően: „Katie???"

– Nos, nyomozói szempontból ez némileg problémás – folytatta a főnök –, mert ezt valójában már az első reggel lejátszották nekem, amikor az emberrablást bejelentették. Amint megérkeztem a negyedik körzetre, ahol felállítottuk az emberrablási csoport parancsnokságát, végighallgattam, pont úgy, ahogy ön is most.

Ismét lejátszotta.

– Mindannyian – Marilyn Beers és az anyja is – egyetértettünk abban, hogy amikor hallod, nincs kétség: úgy hangzik, mint egy bajba jutott kislány. Valóban, ezt nehéz tettetni. Az első benyomásom az volt, amikor azt mondta, „egy férfi elrabolt engem", zavart az a tény, hogy egy kilencéves azt mondaná: „elraboltak". Azt várnám, hogy azt mondja: „elkapott egy férfi" vagy „elvitt egy férfi". Valaki elkapott. Szóval az, hogy „egy férfi elrabolt engem" – ez nyugtalanított."

– Aztán, – visszatekerte és újra megnyomta a lejátszást –, „Óóó, ó ne – jön vissza – le kell tennemmmmm."

Katie kis hangjának tónusa szívbemarkoló. „És volt nála egy kés" Ez múlt idő. És ez valami olyasmi, amit a vallomáselemzés során tanulunk. Az igeidők nem stimmelnek. Egy kislány nem mondaná, hogy volt nála egy kés – érti? Nála van egy kés! Egy férfi elrabolt! Van nála egy kés! A múlt idő problémás volt.

Ismét megnyomta a lejátszás gombot.

– Hallja a zokogást? "Le kell tennemmmm. Ó ne, jön vissza, le kell tennem." És a nagy probléma ezzel az volt: hogyan képes egy kilencéves egy emberrabló karmai között telefonhoz jutni, hogy hívást kezdeményezzen? Ez rendkívül zavaró volt, ugyanakkor tény, hogy ez egyértelműen egy bajba jutott kislány volt. Természetesen aggódsz egy kilencéves gyermek jóléteért, és tudod, hogy bajban van. De voltak bizonyos kérdőjelek. Akkoriban nem tudtuk, hogy ez egy felvétel – egy felvétel visszajátszása –, azt hittük, élőben beszél egy telefonba. És nem tudtuk egészen addig, amíg el nem küldtük egy FBI laborba, hogy ez valójában egy felvétel volt, amit ő játszott be, és aztán tudtuk csak megállapítani, honnan is érkezett valójában a hívás – de ez mind csak napokkal később történt. De a másik dolog, amit az FBI észrevett – tette hozzá Dominick –, ha meghallgatja a felvétel elejét – mi nem vettük észre, de az FBI igen –, hallani egy játéktermi gépet, mielőtt beszélni kezdene.

Ismét visszatekerte a szalag elejére.

– „Bip... bamm bamm..." – Újra. Zenei hangnak tűnt, mint egy vidámparki játék hangjai. – „Bamm bamm bamm", hallja? Az FBI hívta fel erre a figyelmünket. Megkérdeztük tőlük, mit gondolnak, mi ez, és azt mondták, egyértelműen úgy hangzik, mint valamiféle játéktermi gép, ami dilemma elé állított minket, mert támogatta a Spaceplex-teóriát, ahol ilyen gépekkel játszanak. Mint kiderült, a gyerekek, amikor Esposito áthívta őket a házába, szórakozásból dolgokat rögzítettek ezen a magnón, és közben mindig ezekkel a gépekkel játszottak. És ha valaha is megállítasz egy ilyen Nintendo videojátékot: „da

da... bamm bamm bamm”... szóval ez egy olyan szalagra készült felvétel volt, amin korábban már volt valami az Esposito házában járó gyerekektől. Ezt később állapítottuk meg.

A főkapitány felidézte a reggelt, miután Katie eltűnését először jelentették, és Johnt faggatták.

– Hallgattam a szalagot reggel nyolc vagy kilenc körül, és tudtuk, hogy küszöbön áll egy telefonhívás egy ügyvédtől, mert a családja tudta, hogy egész éjjel nálunk volt. Az ügyvéd közölni fogja velünk, hogy értesítettek minket: hagyjuk abba a beszéltetést védő jelenléte nélkül, és tudtuk, hogy ez meg is fog történni. Valahogy sejtettük, hogy John Esposito érintett. Csak abban nem voltunk biztosak, hogyan. Kezdetben azt hittük, közreműködött az elrablásában. Valójában azt gondoltuk, valamilyen módon részt vett benne, talán akaratlanul is, mert azt hittük, pedofil lehet. Megtudtuk, hogy fiúkat, gyerekeket visz a Spaceplexbe. Elképzeltük ezt a pedofilt, amint fiúkat ölelget, miközben videojátékokat játszanak, és ez felkavart minket. De hamar megtudtuk a fiúk kikérdezéséből, hogy ő maga is nagyon gyermeki volt. Hogy ő maga is odament és játszott a gépekkel. Amint ezt megtudtuk, arra jutottunk: tudják mit? Valóban elrabolhatták! A nyomozások során számos hipotézist felvetsz, amiket próbálsz igazolni. Szóval a másik elmélet az volt, hogy az emberek ismerték Espositót és az elkövetési módját, meg a tényt, hogy a Spaceplexbe jár, és amint odaértek, a lány magára maradt, és valaki, aki mindkettőjüket ismerte, egyszerűen elvihette: „Gyere velem, Katie.” Ő pedig ott maradt a slamasztikában. Szóval ezt a lehetőséget is mérlegeltük. – De még mindig éreztem, hogy köze van hozzá, és megkérdeztem tőle: „Mit gondolsz, mi történt Katie-vel?” – és soha nem fogom elfelejteni. Azt mondta: „Szerintem valami piszkos dolog történt.” Én pedig azt gondoltam, ez furcsa. Nagyon-nagyon furcsa és nyugtalanító. És még inkább azt éreztette velem, hogy valamilyen szexuális bántalmazás áldozata lett.

Valami piszkos dolog. Különös kijelentés ez.

– Mindenképpen helytelen megjegyzés volt tőle, – folytatta a főnök. – A kérdésem ekkor az volt hozzá: „Hát, miért gon-

dolod ezt? Szerinted mi történt vele?" Nem mondta meg. Belementem a játékba. „Hát – felhívta Lindát," – mondtam –, „megvan neki a te telefonszámod?" Besétált a csapdába. Meg akarta mutatni nekem, hogy a lány bízik benne – nem tudva, hová akarok kilyukadni –, „Igen," – mondta –, „Katie tudja a számomat. Mindig hív engem, és én is hívom őt." Azt mondtam: „Nos, John, mit gondolsz, ha sikerül újra telefonhoz jutnia, megpróbálhat téged hívni?" Azt mondta, igen, szóval megvolt a lehetőségem. Azt mondtam: „Hát akkor be kell poloskázni a telefonodat. Fel kell tennünk egy rögzítőt a készülékedre, mert hátha hív, mi pedig le akarjuk nyomozni a hívást." Nem volt más választása, mint igent mondani. És ez döntő fontosságúvá vált a nyomozás szempontjából, mert lehetővé tette számunkra, hogy nyomozókat tegyünk mellé a házába, hogy közelről figyeljük Espositót. – Be tudtak jutni abba a házba, és kiismerték őt. Az volt a benyomásuk, hogy rendkívül ideges. Azt akarta, hogy menjenek el onnan. Amikor a hátsó garázsban voltak, nagyon nyugtalanná vált – most már tudjuk, miért. Szó szerint ott voltak Katie felett. A földszinten – ott voltak hátul. Egyszerűen ki volt kelve magából. De végül megjelentek az ügyvédjei, és azt mondták, el akarnak távolítani minket a lakásból. Elmagyaráztuk, mit akarunk elérni. Ők pedig azt mondták, félénk, ideges, és magánszférát akar. Az ügyvédei azzal érveltek, hogy ha átmennek az első házba, onnan is lehet figyelni a telefont.

Dominick folytatta a vastag, nyolcszor tízes képgyűjtemény átnézését olyan aprólékos részletekkel, amelyek nyilvánvalóan beleégtek az emlékezetébe. Abban a pillanatban ötlött fel bennem: Dominick az apám fiatalabb változatára emlékeztet. Az a mogyoróbarna szeme volt az. Mint az apámé, mély együttérzést tükröztek. Ő és az apám ugyanazzal az egyenletes tónussal rendelkeztek, amely halk szavú bölcsességet közvetített. Volt valami ismerős abban, ahogy világosan, kimondatlan erkölcsi felháborodással és emberséggel vezetett végig a történeten.

Bár megnyugtatott az ismerős tisztessége, ösztönösen tudtam, hogy a monológja borzalmas részleteket fog tartalmazni. Nem is tévedhettem volna nagyobbat.

– Ez az az ágy, ahol először próbált közeledni Katie-hez. És itt van még több bizonyíték a rendetlenségről, a tárolója pedig tele van játékokkal, amiket a gyerekek élveznek. Ez pedig az a teherautó, amit az ölében ülve vezetett.

Egy nyolcvankilences Nissan pickup volt. Jól emlékeztem rá. A következő fotó az átalakított garázs tetőgerincének közelije volt, ahol Esposito élt.

– Ez az oromfal. Ha nagyon közelről nézzük, és ezt csak Katie megtalálása után vettük észre, ott van egy rejtett videókamera lencséje az oromzati szellőző hátuljában. Fény nélkül soha nem látná – sötétség volt. Valójában elrejtett egy videókamerát a padláson, hogy amikor lent van a bunkerben, megfigyelhesse bárki közeledését a házhoz. Így amikor Katie-t fogva tartotta – ő láthatta a nyomozókat azon az éjszakán, amikor bejelentették az eltűnését. A rendőrök másnap reggel valójában elmentek a lakásba, és ez volt az a nap, amikor Katie ténylegesen látta a közeledő nyomozókat, és teli torokból dörömbölt és ordított, mert tudta, hogy rendőrök vannak a házban. A nyomozók egyetlen hangot sem hallottak, de ami érdekes, John Esposito később elárulta nekünk, hogy amikor a nyomozókkal volt, halványan hallotta a lány segélykiáltásait, ezért volt olyan ideges. Legtöbbször beszélt és próbálta elnyomni a hangokat.

– Miután megtaláltuk Katie-t, lementünk oda, és valójában beküldtünk egy nyomozót – betettünk egyet a bunkerbe, lezártunk mindent úgy, ahogy Esposito tette, és ha nagy zajt csaptál, halványan lehetett hallani a hangokat.

Éreztem, hogy Dominicknek bűntudata van.

– Ez a garázslakás alsó szintje az irodán kívül, a nappali rész, és figyelemre méltó, mennyivel rendesebb ez.

– Mit szűr le ebből? – sikerült közbevetnem egy kérdést.

– Ez csak álca, egy megrendezett díszlet. A hálószobában ott a sok szemétkoszt, a Nintendo-játékok, részben azért, mert ő így élt, de azért is, mert folyamatosan számos fiút látott vendégül – gitároztak, videojátékoztak, nassoltak, ezért volt a szoba akkora kupi. Nos, amit a nyomozóknak el szoktam mondani, az az, hogy ez a kis bárpult rész takarja a föld alatti bunker bejáratát. Vegye észre, milyen rendben van itt minden és, tudja... – megállt és sóhajtott –, vajon ez egy olyan nyom volt, amit elvétettünk?

Meg is válaszolta a saját kérdését.

– Talán. Amikor a legtöbb helyen rendetlenség van, és egy területre érve rendet látsz – az egy nyom. Egy másik nyom, – lépett tovább –, a kabátja. A kabátját a teherautójában találták meg, és minket zavart a tény, hogy télen egy kislány a kocsiban hagyja a kabátját. De aztán megtudtuk, hogy a Spaceplexben elég meleg van a sok videojáték miatt, ő pedig azt mondta, a lány a kocsiban hagyta a kabátját, mert odabent olyan hőség van. Akinek van gyereke, az tudja ezt, nekem is volt ilyen idős lányom, és tudtam vele azonosulni, meg jártam a Spaceplexben is, és tudom, hogy meleg van ott. Ezt megértettem. Természetesen a kabátja – a kabátja és a sapkája azért volt az autóban, mert el akarta távolítani a bizonyítékokat a lakásából, és úgy akarta beállítani, mintha a Spaceplex lenne az a hely, ahonnan eltűnt – tehát saját bizonyítékokat helyezett el –, ezek csak kellékek voltak, hogy elhitessék velünk: a lány vele volt a Spaceplexben –, megpróbálta alátámasztani a saját történetét, miszerint onnan rabolták el valójában. Tudjuk, hogy visszatette a kabátját az autóba, és hogy Katie soha nem jutott el a Spaceplexbe. Akkoriban nem tudtuk. Ezt azért tette, hogy a Spaceplex irányába tereljen minket.

Most már gyorsan pörgette a fotókat, mint egy óriási laminált kártyapaklit. Aztán a poros dobozból Dominick előhúzott egy kis, kézzel írt jegyzetet. Lefújta róla a port, és elmagyarázta, hogy ez az a jegyzet, amit egy könyvben találtak Katie szobájában az Inghilleri-házban. Nem a nyomozó-

csoportja találta meg, emlékeztetett, hanem egy látnok, akit Linda vont be az ügybe, hogy spirituális „rezgéseket" fogjon.

– Kicsit bántott, hogy a nyomozóim nem találták meg – vallotta be halkan, miközben felolvasta a szavakat, amikre halványan emlékeztem. – Linda néninek, szeretlek. Te vagy a kedvenc emberem a világon. De beszorultam közéd és Marilyn közé. Mindkettőtöket szeretlek. De téged jobban szeretlek, mint Marilynt, és sok jó emlékünk van, de meg kell értened, hogy csak tíz éves vagyok, és nagyon nehéz eldöntenem, kivel akarok élni, mert mindkettőtöknél laktam. Örökké szeretlek, Katherine. – Ma már tudjuk, és hisszük is, hogy a dokumentum hiteles.

Dominick elmagyarázta, hogy a kézzel felskiccelt jegyzet nyomozati dilemmát okozott. Ha valódi, akkor alátámasztotta azt az elméletet, hogy Katie esetleg elszökött. De talán olyan emberek, akik tudtak a szörnyű helyzetről, amiben élt, és arról, hogy ő egyfajta Hamupipőke-gyermek volt az Inghilleriéknél – és hogy esetleg bántalmazzák –, rendezték meg az elrablást.

– Ez bonyolította a dolgunkat nyomozóként – mondta. – A másik dolog, amit zavarónak találtunk, az az ajkak voltak, és az ajkakra való fókuszálás – mondta, miközben a jegyzet bal oldalára mutatott, ahol egy túlzsúfolt, zsírkrétával rajzolt vörös száj képe volt.

– Tudja – mondta komoran –, ez utalhat szexuális bántalmazás áldozatára, mert hány gyermektől – vagy egy kilencévestől hány rajzon látni ilyen hatalmas ajkakat? Érdekes módon, amikor átnéztük azt a rengeteg videószalagot, amit Esposito készített fiúkról és gyerekekről az évek során, ráközelített a kisfiúk szájára. És tudva most már, amit tudunk róla, nyilvánvaló, miért. Orális fixációja volt.

– A pedofiloknak két típusa van – ott van a preferenciális pedofil, aki a kisgyermekeket részesíti előnyben. Jobban kijönnek a gyerekekkel – életcéljuk a gyerekekkel való kapcsolatok ápolása, és John Esposito ilyen volt. És sokkal több a szituációs pedofil – ők olyan pedofilok, akikben nincs meg ez az öröklött vágy a gyerekek iránt, de a helyzetük miatt kihasznál-

ják azt. Sal Inghilleri tökéletes példa erre. Olyan helyzetben van – van egy felesége, akinek amputálták a lábát – mozgásképtelen volt –, csak találgatni lehet, milyen volt a szexuális életük, Katie pedig a rendelkezésére állt. Felhasználta Katie-t, hogy szexuális aktusokat végezzen rajta.

Dominick hangja elcsuklott egy parányit, amint mondta:

– Szóval milyen szörnyű, hogy egy kilencéves gyermek életében a pedofilok mindkét osztálya jelen van? Ez nagyon szokatlan – és nagyon-nagyon sajnálatos.

Elmém visszatért a ragadozó képéhez, aki megérzi a védtelen, fiatal préda szagát. Aztán hangosan elgondolkodtam, vajon ironikus módon segített-e Katie-nek a zsibbadtsága. Talán meg tudott küzdeni az emberrablással és a fogság alatti folyamatos szexuális bántalmazással, mert már korán megtanulta, hogyan zárja ki a fájdalmat?

Bármilyen gyalázatos is volt a szexuális bántalmazás, amit elszenvedett, bizonyos értelemben talán felkészítette őt a második ragadozóra, akinek szintén volt orra a felügyelet nélküli, sebezhető gyermekhez.

Dominick bólintott.

– Pontosan így van. Ez minden bizonnyal hozzájárult a túléléséhez, és nem hisszük, hogy sok gyerek kibírt volna tizenhat, tizenhét napot a föld alatt az ingermegvonással és a rendszeres szexuális támadásokkal. De a neveltetése, a szexuális tapasztalatok, a bántalmazás, az utcai dörzsöltsége és szívóssága miatt sokkal fejlettebb volt, mint egy átlagos kilencéves, és hisszük, hogy ez hozzájárult a túléléséhez.

Dominick ezután benyúlt a poros dobozba, és előhúzott egy papírlapot.

– Ez valami... – nézett le az olvasószemüvegén keresztül. – Ahogy mondtam: történt velem valami. Nagyon nehezen tudok leírni mindent. Akkor kezdődött, amikor öt és tíz éves korom között voltam. Abban a korban mindig féltem mindentől. Arra sem emlékszem, hogy Mami vagy Papi valaha is megcsókolták vagy megölelték volna egymást. Emlékszem, mindig veszekedtek. Emlékszem, Mami soha nem aludt Papival. Arra

sem emlékszem, hogy együtt aludtak volna egészen addig, amíg olyan tizenkét éves nem lettem. Mami mindig velem aludt. Nagyon fiatal voltam. Azt hiszem, kora reggel volt, emlékszem, hogy hozzám értek. Azt hiszem, sokat értek hozzám, amíg aludtam. Tudom, hogy nehéz elhinni, de körülbelül öt évvel ezelőtt megkérdeztem Mamit, történt-e valami, amikor fiatal voltam. Rám nézett és sírt, de nem mondott semmit. Azt hiszem, akart, de nem tudott. Azt mondta nekem, Isten büntet engem azért, amit ő tett. Nem tudom, miért engem választott Ronnie helyett – talán mert én mindig féltem. Tudta, hogy nem fogok szólni semmit. Azt hiszem, Papi tudta, mi történik. Emlékszem, mindig mérges volt rám. Remélem, megértitek, miért voltam olyan dühös és furcsa. Akarom, hogy tudjátok, még mindig szerettem Mamit. Azt hiszem, szüksége volt valakire, és én ott voltam.

Dominick letette a levelet, és felnézett.

– Ezt John Esposito írta. Szóval ez egyfajta beismerés, hogy őt is bántalmazták. Úgy találjuk, hogy ez nem szokatlan a pedofiloknál. Azt látjuk, hogy a legtöbb pedofilt magát is bántalmazták.

Gyanítottam, hogy valószínűleg Johnt is bántalmazták, de ez a levél ritka mea culpa volt. Híradós riporterként túladagoltam már a rossz döntések, az önző tettek és a könyörtelen bűncselekmények halálos következményeit. Naponta végzek ajtókopogtatásokat olyan emberek otthonainál, akiknek hajlamuk van fájdalmat okozni másoknak, akik szándékosan ártanak, vagy akaratlanul megbántanak valakit, majd nem vállalják a felelősséget a hibáikért. Meghívnak nappalikba, és tanúja vagyok azok fájdalmának, akiknek életét minden látható ok nélkül megsebezték, megváltoztatták vagy elvették.

A túlélők, akiket határozatlan idejű gyászra ítéltek, beszélnek rendíthetetlen szenvedésükről, ám az elkövetők, még akkor is, amikor már nincs mit veszíteniük, gyakran sztoikusak maradnak.

Ültem már figyelmesen gyilkosok ítélethirdetésén, vágyva egy pillanatnyi megvilágosodásra, amely soha nem jön el.

Időnként elhangzanak rövid, erőtlen szavak, amiket egy börtönben firkált, gyűrött papírról olvasnak fel, de ezek ritkán olyan szavak, amik megmagyarázzák, miért történt a baj. Ezek a bírósági bocsánatkérések ritkán arányosak az elkövetett bűncselekmény súlyával, és gyakran az áldozatokat csak még inkább áldozatnak éreztetik.

Magyarázatokat csak a tankönyvekben találni: a pszichopaták azért ártanak, mondják a szakértők, mert nem éreznek empátiát, a pedofilok pedig azért bántalmaznak, mert őket is bántalmazták. De egészen eddig a pillanatig soha nem voltam meggyőződve erről.

Ha Katie láthatóan fel tudott épülni a gyermekkori szexuális bántalmazásból, John Esposito miért nem? Két bántalmazott lélek, és az egyik felépül, a másik viszont továbbviszi a bántalmazás körforgását. Mi a különbség?

– Nem tudni, hogy a levele mennyire öncélú, – Dominick, aki inkább pragmatikus, mint pszichológus, visszahozott a jelenbe, egyenesen vissza a fotókhoz.

– Ez itt egy parancsnoki pont, ez pedig a…

Miközben beszélt, elkalandoztam, azon tűnődve, hogy eljutunk-e valaha is a Katie fogságáról készült hangfelvételekhez. De a főkapitány lassú és megfontolt tempóban folytatta, a fényképeken keresztül krónikába foglalva a történetet, kitartó figyelemmel a részletekre.

Valahol a parancsnoki pontról készült fotó és a bunker-alagút-fotótúra között rájöttem, mi is történik itt. A nyomozás részletei és Katie túlélése úgy voltak katalogizálva, mint a baba hajtincsei egy szülő emlékkönyvében.

Dominick mélyen érintett volt ebben az ügyben.

Katie-nek nem volt apja, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá. A férfiak a kora gyermekkorában meggyalázták a testét és a lelkét. De Dominick, évekkel az ügy lezárása után is, még mindig Katie védelmezője volt. Szívet melengető volt a felismerés, hogy Katie-nek, akár tudott róla, akár nem, volt egy apafigurája.

Tedd is magáévá tette ezt a szerepet, bár néha sztoikusan. Ahogy Katie a család tagjává vált, őt bízták meg azzal a hálátlan feladattal, hogy sheriffhelyettesként kísérje Johnt és Salt a börtönből a bíróságra.

Később elmondta nekem, hogy szakmai szempontból bírta a kiküldetést, és soha egyetlen szót sem szólt egyikükhöz sem. Ha ismerte volna a Katie által elszenvedett bántalmazások részleteit, talán nem tudta volna megőrizni a hidegvérét.

– John Espositót egy szánalmas embernek láttam, akit meg kell büntetni a bűnéért – árulta el nekem. – Nem éreztem iránta azt a gyűlöletet, amit Sal Inghilleri iránt. Salnak az élete hátralévő részét börtönben kellett volna töltenie. Egy szörnyeteg volt, egy zsarnok, aki a gyengékre vadászott. Nemcsak tizenkét évet töltött börtönben, de biztos vagyok benne, hogy kemény évei voltak. Valószínűleg az évek nagy részét elkülönítve töltötte. A börtönélet nehéz a gyermekmolesztálók számára. Te vagy a rakás alján. A legrosszabbak legrosszabbja. Van számára hely a pokolban.

Tedd éppolyan védelmező volt a kislányával szemben, mint a legjobb vér szerinti apák. Az elrablása utáni évben elveszítettem a saját apámat. Röviddel Katie megtalálása után az agydaganata kiújult. A beszéde elment egy kísérleti sztereotaktikus sugársebészeti beavatkozás után.

Az orvosok folyamatosan azzal nyugtattak minket, hogy újra beszélni fog. Soha nem beszélt többé.

Újra és újra elmeséltem neki a történeteket, amikről aznap tudósítottam, de soha nem voltam igazán biztos benne, hogy érti a szavaimat.

Amint egy morfinpumpa és a hospis-ágy mellett ültem ott, ahol korábban az étkezőasztalunk állt, 1994. május 17-én este 7:10-kor, az ötvenkilenc éves apám utolsót lélegzett.

Napokkal és hetekkel később Nicole Brown Simpson meggyilkolása uralta a híreket. Szeretett Rangers csapata pedig ötvennégy év után először megnyerte a Stanley-kupát. Tudom, hogy lenyűgözte volna az éjjel-nappali közvetítés.

Halála apa nélkül hagyott, de azzal a maradandó érzéssel, hogy mit várnak el tőlem. Azon tűnődtem, mi lesz azokkal, akik nem egy hajóskapitánnyal, egy erkölcsi iránytűvel nőnek fel. Olyanokkal, mint Katie.

Dominick most egy képre mutatott John irodájáról és a bunker bejáratáról. Megkérdeztem, megfoghatom-e a fotókat – és végigpörgettem őket. Láttam a kocsibeállót, Dominick pedig elmagyarázta, hogy a bunker közvetlenül a kocsibeálló alatt helyezkedett el.

Esposito, mondta, maga öntötte a betonlapot, és egy olajtartályt is tett oda. Mindent ő épített, még egy autót is beállított a kocsibeállóba, hogy senki se sejtse, mi rejlik alatta.

– Ez a külső szoba, a falakat és a mennyezetet hangszigetelés borítja. Ez pedig a koporsószerű szoba, ahol Katie az idő nagy részét rejtve töltötte. Katie – mondta –, panaszkodott, hogy nehezen kap levegőt, ezért készített neki egy lyukat a doboz oldalán. Ott pedig a rögtönzött vécé, benne műanyaggal. Ez adta neki az ürügyet, hogy valahányszor kijön a vécét használni, megfogdossa és megtörölje őt. Szeretném hallani, mit mondana most, hogy lássuk, mennyire vág egybe azzal, amit nekünk mondott, – mondta.

Azon tűnődtem, vajon az események melyik verzióját tartaná hitelesebbnek: a részleteket, amiket tízévesen adott meg, vagy azokat, amikre most, két évtizeddel később visszatekintő felnőttként emlékszik. Ugyanazok lesznek, vagy, tűnődtem, az idő kitörli a leggyötrelmesebb részleteket?

Reméltem, hogy a szalagok választ adnak erre a kérdésre. De kezdtem kételkedni abban, hogy a szalagok valóban léteznek-e.

– Ez az egyik lánc, amit a nyaka körül használt. Ez a belső szoba, erről már láttak fotókat. Ez a tévé, és éjjel-nappal be volt kapcsolva. A tévé nagyon fontos volt. Fényt adott. Hőt adott. Ne felejtsük el, hogy decemberben és januárban van itt lent, a hideg téli hónapokban, fűtés nélkül. Fényt adott, hőt, és ami szerintem a legfontosabb: pszichológiai támaszt. Az egész nap

ismételt közvetítések – tudta, hogy keressük, és ez reményt adott neki. Nem tudom, hogy ezt megosztotta-e önnel.

Megosztotta velem. Valójában ez volt az oka, úgy hittem, amiért Katie beleegyezett a partnerségünkbe. Ismert engem a híradásokból, a jelenlétemről abban a kis katódsugárcsöves készülékben a koporsódobozában.

– Amikor Marilyn vagy a bátyja megjelent a tévében, átölelte és megcsókolta a készüléket. Nagyon megrendítő leírást adott nekünk arról, mit állt ki odalent, és hogyan maradt életben. Úgy gondolom, a tévé kulcsfontosságú volt ehhez – kapcsolatban maradt a külvilággal.

A következő nyolcszor tízes fotót felmutatva Dominick folytatta.

– Ez, ebbe beletelt egy kis idő, mire rájöttünk, mi is valójában.

Láttam, mi következik.

– Csak ott feküdt, – mondta, miközben egy fadobozról készült fényképre mutatott. – Kezdetben nem voltunk biztosak benne, mi az. Ami ez – az egy fejdoboz.

Éppolyan gonoszul hangzott, mint amilyen volt.

– Nagyon jól van megépítve. Vannak rajta légrések. Ez itt a guillotine-szerű mechanizmus: csúsztassa fel, helyezze be az áldozatot, majd engedje le az álla alá, az áldozatot a nyaka aljánál eltalálva, hogy a nyaktól felfelé rögzítse.

Dominick elmagyarázta, hogy a fogva tartó így hozzáférhetett az áldozat testéhez, és megfigyelhette az áldozat arcát anélkül, hogy az áldozat látná őt.

– Nem tudtam az eredetét, de volt egy lány nyugaton, akit Washington államban raboltak el és évekig tartottak fogva, és egy fejdobozt építettek, hogy rögzítsék őt. Úgy véljük, ez egy felnőttnek készült – minden bizonnyal elég nagy és nehéz hozzá, az FBI pedig megjegyezte, hogy a koporsószerű doboz is elég nagy egy felnőtt befogadására, így nem tudjuk, vajon az volt-e a fantáziája, hogy végül egy felnőttet raboljon el. De tudjuk, hogy felnőttnek készült.

– Használták valaha? – kérdeztem elhaló hangon.

– Nincs bizonyíték arra, hogy valaha is használták volna. Katie soha nem mondta, hogy használták.

– De tudják, hogy ő építette?

– Teljesen biztosak vagyunk benne, hogy ő építette. És most már tudom, hogy egy könyv alapján építette. Tudjuk, hogy John Esposito olvasta a könyvet, mert az említést tesz az évente eltűntként jelentett fiatalkorúak számáról, és annyian vannak, hogy a rendőrség végül egyszerűen elfelejti őket. Úgy véljük, ez ültette el a fejében az ötletet, hogy elrabolhat egy gyermeket, és egy idő után a rendőrség leállítja a keresést.

Eddig a pontig nagyrészt nem ismertem Colleen Stan történetének torz részleteit, amit a legtöbb kriminológus az egyik legszélsőségesebb szexuális kínzással járó esetnek tart. Mostanra már jól ismerem azt a rémtörténetet. 1977 májusában Colleen, a húszéves szabad lélek, Észak-Kalifornián keresztül stoppolt. Elfogadott egy fuvart Cameron Hookertől és feleségétől, Janice-től. A pár babája is velük volt a kocsiban.

Colleen, aki két másik sofőrt is kihagyott, úgy vélte, ez biztonságos fuvar lesz. A következő hét évet agymosás és kimondhatatlan gyötrelem töltötte meg. Colleent a csuklóinál fogva felakasztották, megkorbácsolták, meztelenül egy deszkára feszítették, és beteg, szadista fogva tartója megerőszakolta.

Azzal fenyegették meg, hogy ha nem veti alá magát a kínzásnak, kivágják a nyelvét. Fogva tartója azt is elmondta neki, hogy ha ellenáll, a mennyezeti gerendákhoz szegezik, vagy ami még rosszabb, a családját fogják megkínozni és megölni. Szexrabszolga-szerződésben mondott le az életéről, megkapta a „K” rabszolganevet, és éveket töltött egy koporsószerű dobozba zárva a Hooker házaspár vízágya alatt.

Hooker védjegye egy fadoboz volt, tojástartó-szerű hangszigeteléssel bélelve. Amikor Colleen fejére helyezték, teljes sötétségbe borította. Lyukak tették lehetővé a légzést, de a szigetelés miatt néma maradt a külvilág számára. Zihálását és gyötrelmes könyörgéseit csak a saját füle hallhatta. A dobozt Colleen fejére zárták, miközben teste többi részét a koporsószerű kamrában tartották, napi huszonhárom órán át az ágy

alatt, ahol Cameron és Janice szexeltek, és ahol Janice életet adott egy második gyermeknek.

Valójában Colleen abban a dobozban élt, a feje abba a fejszerkezetbe zárva, felfoghatatlanul hosszú hét éven át; végül csak azért engedték ki, hogy házimunkát végezzen a lakásban, és hogy alávesse magát a szexuális kínzásnak.

Dominick megmutatta nekem a *The Perfect Victim* (az-az A tökéletes áldozat) című könyvet, amelyet a Colleen Stan-ügy ügyésze írt.

– Mire tudomást szereztem erről, ha tudtam volna, átkutattam volna a házát ezért a könyvért, elmentem volna a könyvtárba, hogy megnézzem, kikölcsönözte-e valaha. De meggyőződésünk, hogy olvasta a könyvet. Magam is elolvastam a könyvet, és rábukkantam egy idézetre: „Mint oly sok eltűnt személyről szóló közleményre, erre sem érkezett válasz. Irattárba került és elfelejtették." Szóval ez egy másik bűnöző ábrázolása, de szerintem ötletet ad egy másik ragadozónak. És meggyőződésem, hogy Esposito olvasta a könyvet. Meggyőződésem, hogy onnan vette a fejdoboz ötletét, és itt kezdett el azon gondolkodni, hogy ha elvisz egy gyermeket és bejelentik az eltűnését, annyi eset van, hogy egyszerűen csak irattárba teszik és elfelejtik. Elárasztotta őt a válaszreakció, az emberrablási csoport, a médiafigyelem. Senki sem hagyta csak úgy annyiban.

Megállt.

– Nagyon szerencsések vagyunk, hogy nem használta.

Dominick olyan gyorsan váltott témát, amilyen gyorsan a következő képre lapozott.

– Ez a leereszkedés a bunkerbe. Itt közben előre kell mászni. És abban a folyosón van egy csapóajtó és egy másodlagos gát a szökés megakadályozására, és ide ékelt be egy deszkát. Tehát még ha sikerült is volna kijutnod az első dobozból, ott lett volna az az akadály, nem is beszélve arról, hogy a tetején egy nehéz, hat hüvelyk vastag betonlap volt. Biztos volt, hogy senki nem szökhet meg. Itt, – mutatott rá –, szemescsavarok vannak anyákkal. Valahányszor elment, így zárta le, és

ezeken a szemescsavarokon mind anyák voltak. Volt egy elektromos csavarkulcsa a csavarok eltávolításához. Hallani lehetett őket – a csavarok visítását. Csak el lehet képzelni azt a borzalmat, hogy ez a szexuális ragadozó közeledik. És amikor elment, szintén. És nem vagyok biztos benne, melyik volt a rosszabb. Mert most megfosztják minden emberi kapcsolattól, és rájön, hogy valóban be van zárva.

– Mi történt a bunkerrel? Úgy tudtam, megőrizték kriminalisztikai oktatási célokra.

– Elég sokáig megőriztük. Végül szükségünk volt a helyre.

Nem részletezte tovább, de elmerült a gondolataiban.

– Ez itt az oldalsó szellőző. Ez biztosította a szellőzést a föld alatt. Még valami, amit elvétettünk.

Elvétették a bébiőrök jelentőségét is. Egyik része a bunkerben volt elhelyezve, a másik pedig a nappaliban, az emeleten, ahol a nyomozók többször is kutattak.

– A monitort – valójában láttuk is ott fent! És emlékszik, hogy a sógornője az első házban lakott. Amikor a nyomozók megkérdezték tőle, mi az, azt mondta: „Ez az első házzal van összekötve." Ez egy újabb nyom, amit elvétettünk.

– Ostorozza magát emiatt?

– Nem, csak bántó tudni, hogy ennyi napot ki kellett bírnia. Tizenhét nap a föld alatt. De azt is tudjuk, hogy ha nincs a mi erőfeszítésünk, sokkal rosszabb is lehetett volna számára. Itt vannak a bilincsek. – Mutatott egy fényes fotót a bilincsekről, amiket John szerelt fel, hogy Katie-t a koporsóméretű dobozhoz láncolja.

Aztán egy nyitott sírról készült fotót nyújtott át nekem.

– Ez volt a nyomozás mélypontja, amikor egy látnok talált egy sírt, és azt mondta nekünk, hogy az Katie. Kiderült, – megállt –, hogy egy kutya sírja volt.

– És a szalagok?

– Megkeresem őket, – mondta. – Itt vannak elásva valahol.

KATIE – ELVESZÍTETT SZERELEM

Számtalanszor megkérdeztem Marilyntől, ki az apám, de sosem kaptam tőle egyenes választ. Ha nem lett volna a bátyám, John, valószínűleg végleg leírtam volna magamban a férfiakat.

John a testvérem és az apám volt egy személyben. Hat év volt közöttünk, így gyakran csatáztunk, a hétvégenként nézett televíziós birkózókat utánozva: húztuk egymás haját, bökdöstük egymás szemét, és teli torokból ordítottunk. Mégis nagyon közel álltunk egymáshoz.

Gyermekkori emlékeim közül a boldog pillanatokat egyetlen kezemen meg tudnám számolni, és John mindegyiknek a részese volt. Ő volt az első ember, aki hitt nekem, amikor összeszedtem a bátorságomat, és beszélni kezdtem Sal bántalmazásairól. Ezért mindig szeretni fogom őt, még ha a vallomásom végül szörnyen is sült el.

Próbáltam szólni Linda néninek is, amikor már elég idős voltam a beszédhez, talán hét-nyolc éves lehettem, de ő leordított és romlott hazudozónak nevezett. Azt mondta, kizárt dolog, hogy Sal ilyet tenne.

Emiatt egy nap felmásztam a tetőre, és nem voltam hajlandó lejönni. Addig maradtam ott, amíg Linda mindenféle átkot és fenyegetést ki nem kiabált felém a nyitott ablakon keresztül. Vvégül visszamásztam a házba, és egészen addig, amíg Mastic Beachre nem költöztem Marilynhez, egyetlen szót sem szóltam más felnőttnek arról, mit tett velem Sal. Biztos voltam benne, hogy senki nem állna mellém, és különben is, valószínűleg megérdemeltem.

A bátyám, John nem így látta. John közvetlen közelről ismerte Sal félelmetes haragját és gonoszságát. Így amikor egy délután szóltam neki, hogy beszélnünk kell, bevitte a rádiót a szobájába, és felhangosította, hogy senki ne halljon minket. Elmondtam neki, hogy Sal „rossz dolgokat" művel velem. John nem kérdezett sokat, és nem is kételkedett. Csak annyit mondott: „Tudom. Velem is megcsinálta."

Mindketten sírtunk. John megígérte, hogy megvéd, és nem hagyja, hogy Sal újra hozzám érjen. De John tizenhárom éves volt, Sal pedig egy erőszakos felnőtt.

Amikor Marilyn hazajött a munkából, John elmondta neki az igazat. Marilyn azonban nem hitt neki. Azzal vádolta Johnt, hogy féltékeny Salra, és csak bajt akar keverni.

John dühös lett, és elviharzott otthonról. Én pedig ott maradtam, tehetetlenebbül, mint valaha, tudva, hogy Sal meg fogja torolni a vallomásomat. És meg is tette.

Aznap éjjel, miközben Marilyn aludt, Sal bejött a szobámba, és megbüntetett, amiért beszélni mertem. John soha nem bocsátotta meg Marilynnek, hogy nem hitt neki. És én sem.

Emlékszem egy estére, amikor túl sokat ittam, miután Scott-tal találkoztam egy bárban. Másnap korán jöttem haza a munkából. Anyám megkérdezte, mit keresek otthon, én pedig csak annyit feleltem, hogy nem érzem jól magam. Csak ki akartam aludni a másnaposságot és a szomorúságot, amit éreztem. De ő jobban olvasott bennem, mint bárki más azelőtt az életemben.

Nem a vér szerinti anyám, mégis olyan kötelék fűz hozzá, amiről nem is álmodtam. Amikor felébredtem, tovább kérdezgetett. Már elég idős voltam ahhoz, hogy ne hazudjak neki, és bízzak abban, hogy úgy reagál, ahogy mindig: szeretettel és támogatással. Bevallottam, hogy túl sokat ittam az előző este, miután Scott-tal összefutottam a bárban.

Ahelyett, hogy kioktatott volna a mértéktelen ivás vagy a munkából való kimaradás miatt, átölelt, és csak annyit mondott: „Kicsim, ez biztosan nagyon nehéz neked."

Alulértékeltem a szüleim képességét, hogy olyannak fogadjanak el, amilyen vagyok, talán mert olyan szigorúak voltak velem, amikor hozzájuk kerültem. De az elismerésük iránti vágy tartott az utamon, és adott nekem erős erkölcsi iránytűt. A szülők későn érkeztek az életembe, de nem túl későn ahhoz, hogy alapvető változást hozzanak.

A Scott-tal való szakítás az én döntésem volt, de szívszaggató. Scott volt az első szerelmem, a kősziklám, a legjobb barátom – és most elutasítottam a közös jövőnket.

Azt hiszem, a legnehezebb a szakításban a barátságának elvesztése volt. Még mindig különleges helyet foglal el a szívemben, és több maradt utána, mint puszta emlék. Megadta nekem azt az élményt, hogy egy szeretet nélküli gyermekkor után is még képes vagyok viszontszeretni.

CAROLYN – A SZALAGOK

A főkapitánynak szinte mindenre atyai reakciója volt, amit csak Katie-vel kapcsolatban felvetettem. Igyekeztem megnyugtatni őt, hogy mindez Katie ötlete volt. Ő az, aki fel akarja tárni ezeket a szigorúan őrzött emlékeket.

Bár némi bizalmatlansággal méregetett, Katie kívánságát tiszteletben tartva mégis belekezdett az iratok és a felvételek előkeresésébe.

A magnó szalagja nyikorogva indult el lejátszás üzemmódban, és nem telt bele sok idő, mire egy apró hang megdöbbentett és porig sújtott.

„Segítsetek! Segíííítsetek! Engedjetek kiiii!" – harsogott a hang.

Közelebb hajoltam, hogy jobban halljam. A hangminőség több mint kielégítő volt; minden egyes velőtrázó szót tisztán lehetett érteni.

„Segítség... vigyetek ki innen!" – hallatszott a felvételen, majd szűkölés és sírás következett. „Segíííítsetek!"

A hang gyermeki volt – fiatalabb, mint a saját gyermekeimé –, és megállt tőle a szívem. Fejemet a kezembe hajtva hallgattam.

„Segítsetek... ó, kérlek, engedjetek ki!"

Ezután dörömbölés hallatszott újra és újra: „bumm, bumm, bumm".

Istenem, gondoltam, ez szürreális. Egy valódi hangfelvétel Katie-ről, miközben fogságban volt!

– Ön az első riporter, aki valaha hallotta ezt – mondta Dominick tárgyilagosan, látva hamuszürke arcomon Katie vérfagyasztó sikolyainak bénító hatását. Megállította a szalagot.

– Néhányan, akik hallják az interakciójukat, talán megütköznek azon, hogyan viselkedik vele a lány. Ez a Stockholm-szindróma körébe tartozik, de ami még fontosabb, egy olyan kilenc-tíz évesről beszélünk, akit megfosztottak minden emberi kapcsolattól. És Esposito, bármilyen gonosznak is tartjuk,

számára az egyetlen kapocs volt az életben maradáshoz – magyarázta a férfi.

Dominick kifejtette, hogy egy olyan gyermek számára, aki ilyen mély elszigeteltségben él, a fogva tartója válik az egyetlen személlyé, aki ételt ad, aki beszél hozzá, és akihez egyáltalán kötődni tud. Ez a kényszerű kapcsolat torz és beteges, de a gyermek túlélése szempontjából alapvető jelentőséggel bír. A főkapitány meggyőződése szerint egy „normális" gyermek, aki szerető, stabil családban nőtt fel, és nem szokott hozzá a nélkülözéshez vagy a bántalmazáshoz, egyszerűen nem bírta volna ki ezt a megpróbáltatást.

– A mi kilenc-tíz évesünk? Azok a gyerekek, akiket óvunk és féltenénk mindentől? Soha nem jutottak volna ki onnan élve. Katie-t a korábbi élete és az ott elsajátított túlélési ösztönei mentették meg – tette hozzá komoran.

Kimerülten állítottam meg a szalagot a végén, és kinyitottam a nagy, sötétkék rendőrségi akta mappáját, amely a magnó mellett feküdt az asztalon. Ebben volt a Suffolk megyei rendőrség hivatalos jelentése, amely 1993. január 14-i keltezésű volt, közvetlenül a kislány kimentése utáni napról.

Katherine a vallomásában részletesen leírta azt a helyiséget, amelyben akarata ellenére fogva tartották. Kijelentette továbbá, hogy a fogság ideje alatt John rendszeresen szexuálisan bántalmazta: hozzányúlt a nemi szervéhez, néha a ruháján keresztül, néha pedig a ruhája alá nyúlva fogdosta őt. Ez általában akkor történt, amikor John lement hozzá, hogy ételt vigyen neki, vagy amikor kiengedte őt a kisebb dobozból a „vécére".

Katherine elmondta, hogy ebben a szobában többször is láncra verték a nyakánál fogva, és meg is bilincselték. Ez a szigorúbb korlátozás különösen azután kezdődött el, hogy a rendőrség megérkezett a házhoz az első házkutatások alkalmával.

Katherine a jelentés szerint elmesélte, hogy amikor hallotta a rendőröket a feje felett, kétségbeesetten döröm-

bölni kezdett a mennyezeten, remélve, hogy meghallják és megtalálják őt.

A titkos szobában volt egy zárt láncú kamera monitorja is, így Katherine a rejtekhelyéről láthatta, mi történik odakint, és látta az őt kereső nyomozókat is.

Katherine elmondta azt is, hogy 1993. január 10-én éjjel John egy újságot vitt le neki, amelyben az ő eltűnéséről írtak, és ötezer dollárt ígért neki, amit akkor költhet el, ha John végül elengedi őt.

Hétfőn valóban adott is neki ötszáz dollárt készpénzben, és azt ígérte, hogy minden második nap kap majd újabb ötszázat.

Január 12-én, kedden Katherine jelezte Johnnak, hogy betegnek érzi magát és orvosra van szüksége, de a férfi megtagadta a kérést, mondván, hogy most nem tud neki orvost hívni anélkül, hogy lebukna.

Később John azt mondta a kislánynak, hogy fel fogja akasztani magát, és egy üzenetet tűz majd a ruhájára, amelyből a rendőrség megtudhatja, hol kell őt keresni.

Végül Katherine-t 1993. január 13-án szabadították ki a bunkeréből. A rendőrségi jelentés azzal a megindító megállapítással zárult, hogy a kimentése pillanatában Katie kitörő örömmel, szinte hitetlenkedve kiáltott fel:

– Hazamegyek? Tényleg hazamegyek?!

KATIE – A TELJES IGAZSÁG

Tudom, hogy számomra soha nem lesz teljes a felépülés. Valahogy mégis segít a mában az a tény, hogy elmesélem a történetem és feltárom a gyerekként elviselt fájdalmat. Úgy vélem, ha az emberek megtudják, mi történt velem valójában, akkor a rosszból valami jó születhet. Talán a hasonló helyzetben lévők bátorságot merítenek ebből és előlépnek.

Ezért történt, hogy 2007 októberében végre elmondtam a teljes igazságot a New York Állami Feltételes Szabadlábra Helyezési Osztálynak.

John Esposito kétévente válik jogosulttá a feltételes szabadlábra helyezésre. Amikor letöltötte a minimum tizenöt éves büntetését, a szüleimmel New Yorkba utaztam egy meghallgatásra.

Egy tárgyalóteremben voltunk, ahol egy női biztos és egy gyorsíró várt ránk. Egy hosszú asztal egyik végén ültünk mindannyian. Fiatal felnőttként végre képessé váltam arra, hogy áldozati nyilatkozatot tegyek. Kimondtam azokat a dolgokat, amiket korábban soha nem mertem a nyilvánosság előtt.

Visszagondolva azt kívánom, bárcsak bíróság elé került volna az ügy. Úgy hiszem, a tetteiért sokkal szigorúbb büntetést érdemelt volna tizenöt évnél.

A tizenhat nap alatt, amíg fogva tartottak, sosem hittem, hogy valaha is kiszabadulok. Videókamerát és televíziót szerelt fel, hogy lássa, közeledik-e valaki a házához, miközben engem fogolyként őrzött.

Minden áldott nap néztem a híreket. Ez tiszta kínzás volt. Végignéztem, ahogy találgatnak a keresésem helyszíneiről és azon tűnődnek, vajon élek-e még. Legalább naponta egyszer lejött hozzám. Ilyenkor vagy molesztált, vagy megerőszakolt. Legalább egyszer minden nap, amíg odalent voltam. Azután úgy beszélt velem, mintha mi sem történt volna. Én pedig kérdezgettem őt, mi lesz az iskolával. Mi lesz velem, ha idősebb leszek. Fogok-e dolgozni.

Ő mindig megnyugtatott. Azt mondta, tizennyolc éves koromra boldog leszek, mert akkor már senki sem keres majd. Naponta huszonhárom órán át láncon tartott abban a lyukban. Nem tudom, miért láncolta a nyakamat a falhoz.

A szüleim is szót kaptak. Azzal érveltek, hogy soha senki sem lesz biztonságban, ha Johnt szabadlábra helyezik. Anyám ezt mondta a kihallgató tisztnek:

– Katie egy túlélő. Erős a lelke és legyőzte a múltját. Kedves fiatal nővé vált. Meg kell azonban érteniük, milyen nehézségekkel kellett megküzdenie tízévesen, milyen rettegésben élt. Ez soha nem hagyja el őt. Élete végéig elkíséri.

John nem volt jelen a meghallgatáson. Amikor a Sing Sing börtönben sor került a meghallgatására, azt mondta a bizottságnak, hogy eredetileg csak négy napra akart elvinni. Utána Mexikóba vagy Ausztráliába menekített volna, hogy boldogan éljünk és megmentsen a nyomorúságos életemtől. Szerinte azonban minden félresiklott. Azt állította a biztosoknak, hogy csak a derekamnál fogva láncolt le. Azért tette, mert dörömböltem az elektromos dobozon és féltett, nehogy elektromos tüzet okozzak.

A biztosok megkérdezték tőle, hogy közösült-e velem. Nem, aszexuális vagyok, válaszolta. Képtelen vagyok rá, nem szexelek. Megkérdezték, megcsókolt-e. Ezt nem a szex miatt tettem, felelte. Hol csókolta meg, az ajkán? Az arcán, néha az ajkán, jött a válasz.

Azt mondta a bizottságnak, hogy végül azért engedett el, mert kiöntöttem egy üdítőt a matracra és nem akarta, hogy vizes maradjak. Úgy adta elő az egészet, mintha egy balul elsült kempingezésről lett volna szó. Azután John a szabadságáért könyörgött.

Nagyon sajnálom, amit tettem, mondta. Higgyék el, tudom, milyen szörnyű volt Katie-nek, hiszen én is be vagyok zárva. Majdnem tizenöt éve vagyok bezárva egy intézetbe úgy, hogy nem tudom, hazamehetek-e valaha. A családomat sem láthatom. Tudom, mit érezhetett Katie. Neki sokkal rosszabb lehetett. Ő csak egy kislány volt és legtöbbször egyedül maradt.

Tudom, milyen önző voltam. Higgyék el, ha visszamehetnék az időben azzal a tudással, amivel most rendelkezem, ez soha nem történne meg. Meg sem fordulna a fejemben. Nem tudom, érdemes vagyok-e a hazatérésre. Ha adnak egy esélyt, tudom, hogy nem okozok csalódást. A feltételes szabadláb szabályait nagyon szigorúra szabhatják. Vegyék el a jogosítványomat örökre, adjanak életfogytig tartó kijárási tilalmat. Tegyenek rám nyomkövetőt, kötelezzenek életem végéig tartó programokra. Ha szükségesnek látják, kasztrálhatnak is. Bármit megteszek a saját költségemen. Ha elbukom, csukjanak le és dobják el a kulcsot. Ennyire biztos vagyok benne, hogy jó és gondoskodó ember lennék a szabadulásom után.

A feltételes szabadlábra helyezést elutasították. A jelentésben azt írták, hogy a szabadlábra helyezése összeegyeztethetetlen a társadalom jólétével és bagatellizálná az ellenem elkövetett bűncselekmény súlyosságát.

Két évvel később, amikor John hatvanéves lett, az újabb meghallgatás jegyzőkönyvében azt olvastam, hogy továbbra is tagadja a szexuális érintkezést.

2011-ben azt állította a bizottságnak, hogy saját lányaként akart felnevelni. Azt állítja, nem történt szexuális érintkezés? Nem történt. Akkor miért mondaná ezt a lány? Ha ön a megmentője, aki kiemelte a borzasztó körülmények közül és szerető apaként akarta nevelni, miért fordulna szembe önnel ez a személy és mondaná azt, hogy hozzányúlt? Úgy vélem, azt mondta, hogy megcsókoltam, és ez igaz is. De az nem volt szexuális jellegű.

A megbocsátás olyan luxus, amely azoknak jár, akik elismerik a hibáikat. Tudtam, hogy John beteg. Talán a maga módján valóban az én érdekeimet nézte. Most azonban nem érzem úgy, hogy megérdemelné a bocsánatomat. Nem hiszek a pedofilok gyógyíthatóságában vagy a rehabilitációjukban.

John ismét a szabadságát kérte. Elmondta, hogy már nem az az ember, aki a börtönbe kerülésekor volt. Sokkal alázatosabb, gondoskodóbb és vallásosabb lett. Kevésbé önközpontú.

Tudja, hogy tettei másokra is hatással vannak, ezért sokat gondolkodik, mielőtt cselekszik.

Beszélt a börtönben elért eredményeiről. Megszerezte az érettségit és asztalosmunkát tanult. Megtanult hangszeren játszani és folyékonyan olvas kottát. A templomban zenél. Megtanulta, hogy a zene elűzi a magányt és boldoggá teszi. Azt állította, hogy mintarab volt. Minden jelentése kiváló. Minden programot elvégzett, amit a tanácsadója javasolt. Sosem tanúsított tiszteletlenséget a tisztekkel vagy a rabtársaival szemben. Nagyon sajnálja. Amit tett, az önzés volt. Úgy véli, eleget bűnhődött már. Készen áll a szabadságra és hasznos tagja akar lenni a társadalomnak.

A kihallgató biztos gratulált a felkészült nyilatkozatához, majd pár nappal később elutasította a kérelmet, mert a szabadon bocsátása továbbra is veszélyt jelentene a közbiztonságra.

A jegyzőkönyvet olvasva találtam valamit, ami talán igaz volt John szavaiból. Azt mondta a bizottságnak, hogy az utolsó dolog, amit Katie mondott neki az ügyvédje jelenlétében, ez volt: John, ne aggódj. Minden rendben lesz. Ebben az egyetlen pontban Johnnak igaza volt. Valahogy valóban rendben vagyok.

A meghallgatásról hazafelé tartva végre összeszedtem a bátorságomat. Közöltem a szüleimmel, hogy nyilvánosan is meg akarom osztani a történetemet egy könyvben. Anyám természetesen az ellenvéleményt képviselte és tudni akarta az indokaimat.

Elmondtam neki, hogy tisztázni akarom az igazságot. Miért maradnának John hazugságai megválaszolatlanul? Figyelmeztetni akartam a szülőket és más felnőtteket. A gyerekek nem fognak beszélni, ha az életüket fenyegetik. Nyitva kell tartaniuk a szemüket és szólniuk kell, ha gyanítják, hogy egy gyermek veszélyben van. Az én esetemben ragadozók köröztek körülöttem és senki sem segített. Azt akartam, hogy a harmincéves nemi erőszak áldozata tudja, hogy beszélnie kell valakivel. Tudatni akartam a bántalmazott gyermekekkel, hogy ez nem az ő hibájuk és nem ők kérték ezt.

Idő előtt nőttem fel. A gyerekként elszenvedett bántalmazás megfosztott a gyermekkoromtól. Emiatt soha nem élhetem majd azt az életet, amit más felnőttek. Próbálok pozitívan hozzáállni a dolgokhoz. Hiszem, hogy minden okkal történik. Isten nem ad nagyobb terhet, mint amit el tudunk viselni. Ami nem öl meg, az megerősít.

Mégis megdöbbent, hogy a fiatal koromban jelen lévő összes felnőtt ellopott tőlem egy darabot a gyermekkoromból így vagy úgy. Ebben az időben tudtam meg azt is, hogy léteznek hangfelvételek a fogságom napjairól. Nem érdekelt a dolog és hajthatatlan voltam. Nem akarom, hogy valaha is lejátsszák vagy nyilvánosan meghallgassák azokat. Nem akarom hallani azt a félelmet, amit átéltem. Soha többé nem akarom hallani John hangját. A felépülésem érdekében sok mindent kizártam abból, ami a bunkerben történt. Még így is sok mindenre emlékszem. Végtelen órákon át voltam egyedül. Biztos vagyok benne, hogy beszéltem magamban, sírtam magamban és próbáltam vigasztalni magam. Nincs bennem vágy a trauma újraélésére. Ugyanakkor ragaszkodtam hozzá, hogy mások megtudják az igazságot, hogy tanúskodjanak mellette. Így a teljes igazság vitathatatlanná válik.

Mary hívott 2009 februárjában és egy megdöbbentő üzenetet hagyott a rögzítőmön. Elmentettem azt az üzenetet. Valaki az ügyészségről hívta őt és tájékoztatta. Sal meghalt.

Azonnal felhívtam a szüleimet. Anyám reakciója egy szarkasztikus gúnyolódás volt. Ezt a halált egyikünk sem fogja meggyászolni. Azután felhívtam Marilynt. Tudatni akartam vele a hírt. Azt is el akartam érni, hogy ne beszéljen az újságírókkal, ha keresik őt. Biztos voltam benne, hogy keresni fogják. Nem akartam újra a címlapokra kerülni.

Munkában volt, így nem volt könnyű a beszélgetés. A háromperces hívás alatt fogadta be a hírt, miközben a diszpécserpultnál ült a Sunset Taxinál és utasításokat kiabált a rádióba.

Megkérdeztem tőle, kitalálja-e, ki halt meg ma reggel a börtönben. Csend következett, fogalma sem volt. Az egyik fickó, akit rács mögé juttattam, mondtam.

Sal? – kérdezett vissza.

Szerintem a lelke mélyén aggódott amiatt, hogy Sal kiszabadul és megfenyeget minket. Csak annyit mondott, hogy ez nagyszerű. A lehető leggyorsabban le akartam tenni a telefont. Soha nem beszélt velem anyaként. Én sem kezelem őt anyaként. Azt hiszem, azt mondta, hogy most már a pokolban rohadhat az a gazember. Valami ilyesmit mondott. Megkönnyebbült.

Az egész nevelőcsaládom is így érzett. Nem éreztem szomorúságot. Mindig reméltem, hogy valaki megöli őt a börtönben. Meglepett, hogy ez nem történt meg.

Boldog voltam. Tudtam, hogy többé nem teheti meg mással azt, amit velem tett.

Megtudtam, hogy a halála előtt Észak-Karolinában élt egy barátnőjével, akinek kisgyermeke volt. Megszakadt a szívem. Undorodtam a gondolattól, hogy egy nő beenged az otthonába és az életébe egy elítélt pedofilt, miközben gyermek van a házban.

Mindezek után, amit velem tett. Ő soha nem ismerte be. Mindig azt mondta, hogy hazudok. Úgy gondolom, ha megbánást mutatott volna a tetteiért és a viselkedéséért, másként éreznék.

John nyilvánosan bocsánatot kért, legalább az elrablásért. Most én vagyok az, aki fogva tartja Johnt. Sal olyan ember volt, aki azt hitte, sosem hibázik. Azt hitte, bármit megúszhat.

Régebben azt hittem, egyszerűen csak egy gonosz ember, aki szereti a gonoszságot. Ma már tudom, hogy a bántalmazás egy tanult viselkedésmód lehet. A szexuális, verbális, fizikai és érzelmi bántalmazás mély sebeket ejt a gyermeken, aki később elismétli a tanultakat.

Amikor Sal fiatal volt, a bántalmazást még nem ismerték fel és nem kezelték. Közvetlen tapasztalatokat szerzett a témában és megismételte a körforgást. Nem hiszem, hogy vala-

ki csak úgy, egyik napról a másikra elkezdi bántalmazni a kétéveseket. Sal elmondta nekem, hogy az apja verbálisan és fizikailag is bántalmazta őt. Ő pedig egyszerűen a másik végletbe esett át.

Velem véget ér a körforgás. Sokat tanultam a bántalmazásról, évekig jártam terápiára és tudom, hogy soha nem fogom megismételni a gyermekeimmel azt, ami velem történt. Ez az egyetlen dolog, amiért valójában hálás vagyok az elrablásommal kapcsolatban.

Az ügyemet az egész országban közvetítették egy olyan nemzetnek, amely akkoriban még nem vitatta meg teljesen és nyíltan a gyermekek szexuális bántalmazásának számos aspektusát.

Olyan gyermekekről van szó, akiket felnőtt férfiak kényszerítenek szexre a saját otthonukban. Kislányokról, akik olyan férfiak vágyálmainak tárgyai lettek, akik átlagos, hétköznapi embereknek tettették magukat.

Az elrablásom után ezek a témák többé nem számítottak kimondhatatlan tabuknak. Remélem, hogy a velem történtek segítettek felnyitni az emberek szemét.

Még mindig megkérdezik tőlem, mit éreztem mindeközben. Azon tűnődtem, mit követtem el, amivel kiérdemeltem ezt a sorsot. Mocskosnak és bűnösnek éreztem magam. A szinte napi szexuális aktusok miatt éreztem magam piszkosnak. A bűntudat pedig azért gyötört, mert azt hittem, valami rosszat tettem, amiért ilyen súlyos büntetést kaptam.

Talán van valami igazság abban, hogy létezik belső erő, egy erős túlélési vágy. Lehet, hogy harcosnak születtem. Vagy talán az tett keménnyé, hogy a bántalmazás ilyen korán elkezdődött. Csak ezt az életet ismertem.

Az emlékezés gyógyulás. Ebben most már biztos vagyok. Bármilyen nehéz is beszélni és írni a szégyenteljes részletekről, azokat napvilágra kell hozni. Amint feltárulnak, levethetők, akár egy régi bőr. Aztán eltemethetők. Ezért nem akarom soha meghallgatni a szalagokat. Eleget emlékeztem már.

CAROLYN – MARY

Hallottam a szalagokat. Borzalmasak voltak. Mary Bromley első levele teljesen elbizonytalanított. Ha Katie terapeutája ismerte a fogság alatt készült hangfelvételeket, akkor Katie-nek is tudnia kellett róluk réges-rég.

Katie mégis azt állította nekem, hogy nem tudott a létezésükről, amíg én nem beszéltem neki róluk. Lehet, hogy ezt az emléket is száműzte magából. A szalagok, mesélte Mary, amikor végre sor került a találkozónkra, megrendítőek voltak. Katie teli torokból kiabál Lindáért. Vigasztalhatatlanul zokog. Az édesanyját egyetlen alkalommal sem hívta. Nem tudom eléggé hangsúlyozni, milyen mély nyomot hagytak bennem ezek a felvételek.

Hallani Katie segélykiáltásait, a félelmét és a magányát. A rettegését, hogy John végez vele. Azt a szűntelen vágyódást Linda után. Újra és újra, megállíthatatlanul zokogott Lindáért.

Mary szerint a tartós bántalmazás áldozatai gyakran viselkednek így. Abba az egyetlen emberbe kapaszkodnak, akitől a létezésük függ, még akkor is, ha az illető kegyetlen vagy csak elhanyagolja őket.

Mary elismert szakmai múlttal rendelkező pszichoterapeuta. Dr. Nicholas Groth tanítványaként sajátította el a szakma alapjait, aki a pedofília kutatásának úttörője volt. Később Mary közvetlen közelről tapasztalta meg a szexuális erőszak pusztítását.

A manhattani Saint Vincent Kórház áldozatsegítő programját vezette, ahol a sürgősségire érkező nőket segítette. A nyolcvanas évek közepén költöztek el az Upper West Side-ról East Hamptonba a férjével és a hároméves kisfiukkal. A pörgős városi élet után ez nagy változás volt. Valahogy felelősnek érezte magát a sorsáért.

Vajon Katie-nek sikerült megtörnie a bántalmazás ördögi körét? Mary meg van győződve róla, hogy igen. A szeretet volt a mentőöv, az a nélkülözhetetlen elem, amely segített neki. Ezt

bőségesen megkapta attól a közösségtől, amely kollektív bűntudatot érzett egy elhagyott gyermek sorsa miatt.

Az anyaság, figyelmeztetett a terapeuta, az utolsó határvonal. Katie rendkívül kényszeresen igyekszik majd biztonságban tartani a gyermekeit. Nyomasztó szorongás gyötri majd. Ezt nem fogja összekapcsolni a saját traumájával. Vannak eszközei a megküzdéshez, de szüksége lesz a megerősítésre. A közös munkánk a gyógyulás első szakasza volt. A következő szintet a depressziómentes fiatal felnőttkor jelentette.

A legnehezebb feladat azonban az anyaság lesz. Ez az időszak felszínre hozza mindazt a bizalmatlanságot, amit bárki iránt valaha érzett. Nála hiányzott az anyai minta. Csak az elrablása után tapasztalhatta meg, milyen az igazi gondoskodás. Egyre több nehézség merül majd fel benne. Az árulás érzése kísérti majd. Mindenki elárulta őt. Remélem, én nem tartoztam közéjük.

Megemlítettem Marynek, hogy Katie az egész életét az ő és a nevelőszülei szeretetének tulajdonítja. Mary szeme megtelt könnyel, és megpróbált elmosolyodni.

Vajon felépült már Katie? Segít-e a gyógyulásban a történetének elmesélése?

Mindannyian felépülünk valamiből. Valahol mindenki hordoz sebeket. Örülök, hogy ezen az úton jár, és megosztja a múltját, mert ez a felépülésének rendkívül fontos része.

Mary azonban óva intett mindenkit. A trauma bármikor visszatérhet. A gyógyulás folyamata soha nem áll meg. Ennek a történetnek nincs befejezése.

KATIE – ANYASÁG

Dereket egy egyetemi város bárjában ismertem meg. Egy vakító eljegyzési gyűrűt viseltem, ő pedig egy biliárddákót és egy adag önteltséget. Boldog menyasszonya voltam Scottnak, és egyáltalán nem akartam ismerkedni.

A főiskolai barátnőmmel, Aileennel rendszeresen jártunk oda biliárdozni a házi feladat befejezése után. Gyakran keveredtünk játékba két pimasz, arrogáns helyi sráccal. Úgy gondoltam, Aileen érdekli őket, mert mindig felénk sodródtak és trükkös lökésekkel vágtak fel előttünk.

Derek és Martin egyáltalán nem voltak az esetem. Egyikük sem. A rendes srácokat kedveltem, ők pedig nem tűntek annak. Úgy viselkedtek, mintha övék lenne a bár, hiszen helyiek voltak, szemben az ottani egyetemistákkal.

Dereknek sikeres informatikai vállalkozása volt, és mindenki ismerte. Számomra azonban ő csupán egy idegen maradt.

A bárban mindig résen voltam. Sok embert nem ismertem, és nem akartam olyan helyzetbe kerülni, ahol kicsúszik az irányítás a kezemből. A kontroll központi kérdés az életemben. Ha úgy érzem, elveszítem, rám tör a szorongás. Minden pillanatban szükségem van egy menekülési tervre.

A középiskolában én voltam az örökös sofőr. Akkor éreztem magam a legnagyobb biztonságban, amikor a kormány mögött ültem és én uraltam a járművet. A bezártságot is nehezen tűröm. Frusztrál, ha a kijáratokat elállja valami vagy valaki. Gyűlölöm a tehetetlenséget. A távolságtartásom miatt sokan tartanak gőgösnek. Egyszerűen csak nem pazarolom a figyelmemet azokra, akiket nem ismerek, és Derekkel is így viselkedtem.

Ez nem akadályozta meg Dereket és Martint abban, hogy egy este meghívjanak minket a lakásukra. Aligha lehetett ezt randevúnak nevezni. Addigra úgy éreztem, elég jól ismerem őket ahhoz, hogy elmenjek velük.

Útközben vettünk némi rágcsálnivalót egy éjjel-nappali benzinkúton, majd bekucorodtunk a kanapéjukra filmet nézni. Végül hajnali négyig maradtunk. Félig már aludtam, és még mindig fogalmam sem volt Derek érdeklődéséről. Számot cseréltünk, én pedig visszamentem a kollégiumba, hogy aludjak pár órát a tanórák előtt.

Amikor azon a tavaszon felbontottam az eljegyzésemet, rengeteg időt töltöttem biliárdozással a vizsgákra való magolás közepette. Egy másodpercig sem gondoltam Derekre. Ő mégis mindig ott termett a biliárdasztal másik végén. Segített elfelejteni a tanulást és az eljegyzésem zátonyra futását.

A szemeszter végén még a vizsgákra való felkészülésben és a kollégiumi kiköltözésben is segített. Nagyon könnyű volt vele beszélgetni. Az első közös nyarunk előtt meséltem neki a gyermekkoromról. Lazán annyit felelt, hogy már tudja. Rám keresett az interneten.

Tetszett Derek józan stílusa és jobban meg akartam ismerni. Szinte minden nap beszéltünk telefonon. Élveztem a barátságot, amely lassan románccá alakult. A kapcsolatunk gyorsan elmélyült az eljegyzésem felbontása után. Rájöttem, hogy soha nem lett volna szabad igent mondanom Scottnak. Elvakított a gyönyörű gyűrű és a tündérmese ígérete.

Derek viszont olyasvalaki volt, akire vágytam az életemben. Üzlettulajdonos volt és egyáltalán nem tervezett családalapítást a közeljövőben.

Az első hivatalos randevúnkra Derek megígérte, hogy elvisz a kedvenc olasz éttermembe. Ez majdnem egyórás autóútra volt a pennsylvaniai városunktól. Hatkor kellett volna felvennie a munka után, de közvetlenül előtte felhívott, hogy másfél órát késik. Végül két órával később érkezett meg. Elnézést kért, és felajánlotta, hogy halasszuk el a találkozót.

Már olyan késő volt, hogy egy közeli Subway szendvicsezőben kötöttünk ki. Nem volt túl romantikus, de tökéletes kezdete volt két egyszerű ember kapcsolatának.

A nyár nagy részét Springsben töltöttem, de tartottuk a kapcsolatot. Kétszer meg is látogattam őt. Visszakoztam azon-

ban, amikor megtudtam, hogy újra felvette a kapcsolatot egy volt barátnőjével. Szívességnek indult az egész. Azt mondta, csak kimegy érte a repülőtérre, mert régóta nem látták egymást. Nem értettem, miért pont neki kell mennie érte. Elmagyarázta, hogy a lány kérte meg, mert a szülei dolgoztak. Értékeltem az őszinteségét, de közöltem vele: ha a fuvar után akár egyetlen percet is vele tölt, elfelejthet engem.

Az egész hetet vele töltötte. Valójában annyira megviselte a lány távozása, hogy a repülőtérről hazafelé menet engem hívott fel, hogy kiöntse a lelkét. Nem hittem a fülemnek. Végeztem vele. Semmit nem akartam tőle többé. Ez nálam nem fért bele. Nem akartam másodhegedűs lenni valaki mellett, aki egy másik államban él, és aki összetörte Derek szívét.

Egyedülálló egyetemistának lenni a Hamptonsban nem volt nehéz. A barátnőimmel rendszeresen jártunk táncolni East Hamptonba és a környékre. Tanulgattam, milyen sokat érnek a barátnők az életemben. Olyan lányok, akik nem ítélnek el, bármilyen nehéz is a közelembe férkőzni.

Megértették, miért nehéz bíznom az emberekben. Caitlint a középiskola óta ismertem, elválaszthatatlanok voltunk. Aztán ott volt Corinne. Ő egy évvel felettem járt. Akkoriban fenyegetésnek éreztem őt Scott-tal való kapcsolatomra. Új lány volt az iskolában, Scott pedig próbált neki segíteni. Ez nem tetszett nekem. Nem bíztam benne, még akkor sem, amikor mással járt. Később rájöttem a paranoiám eredetére. Végül Caitlin és Corinne is koszorúslányaim lettek.

Amikor az utolsó évemre visszatértem a főiskolára, nem akartam látni Dereket. De volt egy kivétel. Derek lakásában maradt a televízióm, és vissza kellett szereznem. Átmentem hozzá egy este, ő pedig megkérdezte, maradok-e filmezni. Senki nem volt még a kampuszon, én pedig két héttel korábban érkeztem egy kollégiumi munka miatt. Nagyon feszült voltam. A pajzsomat nem akartam leereszteni.

Csak a film miatt maradtam, hogy ne legyek egyedül. Megnéztük a filmet és furcsán váltunk el. Másnap este mindketten megjelentünk a biliárd bárban. Terjedt a hír, hogy sza-

bad vagyok, és páran el is hívtak randevúzni. Néhány találkozó után rájöttem, mennyire hiányzik Derek. Ő is így érzett.

Megszerettem Derek értékeit, a családja iránti szeretetét és a munkabírását. Úgy szeretett, amilyen vagyok. Elfogadta a múltamat, a védekező és éretlen természetemet. Derek a hibáim ellenére is szeretett engem. A bizalmatlanság azonban sokáig megmaradt.

Mary szerint önpusztító módon viselkedtem. Folyamatosan azon rágódtam, beszél-e még az exével. Minden üzenetnél azt hittem, ő az. Faggattam őt, nézegettem a telefonját. Derek türelmes volt velem akkor is és most is. Sosem tudom, hogy a bizonytalanságom a gyermekkori rossz példák miatt van, vagy valóban okom van a kétkedésre. Ez a gyermekkori bántalmazás túlélésének egyik átka. Nem tudom, az ösztöneim normálisak-e, vagy csak a régi gyanakvás tör fel újra.

Sal és Linda szörnyű leckéi is gyakran kísértenek. Ez a legfájdalmasabb rész. Nehezen ismerem be, ha tévedek. Támadásnak veszem, ha valaki kritizál. Hamar kijövök a sodromból. Ha valaki bírál, azonnal védekezni kezdek vagy teljesen bezárkózom. Derek néha csak annyit mond, hogy edények vannak a mosogatóban. Ő nem kritizál, csak megállapít valamit. Én mégis a szívemre veszem és úgy érzem, a háziasszonyi képességeimet támadja. Falat emelek vagy visszatámadok.

Egy 2005-ös estén nem gondoltam a jövőre. Egy tréningről tartottam hazafelé az első főiskola utáni munkámból. A gépem sokat késett műszaki hiba miatt. Derek jött értem a repülőtérre. Éjjel fél egykor értem oda, fáradtan, frissen szőkített hajjal.

Megölelt és megcsókolt. Szorosan tartott, és azt mondta, el sem tudja képzelni az életét nélkülem. Fogalmam sem volt, mire készül, amíg le nem térdelt a csomagkiadó szalagnál és meg nem kérte a kezemet. A válaszom egy hangos igen volt.

Az eredeti terve az lett volna, hogy a kutyánk nyakába köti a gyűrűt, de a késés miatt ez meghiúsult. A terv kivitelezése nem számított. Boldog voltam. Már a biliárdozós napok óta éreztem, hogy vele akarom leélni az életemet. Összeilletünk.

Másnap ujjongva ébredtem. Derek családja tudta meg először a hírt. A saját szüleimnek csak három hét múlva mondtam el, mert személyesen akartam közölni velük.

Szerették Dereket és tudták, milyen boldog vagyok vele. Olyan volt ez nekem, mint egy tündérmese kezdete.

Derek városában telepedtünk le. Munkát kellett találnom. Egy használtcikk-kereskedés üzletvezetője lettem. Szerettem a munkát, de nehéz volt korombelieket vagy nálam régebb óta ott dolgozókat irányítani. Az üzlet tulajdonosa nem adott elég támogatást a sikerhez, így hét hónap után felmondtam.

A második munkám egy takarító cégnél volt. Irodavezetőnek vettek fel, de végül takarítanom kellett. A tulajdonos és az alelnök nem jöttek ki jól, én pedig ennek ittam meg a levét. Az alelnök folyamatosan becsmérelt engem minden ok nélkül. Azt mondta, csak azért vettek fel, mert jól áll rajtam a szoknya. Nyomorultul éreztem magam, mert nem szeretek kudarcot vallani, itt pedig nem volt más lehetőségem.

A harmadik munkahelyemen az esküvőnk után kezdtem. Ügyfélszolgálatos lettem egy vizespalackokat gyártó cégnél. Imádtam az ügyfelekkel foglalkozni és kapcsolatokat építeni. Lelkesen tanultam meg minden új feladatot. Ezért is voltam nagyon zaklatott, amikor elbocsátottak onnan, pont amikor kiderült, hogy terhes vagyok.

Több mint egy évbe telt a fogantatás, így már aggódtam, hogy a gyermekkori bántalmazás miatt baj van velem. De egy szombat reggel minden megváltozott. Egy kirándulást terveztünk, és mivel régóta próbálkoztunk a babával, csináltam egy tesztet. Pozitív lett.

Felrohantam a hálószobába és felébresztettem Dereket. Ő óvatosan fogadta a hírt. Akkor hiszi el, ha az orvos is megerősíti. Csináltam még egy tesztet, az is pozitív lett. Repestem az örömtől, de az anyaság gondolata egyben halálra is rémített.

A terhességem keserédes volt, mert végig munkanélküli voltam. Rosszul érintett a dolog. Tizennégy éves korom óta folyamatosan dolgoztam. Haszontalannak éreztem magam. Egész életemben önellátó voltam, egészen addig a pillanatig.

Feszült voltam, amikor elmondtam a szüleimnek a hírt. Pénzszűke miatt csak webkamerán keresztül tudtuk közölni velük.

Logan május végére volt kiírva, de tíz nappal később sem akart megszületni. Az orvos úgy döntött, megindítják a szülést. Nagyon féltem a fájdalomtól és a tűktől. Kilenc hónapnyi szorongás volt bennem. A szülést végül megindították, és már késő volt az érzéstelenítéshez.

Logan feje túl nagy volt, a köldökzsinór pedig a nyakára tekeredett. Nem emlékszem mindenre a szülőszobai pánikból. Logan szívverése lassult, és gyorsan ki kellett őt segíteni. Derek arca elkomorodott. Úgy éreztem, elveszítem a babámat. Végül hallottam a sírást és azonnal áthatott a fáradt nyugalom.

A kisfiamat a karomban tartottam. Az életem örökre megváltozott. Egy kis lény sorsa függött tőlem. Gyönyörű fiam lett, és a munkanélküliség fájdalma azonnal elmúlt.

Az eufória azonban nem tartott sokáig. Otthon is küzdöttem az anyasággal. Logan nem akart szopni. Fontosnak tartottam a szoptatást a kötődés miatt, ami nekem sosem adatott meg Marilynnél. Mindent megpróbáltam, de nem ment. Ezt személyes kudarcomnak éreztem.

Derek segített, ő etette a babát egy kis pohárból. Féltékeny voltam, hogy ők hamarabb kötődtek egymáshoz. Nekem még a mozgás is nehéz volt a szülés utáni fájdalmak miatt. Úgy éreztem, nem én irányítok.

A szüleim meglátogattak minket. Anyámmal sokat beszéltünk a nehézségeimről. Megnyugtatott, hogy ehhez idő kell, és csapatként kell együttműködnünk Logannal.

Végül egy szombat délután a kisfiam rájött, mit kell tennie. A bűntudat és a szégyen azonnal elpárolgott belőlem. Közel egy órán át szopott a karomban. Ez volt a legcsodálatosabb érzés. Úgy éreztem, egyek vagyunk. Megfogadtam, hogy soha nem hagyom, hogy bárki bántsa őt. Most már végképp nem értem, hogyan képes bárki is ártani egy gyermeknek.

Körülbelül egy évvel később meglátogattam Marilynt a taxiállomáson. Logan is velem volt. Nem szóltam neki, hogy jövünk. Éppen hívásban volt, így várnunk kellett rá. Marilyn

belépett és elmosolyodott. Megkérdezte, ki ez a kicsi. Az unokád, feleltem. Megpróbálta megölelni a gyereket, de Logan kifordult a karjából. Engem megölelt. Rövid látogatás volt. Próbálok udvarias lenni vele. Nem gondolom, hogy rossz ember. Egyszerűen csak sosem tanulta meg, hogyan kell gondoskodni egy gyermekről. Helen nagymamától kaptam szeretetet, de az mégis más volt. Bob nagybátyám szerint abban a házban felnőni borzalmas volt. Talán Helen neheztelt azért, mert nem lehetett saját gyermeke.

Sok időbe telt beismerni, hogy Marilyn elhanyagolt engem. Nem volt ott nekem, amikor szükségem lett volna rá. Most pedig attól félek, olyanná válok majd, mint ő.

Láttam őt kilátástalan munkákban őrlődni. Láttam a küzdelmét a pénzzel. Én nem akarok aggódni a számlák vagy a gyerekek ruhái miatt, mégis folyton ezen rágódom.

Marilynnek nem telt saját házra, ezért kényszerültünk nagyanyámmal és Inghilleriékkel élni abban a házban, amit nagyapám épített. Az egész életem másként alakulhatott volna, ha Marilynnek van saját otthona.

Egyetlen dolgot nem bánok, amit tőle örököltem: a képességet, hogy mások igényeit magam elé helyezzem. Ő mindig ezt tette, Sal és Linda pedig ki is használták ezt. Én igyekszem nem ilyen hiszékeny lenni, mert ez egy veszélyes tulajdonság.

Amikor azt mondják, hasonlítok Marilynre, azonnal védekezni kezdek. Sértésnek veszem a súlya miatt. A súlyom miatti aggódás örök harc lesz számomra. Sosem voltam kövér, de volt, amikor a tükörbe nézve őt láttam.

A jó étkezési szokások gyermekkorban dőlnek el, az enyémek pedig szörnyűek. Nálunk az ebéd sokszor csak egy szelet csoki vagy fagylalt volt.

Az én gyermekeimnek olyan anyja lesz, aki figyel a táplálkozásra. Leginkább attól félek, hogy türelmetlen leszek Logannal. Megszakad a szívem, ha kijövök a sodromból. A legjobb gyermekkort akarom neki adni. Azt akarom, hogy ne a dühös anyura emlékezzen majd. Logan a mindenem. Ő egy édes, ka-

landvágyó kisfiú. Ő csak egy normális gyerek. Nekem kell megtanulnom az alapoktól, hogyan legyek jó anya.

Féltem a családomat. Anyagilag nem tehetem meg, hogy otthon maradjak. Visszamentem dolgozni egy biztosítóhoz még Logan első születésnapja előtt. Mivel nem vagyok vele állandóan, folyton aggódom miatta. Nehéz nem a legrosszabbat feltételezni az emberekről. Próbálok esélyt adni mindenkinek, de a pajzsomat nehezen engedem le. Anyaként mindig azt keresem, hol érheti bántódás a családomat. Óvatos vagyok azokkal, akiket az életünkbe engedek. Az emberek nem azok, aminek látszanak. Annyi fájdalmat éltem már át, hogy nem tudom, bírnék-e még többet.

Egy nap talán képes leszek megbocsátani azoknak, akik bántottak. De még nem tartok ott. Még mindig érzem a bántalmazás hatásait. Mindennél jobban szeretem a férjemet, de az intim együttlét kevésbé foglalkoztat. Inkább az ölelést, a közös vacsorákat és a szülőség örömeit értékelem. Ezek olyan dolgok, amikről korábban nem tudtam, hogy ekkora örömet okozhatnak. Az életem első tíz évében soha nem láttam, hogy a felnőttek törődnének vagy szeretettel fordulnának egymás felé.

Miközben elmesélem ezt a történetet, újra kilencéves vagyok. Mély fájdalmat érzek a kilencéves énem miatt, és gyászolom az elveszett gyermekkoromat. Ugyanakkor rengeteget nyertem azóta. Minden évben január 14-ét ünneplem meg, mintha a születésnapom lenne. Ez az évfordulója annak a napnak, amikor beköltöztem a szüleimhez. Valójában ekkor kezdődött az életem. Abból a kislányból, aki az autóban elhúzódott Tedd mellől és a legapróbb dolgokról is hazudott Barbarának, az anyja legjobb barátnője és az apja kicsi lánya lett. Az életemet köszönhetem nekik. Tudom, hogy ők is ugyanilyen mélyen éreznek irántam. Amióta ismerem őt, az apámat csak kétszer láttam sírni. Először akkor, amikor kitett a főiskolánál, később pedig akkor, amikor az oltárhoz kísért. Remélem, azok a könnyek a büszkeségből fakadtak, látva a munkájuk gyümölcsét és azt, akivé váltam.

Húsz éven át hallgattam. Képes voltam névtelenül egy olyan életet élni, amely sokkal normálisabb annál, mint amiről kislányként álmodni mertem. Akkoriban csak gombóccá zsugorodva zokogtam a fogvatartómnak, hogy a jövőm éppen most csúszik ki a kezeim közül.

Drága szülőket és testvéreket kaptam. Én voltam az első a szűkebb családomban, aki elvégezte a középiskolát, majd a főiskolát is. Van egy férjem, akinek minden este elmondom, hogy szeretem, mielőtt elaludnék, és ezt komolyan is gondolom. Van egy saját otthonunk. Több hasznos munkám volt már, és évekig tartó, életmentő terápián vettem részt. Szerető és folyton tanuló anya vagyok. A felépülésem pedig minden egyes nap folytatódik.

CAROLYN – RUGALMASSÁG

Lenyűgöz a lélek gyógyulási képessége. A legmegrázóbb élmények kétségtelenül megváltoztatják az ember szemléletmódját. Az emberi kitartást meghatározó eredeti DNS azonban láthatóan érintetlen marad.

Apám ezt alkatnak nevezte. Az ember vagy vastag bőrrel születik, vagy pépes belsővel. Katie-nek az a szívós, bőrszerű fajtája van. Nem tudom, hogy ezt az azonosítatlan felmenőitől örökölte, vagy a szüntelen kondicionálás eredménye volt. Keverjük ehhez hozzá a Kis Johntól és Helen nagymamától kapott szeretetet. A végeredmény megingathatatlan bátorság és egyfajta érzelmi páncél lett, amely megvédte Katie-t, amíg a sokkal jobb szülői gondoskodás a segítségére nem sietett. Ez pedig bőségesen és különféle formákban érkezett meg az életébe.

Ez éppen olyan, mint a sérült bőr rugalmassága. Még a legcsúnyább sebek is begyógyulnak. Amikor a bőr szétszakad, a csipkés élek fokozatosan összeérnek. Minden nap újabb szövetréteg nő, amíg var nem képződik, hogy megvédje a testet a kórokozók inváziójától. Ez a biokémiai folyamatok lenyűgöző összehangolása. Egyben törékeny folyamat is, amely hajlamos a kudarcra. Még a var leesése után sem lesz a bőr ugyanolyan, mint korábban. Hosszú ideig érzékeny maradhat, és kiszolgáltatott a környezeti hatásoknak. Ebben az állapotban találtam rá Katie-re. Meggyógyult, bár érthető módon megváltozott.

Az emlékezet is képes a megújulásra. Korábban úgy gondoltam, hogy az emlékezet törlése hasznos lehet az ilyen megpróbáltatások túlélésében. A fájdalmas részletek elmosódása tompítja az érzékelést. Katie esetében ez hosszú ideig így volt. A nevelőszülei segítettek ebben. Mary Bromley is mellettük állt. Az igazság azonban nem maradhat örökké rejtve.

Katie-től egy levél is érkezett hozzám.

Kedves Carolyn, írta benne. Köszönöm, hogy elmondhatom a történetemet. Fontos nekem, hogy az emberek lássák az

igazságot. Talán ez másoknak is erőt ad a küzdelemhez. Hamarosan beszélünk, Katie.

Egy másik feljegyzés is a kezembe került Katie elrablásának huszadik évfordulóján. Ez egy olyan hangtól érkezett, amely mára elnémult. James Catterson, a korábbi kerületi ügyész, 2007-ben hunyt el stroke következtében.

Egy évvel korábban küldte ezt a választ egy újságírónak, aki arról érdeklődött, mi történt Katie Beersszel.

A kapcsolataim Katie-vel megszűntek, állt Catterson levelében. Ennek legfőbb oka, hogy egy igen nyomós indok miatt kerültem a vele való érintkezést. Erősen hiszek abban, hogy ő új életet kezdett. A múlttal való bármilyen találkozás nagyon kellemetlenül érintette őt. Az volt a legjobb számára, ha gyermekkora azon szakaszát a lehető legmesszebbre helyezi el magától. Még akkor is, ha ez a támogatóival és a démonaival való kötelékek megszakítását jelentette.

Utoljára a középiskolai ballagásán láttam. Kiváló fiatal nővé vált, aki megérdemelte a tiszta lapot. Távol a suttogásoktól, a felvont szemöldököktől és a vadidegenek lopott, mindentudó pillantásaitól.

Mostanra elvégezte a főiskolát. Úgy hiszem, az északkeleti régión kívül él és dolgozik, legyen hát így. Még mindig kíváncsi vagyok rá, hogy sorsa miként alakul. Jobban aggódom azonban amiatt, hogy feltépem a rossz emlékeit.

A saját unokáimra koncentrálok. Őszintén kívánom, hogy a másik lányom is olyan erős, boldog és biztonságban lévő legyen, mint ők.

Köszönöm, hogy gondolt Katie-re. Ő egy lenyűgöző és bátor személyiség, akinek szüksége van rá, hogy elmeneküljön a múltja elől. Olyan diszfunkcionális gondozók kényszerítették rá ezt a sorsot, akik cserbenhagyták őt. Önnek és nekem nem kell felkerülnünk arra a hosszú listára.

Minden jót, James Catterson.

CAROLYN – EPILÓGUS

Egy porlepte barna doboz került elő Mary irodájában a zöld bőrdívány alól. Mary keserédes mosollyal jegyezte meg, hogy ez az ő Katie Beers-doboza. Több száz kézzel írt levelet őriztek benne jóakaróktól. Sokan közülük iskolások voltak.

A szabadulás utáni napokban és hónapokban az osztálytermekben és az iskolai gyűléseken az emberrablás és a gyermekbántalmazás veszélyeiről beszélgettek. A szalagcímek elkerülhetetlenek voltak. Katie sorsa pedig egy mindenki által követett, tanulságos drámává vált.

A levelek kötegekben érkeztek. Volt, amit zsírkrétával, filctollal, ceruzával vagy tintával vetettek papírra. Színes kartonlapokon, vonalas füzetlapokon és levélpapírokon sorakoztak az üzenetek. Némelyiket rajzokkal díszítették, másokat írógéppel gépeltek le. Különböző módon mindegyik gyönyörű, jegyezte meg Mary.

Ő és Katie sok levelet közösen olvastak el. Nagyon lassan haladtak. Minden alkalommal csak néhány darabra jutott idő.

Katie megtartott magának néhányat. Köztük voltak olyanok, amelyekben gyerekek kérték, hogy hadd lehessenek a legjobb barátai. Olyan felnőttek is írtak, akiket gyermekkorukban szintén bántalmaztak. Ők a támogatásukról biztosították a lányt.

Mary meggyőződése szerint ezek az írások a közösségi szeretet lenyűgöző bizonyítékai. Ez a szeretet nélkülözhetetlen összetevőként segítette Katie felépülését.

Kedves Katie. Üdvözlünk az új kezdetnél. Ezt az üzenetet küldöm neked reményként. Kívánom, hogy legyen olyan születésnapi bulid, amilyenre már régóta vártál. Legyenek szép ruháid, babáid és sok barátod. Remélem, sok szeretetben lesz részed. Maradj azzal a családdal, amelyik biztosította neked az újrakezdést. Kerry, hatodik osztály.

Kedves Katie. Nagyon örülök, hogy életben maradtál. Remélem, te és a családod boldogan éltek majd. Gina, ötödik osztály.

Kedves Katie. Rendkívül sajnálom, hogy a segítség nem érkezett meg hozzád korábban. Mindannyian hálásak lehetünk, hogy élve jutottál ki abból a borzalmas helyből. Légy boldog. Küzdj az ellen, amit nem szeretsz az életben. Stacey, ötödik osztály.

Kedves Katie. Most már biztonságban vagy. Egész életedben lesz időd bepótolni a dolgokat. Új barátod, Julie.

Kedves Katie. Hallottam, mi történt veled. Nagyon rosszul éreztem magam miatta. Minden éjjel és nappal reménykedtem és imádkoztam érted. Katie, úgy érzem, mintha egész életemben ismertelek volna. Őszinte híved, George.

Kedves Katie. Remélem, találsz egy családot, amelyik szeretettel gondoskodik rólad. Ne aggódj a múlt miatt. Tekints előre az életbe. Őszinte híved, Marlon, ötödik osztály.

Kedves Katie. Nagyon örülök, hogy jól vagy. Minden este imádkoztam érted. Nagyon erős és szerencsés kislány vagy. Valószínűleg most még félsz és össze vagy zavarodva. Végre gondoskodnak majd rólad. Az anyukád mindig az anyukád marad. Azonban az anyaság többről szól a puszta szülésnél. Itt az ideje, hogy legyen egy igazi anyukád, aki szeretetet mutat neked és vigyáz rád. Remélem, csupa jót hallok majd felőled. Szeretettel, Laraine.

Kedves Katie. Nagyon boldog vagyok, hogy élsz. Mindenki szeret téged. Szeretettel Jovanka.

KATIE & CAROLYN – KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Mindenekelőtt a szüleimnek, Barbarának és Teddnek szeretnék köszönetet mondani feltétel nélküli szeretetükért, támogatásukért és bátorításukért. Nélkülük ma nem lennék az a leánygyermek, nő, feleség és anya, aki vagyok. Mindketten megtanították nekem, milyen egy szerető és stabil kapcsolatban élni.

Közel húsz éve ők jelentik számomra a biztos pontot az életben. A testvéreimnek, Rebeccának, Jessének, Cassandrának és Jay-nek is hálával tartozom, amiért befogadtak az otthonukba és kishúgukként kezeltek.

Nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy egy ilyen otthonba kerültem, ahol négy csodálatos és szerető gyerekkel játszhattam, fejlődhettem és tanulhattam tőlük. Legyen szó a házi feladatban nyújtott segítségről, a hajam rendbetételéről vagy a közös időtöltésről, mind a négyen fantasztikusak voltak. Rengeteg dolgot tanultam tőlük, és a mai napig tanulok tőlük nap mint nap.

A férjem, Derek szintén meghatározó személy az életemben. Megtanította nekem, hogy merjek önmagam lenni. Számos hibám ellenére is szeret engem. Nagyon hálás vagyok, hogy rátaláltam, és hogy megmutatta nekem azt az életet, amit most élek. Örökké hálás leszek érte.

A gyermekeim, Logan és Halee a legédesebb gyerekek a világon. Logan születésének pillanatától kezdve tudom igazán, mit jelent a feltétel nélküli szeretet. Ő a legjobb fiú és báty. Nem is tudom, Derek és én hogyan lehettünk ilyen szerencsések. Halee egy kis angyal, nagyon szereti az anyukáját, az apukáját és a bátyját. Egyetlen mosolya még a legsötétebb napokat is képes beragyogni.

Szeretnék köszönetet mondani David Freundlich bírónak, a néhai James Catterson kerületi ügyésznek és William Ferris helyettes kerületi ügyésznek is. Kitartóan küzdöttek az ügyeimért és azért, amit az érdekeimnek megfelelően a legjobbnak láttak.

A mai napig tartom a kapcsolatot Freundlich bíróval, aki a felügyeleti ügyemet intézte, amikor az még el volt zárva a nyilvánosság elől. Csodálatos ember, akinek hatalmas szíve van.

Catterson ügyész és Ferris helyettes ügyész nagy gonddal és odafigyeléssel kezelte a tárgyalásomat. Áldottnak érzem magam, hogy mindketten mellettem álltak az eljárás során.

Szívből jövő köszönet illeti Dominick Varrone főkapitányt, a Suffolk megyei negyedik körzetet, az FBI-t és az összes önkéntest, akik fáradhatatlanul kerestek engem.

Köszönöm mindazoknak is, akik imádkoztak a biztonságos hazatérésemért. Nélkületek a történetem sokkal tragikusabb is lehetett volna.

Szeretnék köszönetet mondani a Suffolk megyei seriffhivatalnak, különösen a börtönőrök egyesületének, amiért elküldtek Disney Worldbe. Nagylelkűségük lehetővé tette, hogy átéljem minden kislány álmát.

Külön is köszönöm Patrick Mahoney volt seriffnek és Edward Morris seriffhelyettesnek a támogatást. Bud Conway őrmesternek pedig a nagylelkűségét hálálom meg. Ő adta nekem az első biciklimet, amivel bejártam egész Springset.

Mary Bromley több mint egy terapeuta. Ő egy szövetséges és egy igaz barát. Tudtam, hogy Mary az a biztonságos személy, akivel bármiről beszélhetek, és ez ma is így van. Nélküle és a jólétem iránti őszinte törődése nélkül nem hiszem, hogy valaha is képes lettem volna felépülni abból a traumából, amit gyermekként el kellett szenvednem.

Peter Lisi, a Springs Iskola igazgatója, Mrs. McGintee, a negyedik osztályos tanítóm, és a Springs Általános Iskola teljes személyzete 1993 januárjától 1997 júniusáig mind meghatározó szerepet játszottak a felépülésemben. Lisi úr nemcsak az igazgatóm volt, hanem családi barátunk is.

Emlékszem, negyedikben behívott az irodájába. Azt hittem, bajban vagyok, de ő adott nekem egy dollárt, mert nagyon keményen dolgoztam a beszédem javításán. Volt egy megállapodásom az apukámmal, hogy minden helyesen kiejtett szóért kapok tíz centet, minden hibásért viszont levon egyet. Végül

gazdag lány lettem, és a nyelvtani hibáim is eltűntek. Lisi úr örökké különleges helyet foglal el a szívemben.

Köszönet Mrs. McGintee-nek és az egész McGintee családnak is. Mrs. McGintee sokat segített a negyedik osztályban, legyen szó az iskolai feladatokról vagy a bizalmas beszélgetésekről, mindig tudtam, hogy számíthatok rá. Mr. McGintee volt az első softball-edzőm, és egyike azon kevés férfiaknak az életemben, akikről tudtam, hogy bízhatok bennük.

Köszönöm a gyermekvédelmi ügyintézőimnek, Ginnynak, Athenának és Valerie-nek is a munkáját. Ez a három nő rengeteget segített nekem a Marilynnel való látogatások során.

Hálás vagyok East Hampton csodálatos embereinek, amiért védelmezőn mellém álltak.

Külön köszönet Billy Joelnek, amiért befogadott engem és a családomat az otthonába. Eljátszotta nekem az akkor még meg nem jelent River of Dreams című dalát, ami azóta is a kedvencem.

Szeretném megköszönni a férjem családjának is, hogy tárt karokkal fogadtak az otthonukba és a szívükbe. Derek családja fantasztikus. Nagyon szerencsés vagyok, hogy ilyen összetartó család vesz körül, amikor ilyen távol vagyok a sajátomtól.

Köszönöm a csodálatos barátaimnak is, hogy ennyi év után is kitartanak mellettem. Mindannyitokat nagyon szeretlek, és bárcsak többet láthatnánk egymást. Különösen Caitlinnek, Corinne-nak és Devynnek tartozom hálával, amiért elviselnek engem és a hóbortjaimat. Ti olyanok vagytok nekem, mintha a testvéreim lennétek.

Lehetőségem nyílt megismerni Tracy Ertlt, a Titletown kiadóvezetőjét is, akinek segítsége nélkül most nem olvashatnák ezeket a sorokat.

Köszönöm Tracy-nek a jólétem iránti folyamatos aggódását és a belém vetett bizalmát.

Végezetül nehéz szavakat találni arra, hogy megköszönjem Carolyn Gusoffnak, amiért segített valóra váltani régi álmomat, a könyv megírását. Carolyn nélkül nem hiszem, hogy sikerült volna elérnem ezt a célt.

Hosszú volt az út, és nem volt mindig könnyű újraélni az emlékeket. Carolyn azonban a kemény munkájával, érzékenységével és a történetemhez való mély kötődésével megtalálta a módját, hogy ez az utazás lehetővé váljon és gyógyító erejű legyen. Nagyon örülök, hogy megismerhettem őt.

Üdvözlettel, Katie Beers.

A könyv írása közben többször is gyanakodtam, hogy valamilyen összeesküvés próbálja megakadályozni a befejezést. Csapások, betegségek és közeli katasztrófák hullámait kellett elhárítanom. Katie azonban segített, hogy a célra fókuszáljak. Azt akarta, hogy a története napvilágot lásson, és hitt abban, hogy az üzenete örökérvényű és fontos.

Egyetértek vele. Az 1992-es emberrablása óta voltak hosszabb ideig tartó fogságok is, de Katie története a visszatekintés bölcsességével egy más témáról beszél: az emberi rugalmasságról. Lehetetlen volt könyvet írni egy olyan gyermekről, aki pozitív férfi minta nélkül nőtt fel, és közben ne gondoltam volna újra és újra a saját apámra.

Ezt a munkát néhai édesapámnak, Gerry Gusoffnak ajánlom. Nem telt el nap anélkül, hogy ne éreztem volna a jelenlétedet a szívemben.

Szerető családomnak, édesanyámnak, Ileen Gusoffnak, anyósomnak, Sandra Turknak, nővéremnek, Pamela Cottnak, sógoromnak, Noel Cottnak, és unokaöccseimnek, Bennek, Michaelnek és Danielnek is hálával tartozom. Egy egész közösségre volt szükség ehhez a feladathoz. Köszönöm, hogy ilyen lényeges részei vagytok az én közösségemnek.

A nővérem négyéves koromban tanított meg írni és olvasni, és azóta is az együttérzésre tanít engem.

Kedves és támogató barátaimnak és kollégáimnak is köszönöm a segítséget. Áldottnak érzem magam, hogy túl sok kedves barátom van ahhoz, hogy mindenkit felsorolhassak. A könyv írása miatti elszigetelt napjaimnak vége, bőven van mit bepótolnunk.

Ügynökömnek, Carol Leffnek is köszönöm, aki a kezdetektől, egészen a floridai Fort Myers-től mellettem állt. Köszönöm, hogy mindig biztos támaszom és hűséges barátom voltál.

Köszönet Mary Carroll Moore-nak is. Te tanítottad meg nekem, hogyan váltsak sebességet száz szóról százezerre. Köszönöm, hogy segítettél megtalálni az egyedi szerkezetet és a saját hangomat.

Hálás vagyok Jill Marsalnak, a Marsal és Lyon irodalmi ügynökének, valamint Tracy Ertlnek, a TitleTown kiadójának és rendkívüli fenegyerekének. Milyen szerencsésnek érzem magam, hogy rátaláltam Jillre, Jill pedig Tracyre. Köszönöm, hogy felismertétek Katie történetének értékét és időtlen üzenetét. Remélem, ez csak az első lesz a sok közös munkánk közül.

Köszönet a TitleTown szerkesztőjének, Amanda Bindelnek is. Javaslatai telitalálatok voltak. Köszönöm Erika Blocknak a könyv tervezésén végzett kemény munkáját. Jerry Fields-nek pedig hálás vagyok a művészi tehetségéért és a közreműködéséért.

Simone Metsnek, az első olvasómnak is köszönöm az éleslátó visszajelzéseket. Sandra McLane-nek is hálával tartozom, aki számos hosszú interjút gépelt le ehhez a könyvhöz. Köszönöm, hogy meleg vacsorát és kedves figyelmet adtál a gyerekeknek.

Gyermekeimnek, Grahamnek és Amandának is köszönöm, akik türelemmel és szeretettel nézték végig, ahogy évekig egy különös túlélőjátékot játszom. Újságíró anyaként az életem és a beosztásom tele volt áldozatokkal és kihívásokkal, de megfizethetetlen jutalmakkal is járt. Fiatalok, ez egyike azoknak az ünnepi pillanatoknak, ti ketten pedig a legnagyobb örömeim vagytok.

Férjemnek, Jon Turknak, az én szerkesztőmnek, kritikusomnak és szerelmemnek is köszönöm. Voltam már szorult helyzetben, egyedül a tábla sarkában. Te azonban mindig visszahúztál a sakk-matt elől. Köszönöm, hogy az életvezetési tanácsadóm és szeretett társam vagy.

Ez a könyv narratív tényirodalom. Részletes interjúkon, személyes megfigyeléseken és emlékeken, kutatásokon, leveleken, több száz publikált beszámolón, valamint bírósági és börtönjegyzőkönyveken alapul. Képességeimhez mérten igyekeztem pontosan felidézni a több mint húsz évvel ezelőtt történt eseményeket.

Sok embernek tartozom köszönettel, köztük Dan Formannak, Jennifer McLogannak, Jeff Schamberrynek, Drew Biondónak, Bob Cliffordnak, Keith Lane-nek, Stephen Goldstone-nak, John Albertsonnak, Joe Garufinak és Marilyn Beersnek.

Ez a könyv azonban nem jöhetett volna létre Katie életének két nagyon fontos szereplője, Dominick Varrone és Mary Bromley közreműködése és részvétele nélkül.

Nagylelkűek voltak az idejükkel és a felismeréseikkel. Ők éppúgy részei Katie túlélésének, mint az ő egyedi alkata.

Végezetül Katie, köszönöm a bizalmadat, hogy megosztottad velem hihetetlen történetedet. Húsz évvel ezelőtt az erőddel inspiráltál engem. Most, hogy ismerlek, végtelenül jobban csodállak. Megtanultam, hogy az emberi kegyetlenség sokféle formában jelentkezik. Szerencsére ugyanaz az erő, amely tökéletlenné teszi az embereket, megadja nekünk a javítás és a felépülés képességét is. Katie, ezt te az életeddel bizonyítottad. A te történeted így egy sikertörténet.

Üdvözlettel, Carolyn Gusoff.

Carolyn Gusoff Emmy-díjas televíziós újságíró. 1987 óta tudósít Long Island eseményeiről. Jelenleg a New York-i WCBS-TV képernyőjén látható. Riporteri munkája során a WCBS, a Fox5 New York, a WNBC és a 12-es Hírek csatornáknak is dolgozott. New York városának és környékének legfontosabb híreiről számolt be. Ezek közé tartozott Katie Beers elrablása is. Carolyn a Columbia Egyetemen szerzett mesterdiplomát újságírásból. A Cornell Egyetemen angol nyelv és politikatudomány szakon végzett. Férjével és két gyermekével Long Islanden él.

Oknyomozói munkája nélkül Katie Beers visszaemlékezései nem kerülhettek volna az olvasók elé.

Megrázó, felemelő igaz történet ez egy gyermekről, akit a legsötétebb körülmények sem tudtak megtörni. *Az eltemetett emlékek – Katie Beers története* egy súlyosan elhanyagolt kislány sorsát követi nyomon.

New York államban, Long Islanden rabolták el, majd tizenhét napon át egy föld alatti dobozban tartották fogva. A fizikai és lelki kínok leírása a könyvben soha nem válik öncélúvá. A középpontban az emberi lélek rendkívüli túlélőképessége áll.

Katie Beers éveken át hallgatott a vele történtekről. Az emlékek egy része elfojtva, eltemetve maradt benne, ahogyan azt a cím is sugallja. Felnőttként, egy hosszú terápiás folyamat során vált képessé szembenézni a múltjával.

Felnőttként, fokozatosan hozta felszínre azokat a traumatikus élményeket, amelyek gyermekkora óta meghatározták az életét. A könyv megírása tanúságtétel volt számára. Egyben a gyógyulás fontos eszköze is. Kísérlet arra, hogy a kimondhatatlant szavakba öntse és értelmet adjon a túlélésnek.

A könyvben Carolyn Gusoff, újságíró segített az emlékek pontos és empatikus narratívává formálásában. Az elbeszélés nem szenzációhajhász. Visszafogott és tiszteletteljes stílusban mutatja be a múltat. Teret ad annak, hogy az olvasó ne csak a bűncselekmény brutalitását lássa.

Fontos megérteni a hosszú távú lelki következményeket és a felépülés útját is. Ez a kötet egyszerre dokumentum és önéletrajzi vallomás.

Ajánlott mindenkinek, akit foglalkoztat a trauma lélektana vagy az emlékezet titokzatos működése. Érdekes olvasmány azoknak is, akik az emberi erő határait és a túlélés belső mechanizmusait kutatják.

Fájdalmas könyv ez. Ugyanakkor bizonyíték arra, hogy a legmélyebbre temetett emlékekből is megszülethet a gyógyulás és az újrakezdés reménye.

Buried Memories: Katie Beers' Story is a never-before-told true story of survival, memory and recovery. A profoundly neglected and abused child was kidnapped and locked in an underground box for 17 days. With strength and smarts, she slipped the chains of captivity and began a new life. Katie Beers, now a married working mother, breaks her 20-year public silence to reveal the inspiring story of her torment and recovery to the television reporter who, as part of the original media frenzy covering the gripping case, sought the key to her remarkable strength.

The kidnapping of Katie Beers made worldwide headlines in late 1992. As details emerged daily about Katie's pre-kidnapping life of neglect and sexual abuse, public outrage grew over the falture of suburban institutions and the Long inspiring story cry to have helped her. The kidnapping was the exclamation point at the end of a tragic childhood.

Katie, at the center of a national media storm, dropped out of sight twenty years ago and has never been heard from publicly. The telling of her story, upon the 20th anniversary of her rescue, offers enlightening hindsight into what enabled her to overcome a lost childhood. The book includes never-before-told details of her ordeal and the surprising discovery of never-before-heard audio tapes recorded by the kidnapper during her captivity.

What became of the little waif who stole our hearts two decades ago?

The public was rooting for Katie and can now finally know the ending to the captivating story in her own words.

Title Town
PUBLISHING $17.95
ISBN 978-0-9852478-4-3
51795
9 780985 247843

Az eredeti könyv hátsó borítója

New York Times Bestseller
BURIED MEMORIES
katie beers' story
KIDNAPPED
Please HELP ME
$10,000 REWARD
1-800-582-MISSING